

ကျွန်

မင်း : မရှိရင်

BURMESE
CLASSIC
2007

နို
ယ
၀
၀
မ
ရှိ

DESIGN: THIN SHWE KYI

ဒို့တာဝန်အရေးချမ်း

ပြည်ထောင်စု ဖဋ္ဌိကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖဋ္ဌိကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့အာဏာ

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ပဗိယားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊

စည်းကမ်းပြုပြင်သော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ချစွဲ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်ပတို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ထုမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာမိတ္တ မြင့်မားရေး၊ အဖိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

လူမ

မင်းမရှိရင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ် (၅၁) အင်း (၃၁၁) ဆရာတန်းလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။

အတွင်းဆင်းရက်စာအုပ်ရုံ

ဦးကျော်စင် (မြ-၀၅၄၁၃) (ရွှေရွှေသံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂) သရဖီလမ်း၊ စော/ဇနက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖျော်ရွှာဆေးဝါးဗို

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းလောင်

ကိုပေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ ထုတ်ဝေ - ၅၀၀

မြန်မာ့စာပေ

စီမံခန့်ခွဲရေး

ဖုန်း - ၀၁- ၂၅၀၅၅၅

အင်း (၁)

“နေ့သစ်ပြန်ရောက်နေပြီ အဘွား”

“ဘာ၊ သူက အဘွားသီကို အရင်တန်းမလာဘဲနဲ့ ဘယ်ကို နေတာလဲ”

“သူ့အမေကို ဝင်တွေ့ပြီးမှ လာမှာပေါ့ အဘွားရယ်၊ အဘွား စာပိုက် သူ့အမေက သူ့အတွက် အရေးကြီးတာ အဘွားအသိဆုံးပဲဥစ္စာ”

ဒေါ်တင်မျိုးနွယ်များက တည်တင်မှုရှိနိုင်သွားသည်။ နေ့သစ် ပိုတာ ပြေးညှိမှု သားငယ်ကမွေးခဲ့သော မုန်းသက်ပိုင်ထက် အချစ်ပိုရပါ သည်။ ငယ်စဉ်တည်းက မိမိရင်ခွင်မှာ ပွေ့စိုက်ပြီး တယုတယ မွေးမြူခဲ့

“အဘွား”

ဗျူးစာပေ

စာအုပ်အကြောင်းအရာ
လုံးမ
မင်မရှိရင် ကိုယ့်ဘဝပရိ / လုံးမ ။ - ရန်ကင်း
ဗျူးစာပေ / ၂၀၁၃ ။
၂၅၆ - ၈၇၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) မင်မရှိရင် ကိုယ့်ဘဝပရိ

“ဟင်”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလား”

“အင်း စိတ်တော့မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မြေးက ငါ့ဆီပဲ လာမှာပါ။ သူ့အမေက ဘယ်လိုမိန်းမလဲဆိုတာ သူ့သိပါတယ်”

“သူ့အမေကြောင့် အဘွားကိုခွဲထားခဲ့ပြီး အဝေးကြီးကိုထွက် သွားခဲ့တာ ခုနစ်နှစ်ပဲကျော်ပြီနော် အဘွား”

ဖုန်းသက်ပိုင် ဘက်ကိုပြောချင်တာလဲ ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် သိပါ သည်။

နေ့သစ်အမေကို ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် အိမ်ပေါ်ကနေ မောင်းချ လိုက်လို့ နေ့သစ်ဦး နိုင်ငံခြားကို အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ခဲ့တာ။

“ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်မတက်ချင်တော့ဘူး အဘွား။ ဟိုမှ ပဲ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ကျောင်းဆက်တက်ဖြစ်ချင်တက်မယ်”

“မြေးရယ်၊ ဒီမှာ အဘွားက လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံအောင် ထားပေးတာပဲ။ အဝေးကြီးမှာ အလုပ်သွားလုပ်ပြီး ကျောင်းတက်ရမှာ လား။ ပညာက ဆယ်တန်းအောင်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးမှ ဘွဲ့လွှာ လေး ဘာလေးတက်ချင်လို့ဆို ဟုတ်သေးတယ်။ နောက်သုံးလေးနှစ်မှ

“အသားက အရွယ်ငယ်တာနဲ့ အသိဉာဏ်ရင့်ကျက်တာ တဖြု န်ပါ အဘွား။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းကျောင်းနိုင်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်တည်းက အဘွားရွှေဆိုင်ကို ဝါသနာမပါဘူး။ မက်လည်းမမေ ဘူး။ ကျွန်တော်လိုချင်တာ မိသားစုနွေးထွေးမှုပါ”

“မြေးအမေကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်လို့လား။ မြေးအဖေ အဘွားရဲ့သားက ဘယ်သူကြောင့် သေရတာလဲ။ သားရော ဖေဖေကို သတ်တဲ့မေမေကို စိတ်မနာဘူးလား”

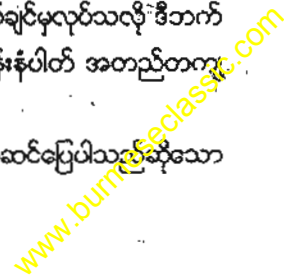
“အဲဒီကိစ္စတွေကြောင့် ကျွန်တော်ထွက်သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အဘွား။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဘွဲ့လေးတစ်ခုရဖို့ သုံးလေးနှစ်အချိန်ကို နှစ်ဖြူပဲထားချင်လို့ပါ။ ဘွဲ့ရရုံလေးနဲ့ အလုပ်ကောင်းကောင်းတစ်နေရာ ရဖို့ လွယ်လို့လား။ အလုပ်နဲ့နီးစပ်တဲ့ပညာရပ်ဆိုင်ရာတွေကို လေ့လာမှ အောင်မြင်ဖို့ဆိုတာ နီးစပ်မှာပါ”

“အဲလိုဆိုရင်လည်း မြေးလိုချင်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို အဘွားက ငွေကုန်ခံပြီး သင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ မြေးလေး ဟိုမှာ အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်”

“အဘွားတတ်နိုင်တာကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော်လုပ်အားနဲ့ရတဲ့ငွေကိုပဲ ကျွန်တော်သုံးပါ့မယ်။ အဘွားထောက်ပံ့မှု ဆွေ ကျွန်တော်အသုံးမပြုပါရစေနဲ့။ ဒီအရွယ်ထိ အဘွားကျေးဇူးပေး စောင့်ရှောက်လာတာကို ကျေးဇူးတွေများနေပါပြီ။ ကျွန်တော်က အဘွား ဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်ဘူး။ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ပဲ ရချင်တာ”

ထိုသို့ပြောပြီး ထွက်သွားခဲ့တာ အခုဆို ခုနစ်နှစ်။ ဒီကြားထဲမှာ ဖုန်းအဆက်အသွယ်လုပ်ချင်မှလုပ်သလို ဒီဘက် တာ ဖုန်းဆက်ရုံစမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ဖုန်းနံပါတ် အတည်တကျ မကိုင်ခဲ့ပေ။

လူအဆက်အသွယ်ရှာတော့လည်း အဆင်ပြေပါသည်ဆိုသော

သတင်းလောက်သာသိရပြီး တကယ်ကို ဖုံးဖုံးဖိဖိ သိုဝှက်နိုင်လွန်း၏။ အခု ပြန်ရောက်လာတော့ရော ဒီအဘွားဆီ ဘာကြောင့်အရင်မလာခဲ့ တာလဲ။

ခုနစ်နှစ်လောက် ဒီမြေးကို လွမ်းရင်း တမ်းတရင်း နေလာခဲ့ ရတာ။

“အဘွား”

အတန်ကြာသည်အထိ ငြိမ်သက်နေသောအဘွားကို ဖုန်းသက် ပိုင် လှုပ်ခတ်ကာ ခေါ်လိုက်ရသည်။ အဘွားက အတွေးမှလန့်နိုးသွား သလို ဆတ်ခနဲ မျက်လွှာပင်ကြည့်၏။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ အဘွား။ စိတ်ထိခိုက်ရင် အဘွား သွေးတိုးလာမယ်နော်၊ သွေးပေါင်တိုင်းကြည့်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ရပါတယ်၊ အဘွား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မင်း စာကျက်ရမှာ မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဟောက(စ်)ဆင်းရတော့မှာ မဟုတ်လား”

“ညမှ ကြည့်လို့ဖြစ်ပါတယ်၊ သားက အဘွားကို စိတ်မချလို့” ဖုန်းသက်ပိုင်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကြောင့် ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် ကြည့်မှု မဆုံး ဖြစ်ရသည်။ ဖုန်းသက်ပိုင်က မိမိအနားက ဘယ်မှမခွာပေ။ မအေး ဖြစ်သူက ပြီးခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်ကမှ ဆုံးပြီး သူ့အဖေ အောင်ဖုန်း ကျော်က မိမိရတနာဆိုင်မှာ ဦးဆောင်၍ တာဝန်ယူပေးထားသည်။

ဖုန်းသက်ပိုင်ကတော့ ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာနှင့် ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရပြီး အခုလို ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ဟောက(စ်)ဆင်းနေ ပြီးဖြစ်သည်။

“အဘွား သွေးပေါင်ချိန်ရအောင်”

“ရပါတယ်ဆိုကွယ်၊ အဘွားဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နေ့သစ်ကြောင့် အဘွားစိတ်ထိခိုက်သွားတာ သားသိပါတယ်၊ ကိုယ်ကအသက်ကြီးပြီ ဘယ်သူ့အတွက်မှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့”

“အေးပါမြေးရယ်၊ မြေးဆရာဝန်က ဂရုစိုက်လို့ အဘွား ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပါပဲ၊ ကဲ ချိန်ကြည့်၊ အဘွားသွေးပေါင် မတက်စေရဘူး”

ဖုန်းသက်ပိုင် စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲ မှာတော့ တကယ်မကောင်းလှပေ။ သွေးဆိုတာ ဖြတ်တောက်ရခက်တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ့အဖေ မြတ်ကေသွယ်ဆီ ဝင်နေတာပဲဖြစ်မှာ။ ဘယ်လောက် တော်တဲ့ ကောင်းတဲ့အဖေပိုင်လဲ။ သားကြီးအောင်ဖုန်းမော်သေရတာ မြတ်ကေသွယ်ကြောင့်။ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး မြတ်ကေသွယ်။

အဆုံး (၂)

ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် ဒီနေ့ ဝမ်းသာမဆုံး၊ ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်နေမိသည်။

သားက မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မိမိဆီကို အရင်ရောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်လား။ တို့သို့ မိမိဆီလာတွေ့လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားပါ။

နိုင်ငံခြားသွားတုန်းကတောင် အသိပေးခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။

“သားလေး ထမင်းစားလိုက်ဦးနော်၊ သားလာမယ်မှန်း မသိလို့ ရှိတာလေးနဲ့ပဲ ပြင်ဆင်လိုက်ရတယ်”

“ကျွန်တော်ထမင်းစားချင်လို့ ဝင်လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ အဘွားဆီရောက်ပြီးရင် မေမေ့ဆီ ဘယ်တော့မှသွားခိုင်းတော့မှာ မဟုတ်လို့”

ဗျူးစာပေ

“သား အဘွားစကားတွေကြောင့် သားလည်း မေမေ့ကို စိတ်နာနေခဲ့တာလား။ သားအပေါ် စွပ်စွဲမှုတွေကြောင့်”

“ပြဿနာဆိုတာ ဖန်တီးတဲ့သူရှိလို့ ပြစ်မှုအသေးအကြီး ဖြစ်သွားကြတာပါ မေမေ၊ မေမေသာ ဘာမှမဟုတ်ခဲ့ရင် ဒီလိုပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါ့မလား”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ သားနားလည်အောင် ရှင်းပြရင် သားအဖေလို ဆင်ခြေပေးတယ်လို့ အပြစ်တင်ဦးမှာလား။”

“ကျွန်တော် ဘာမှမသိချင်ပါဘူး မေမေ၊ အခုလာတွေ့တာဟိုမှာ မေမေ့ကို သတိရခဲ့တဲ့အချိန်တွေ ရှိလို့ပါ။ ဦးတော့ ဖေဖေစွပ်စွဲတဲ့ဟိုလူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာမျိုးလည်း မရှိလို့”

“သားရယ်”

ဒေါ်မြတ်ကေသွယ်ရင်မှာ နင့်သီးထိခိုက်သွားရသည်။ သား ဒီလိုခံစားနေရတာကိုလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ ဖြစ်သွားရတာလည်းဆိုတာ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် အိမ်မက်လို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မိမိဘဝရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ပျက်စီးအောင် လုပ်ခဲ့သူက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရှင် ကိုအောင်မင်း။

“အောင်ဖုန်းမော်နဲ့က သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိတယ်။ အပြင်မှာ အေးတီအေးစက်နဲ့ သိသိမိဓမ္မဓမ္မ နေတတ်တယ်ဆိုပေမယ့် မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ရင် လူပျိုကတည်းက သူ ဇနီးတယ်ဗျ။ အခု မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ငြိနေတယ်”

“ရှင်”

ဗျူးစာပေ

“ကျွန်တော်ပြောတာမယ့်ရင် စုံစမ်းကြည့်ပါ”

“အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ရတဲ့ ကျွန်မက သူ ဘယ်နေရာမှာ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“ကျွန်တော် အားလုံးသိနေတာပဲ၊ မကေသွယ်သိချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ပဲပယ်၊ အောင်ဖုန်းမော် ဘယ်နေရာမှာရှိနေမယ်ဆိုတာ ဖုန်းအဆတ်အသွယ်လုပ်မယ်လေ၊ တစ်ခုရှိတာက အဲလို ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးမှာကို သူ့အမေနဲ့ အောင်ဖုန်းမော် မသိဖို့ဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မကေသွယ်ကို သနားစာနာမိလို့ သတိပေးတာဆိုပေမယ့် အောင်ဖုန်းမော်နဲ့က သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်တယ်၊ ဒေါ်တင်မျိုးနွယ်ကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် ကျေးဇူးရှိတယ်၊ စောင့်ရှောက်မှုရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီပြဿနာ ကျွန်တော့်ကြောင့် ပေါ်သွားတယ်ဆိုပြီး အပြစ်မဖြစ်ချင်ဘူး”

ပြောခဲ့တုန်းက စားမဝင်အိပ်မပျော်နှင့် စိတ်တွေချောက်ချား ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ ဒီယောကျာ်းကို အချစ်တစ်ခုတည်းနှင့် တစ်ဘဝလုံး ပုံအပ်ခဲ့တာပါ။

ယောက္ခမရဲ့ ငြိုငြင်မှု၊ မကြည်ဖြူမှု၊ မလိုလားမှုတွေကို အံ့ကြိတ်တင်းခံရင်း သူ့တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ဘဲ ပေးဆပ်ခဲ့တာ။ ဘာကြောင့် မိမိမျက်နှာကိုမထောက်ထားဘဲ ဖောက်ပြားခဲ့ရတာပါလဲ။

“ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို အတိအကျသိချင်တယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ ပေးဆပ်သည်းခံခဲ့တာ အလကားတော့ အပြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ကိုအောင်မင်း၊ သူ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို ကူညီပါ၊ သတင်းတစ်ခုခုသိရရင် ကျွန်မကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားပါနော်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြောပါ၊ သူ့ကို လက်ဖူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိနိုင်မယ်ဆိုရင် အိမ်ကနေ ကျွန်မ ခိုးထွက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းဖို့အတွက် မိမိစွန့်စားခဲ့ရသည်ဆိုကာ မမှားပေ။ ဒေါ်တင်မျိုးနွယ်နှင့် အောင်ဖုန်းမော် မသိအောင် တိတ်တဆိတ် ကိုအောင်မင်းနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်၍ အပြင်မှာ ခဏခဏ တွေ့ဆုံဖြစ်သည်။ မသိနိုးနား ဖုန်းဆက်၍ ရင်ဖွင့်ခဲ့ဖူးသည့်အခါမျိုးတွေလည်း ရှိ၏။

ခံစားရတာ ရင်နဲ့မဆုံတော့တာကြောင့်ပင်။

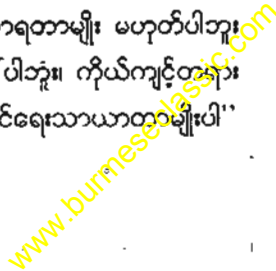
“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

“ဟင်”

ရက်ခနဲထရပ်ရင်း ပြောလိုက်သောသားအသံကြောင့် အတွေးစ တွေပြတ်၍ အထိတ်တလန့်ပင် ဖြစ်သွားရ၏။ မစားမသောက်ဘဲ ထားသည့် ထမင်းပွဲက ဒီအတိုင်း အေးစက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ထမင်းလေးစော့ စားပြီးမှ သွားပါလားသားရယ်၊ မေမေက သားစားစေချင်လို့ ကပျာကယာ ဟင်းခန္ဓာပြီး ပြင်ကျွေးတာပါ၊ သားအဘွား သူဌေးမကြီးလိုတော့ ဟင်းကောင်းကောင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတော့ မရှိဘူးပေါ့”

“ဟင်းကောင်းစားရမှ စိတ်ချမ်းသာရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ၊ ဒါကို အဆင့်အတန်းလို့လည်း မခေါ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမှ မိသားစုယုံကြည်မှုရပြီး အိမ်ထောင်ရေးသာယာတာမျိုးပါ”

“သားရယ်၊ မေမေကို စကားနာတွေမထိုးပါနဲ့၊ ဒီအပြစ် ကျူးလွန်ပါတယ်လို့ လူအများ ဝိုင်းပြီးစွပ်စွဲကြပေမယ့် မေမေ စိတ်အရင်းခံနဲ့ ပြစ်မှားမိတာ မရှိပါဘူး။ ဒါကို သားအဖေ မယုံဘူး။ သားအဘွားကလည်း မယုံဘူး။ ဖုန်းသက်ပိုင်တို့မိသားစုကလည်း မယုံကြဘူး။ သားကပါ မေမေ ဘာပြောပြော မယုံနိုင်ဘူးဆိုတော့ မေမေပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်ရပါ့မယ်”

“ဖေဖေသေတော့ မေမေ မျက်ရည်မကျခဲ့ဘူးနော်”

“ငိုစရာမျက်ရည်တွေ ကုန်ခန်းသွားခဲ့လိုပါ သားရယ်၊ သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတည်းက ငိုခဲ့ရတဲ့ အဲဒီမျက်ရည်တွေက အဲဒီအချိန်မှာ နှာယ်လို့မှ ညှစ်ထုတ်လို့မရအောင် မကျန်တော့လို့ပါ။ မေမေ သစ္စာတရားကြောင့် ခန်းခြောက်သွားခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

နေ့သစ်ဦး နာကျင်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။ ဖေဖေကို သိပ်ချစ်လို့ တစ်ဘဝလုံး ပုံအပ်ခဲ့ပါသည်ဆိုသော မေမေ၊ ဖေဖေသေသောအချိန်မှာ မျက်ရည်တောင်မကျခဲ့တာ အံ့ဩဖို့ မကောင်းဘူးလား။

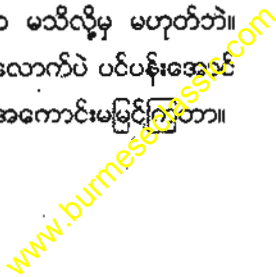
“လင်ငယ်နဲ့အတူနေရမှာ သေချာသွားပြီဆိုတော့ လင်ကြီးသေတာ ဘယ်မျက်ရည်ကျပါတော့မလဲ၊ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးတော့တောင် ဝမ်းသာနေဦးမှာ၊ ဒီမှာ မိကေသွယ်၊ ညည်း ငါ့သားကိုသတ်တာ၊ ငါ့သားသေရတာ ညည်းကြောင့်၊ ညည်းအိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ပြီး မိသားစုကို ဂရုမစိုက်တော့လို့ ငါ့သား စိတ်ကျရောဂါရသွားတာ၊ အရှက်လွန် စိတ်ထိခိုက်ပြီး သေတာ၊ ညည်း ငါ အိမ်ပေါ်ကဆင်း၊ ညည်းမျက်နှာ မမြင်ချင်ဘူး။ ခု ဆင်းသွား”

အဘွားရဲ့ပေါက်ကွဲမှုတွေ အခုထိ ပြန်ကြားယောင်သည်။ အဲဒီအချိန်က သူ ဆယ်တန်းဖြေပြီးစအရွယ်၊ ရုက်တတ်၊ ဝမ်းနည်း၊ နာကျင်ခံစားတတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မေမေ့ကို မေးပေါ့အထင်သေးသော မျက်လုံးတွေကို သူ ရင်မဆိုင်ရဲပေ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မော်မကြည့်ရဲဘဲ သိမ်ငယ်စွာနေခဲ့မိတာ။

“အဲဒီတုန်းက မေမေသာ မှုန်ခဲ့ရင် အားလုံးကို ဖြေရှင်းမှာပဲ လို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တယ်၊ အပြစ်ကိုဝန်ခံသလို မေမေ ရှောင်ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားခဲ့တာ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သားတစ်ယောက်ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ မေမေ မတွေ့ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“မတွေ့ဘဲနေပါ့မလား သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မေမေ့ကို မယုံကြည်ဘူး၊ ပြေရှင်းခွင့်မပေးကြဘူးလေ သားရယ်၊ သားအဘွားက သားကို မေမေ့လို ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်တဲ့ စာရိတ္တတွေ ကူးစက်မှာမို့လို့ ဆိုပြီး သားနဲ့တောင် စကားပြောခွင့်၊ အတူနေခွင့် ပေးလို့လား၊ မေမေရင်နာနာနဲ့ ထားရစ်ခဲ့ရတာပါ။ သားကိုမချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခွဲနိုင်လို့ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်”

မေမေ့ထိုရှိက်သံကိုကြားတော့ ရင်ထဲမကောင်းလှပေ။ ဟိုအရင်တည်းက မေမေ့ကို မကြည့်ဖြူကြတာ မသိလို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စအလုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းအေးခဲလုပ်လုပ် ဘယ်သူမှ သနားညှာတာစိတ်နှင့် အကောင်းမမြင်ကြတာ။

ထိုအချိန်တွေက မေမေ့ကို သူ့သနားခဲ့သည်။ ဘွားဘွားတို့ ကွယ်ရာမှာ မေမေ့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျောင်း အိပ်ပေးခဲ့ မေမေ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သည့်အချိန်မှာတော့။

“ဟိုလူရဲ့ ဖြောင့်ချက်ရပြီမှ ဘယ်သူက ယုံကြည်ပေးမှာလဲ၊ မေမေ့ကိုယ်တိုင်ကရော ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းနိုင်ခဲ့လို့လား။”

“အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူမှ အရေးတယူ မျက်နှာသာပေး မခံရလို့ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်ပြီး ဝေဒနာရတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီလူရဲ့ ဖေးမ ဖျောင်းဖျူတွေကြောင့် စိတ်သက်သာရာရခဲ့တယ်ဆိုတာ မေမေ ဝန်ခံ ပါတယ်။ ဒါပါပဲ။ ဒီဇာတ် သူ့အပေါ် စိတ်ခံစားမှုမပေါ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကို သူက ဘယ်လိုနားလည်ပြီး ဝန်ခံလိုက်တယ်ဆိုတာ ခုချိန်ထိ မေမေ နားမလည်နိုင်ပါဘူး သားရယ်”

“သူစိမ်းယောက်ျားက သူ့ခေါ်တိုင်း ချိန်းတိုင်း လွယ်လွယ် သွားလာတွေ့နေတဲ့ မိန်းမကို သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ လင်ယောက်ျား အပေါ် သစ္စာဖောက်ချင်လို့ သာယာမှုရှာချင်လို့လို့ တွေးတာ မှားနိုင် မလား မေမေ။ အများအမြင်မှာလည်း အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ပြီး အဖျော်ရှာတာပဲလို့ ယူဆသွားနိုင်တဲ့သက်သေတွေ မိုင်လုံနေမှတော့ အပြစ်မရှိပါဘူးလို့ မေမေ ငြင်းဆန်နေလို့ ရပါဦးမလား။”

အဲဒီလိုဖြစ်တာ သားဖေဖေ အငယ်အနှောင်းထားတာ စုံစမ်း ချင်လို့ပါလို့ သားကို ဘယ်လိုဖြောင့်ချက်ပေး ဖြေရှင်းရမလဲ။ သားက ဖြောင့်မတ်တည်ကြည် စွဲညားသော သူ့အဖေ့ကို အရမ်းကို လေးစား ကြည်ညိုယုံကြည်နေခဲ့တာ။

မအေဖြစ်သူက ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် အများရဲ့ အထင်သေးခံပြီး နှင်ထုတ်ခံလိုက်ရချိန်မှာ သူ့အဖေက ဒီလိုပါလို့ သိသွားလျှင် ဘယ် ထောက်များ ရင်နာရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်သွားလိုက်မလဲ။ သွားလေသူကို အပြစ်ပုံချတာမျိုးလည်း မလုပ်ချင်တော့ပါ။

သားမျက်နှာကို မပုံမရဲလေးကြည့်ကာ--

“မေမေ ကိုယ်လိပ်ပြာ ကိုယ်လုံပေမယ့် အများက အပြစ်ကျူး ထွန်တဲ့သူကို ကြည့်နေပြောနေကြပြီး ကြည့်ဖယ်ခံရတာ မေမေ ဝမ်းမနည်း တော့ပါဘူး။ သား၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့ သားနားလည်လာပါစေလို့တော့ မေမေ ဆုတောင်းပါတယ်။ မေမေ့ဘက်က ရပ်တည်ပေးမယ့်သူဆိုလို့ သားတစ်ယောက်ပဲရှိတာပါ။”

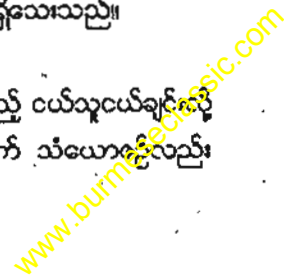
“အစကတည်းက အပြစ်မကျူးလွန်မိအောင်နေရမှာ မေမေ ခယ်”

ရင်ထဲမကောင်းစွာ ဆိုနှင့်စွာနှင့် ညည်းညူလိုက်မိသည်။ ကိုယ့် အပေါ် ကြင်နာနွေးထွေးခဲ့သည့် မိခင်တစ်ယောက်မို့ သူများတွေလို ဖော်စစ်ခါခါ မလုပ်ရက်ပေ။

သူ တကယ်ကို နိုင်ငံခြားမှာ ရှိနေစဉ်အတွင်း မေမေ ဘယ်လို နား ဘယ်လိုစားနေရသလဲ သတိရလို့ ဝင်လာခဲ့ခြင်းပင်။ နောက်ထပ် အမ်းတမ်းတတ သတိရမိသူတစ်ယောက်လည်းရှိသေးသည်။

ငွေစင်သွန်း။

တစ်ကျောင်းတည်း အတူတက်ကြသည့် ငယ်သူငယ်ချင်အဖို့ ပြောနိုင်သလို သူများတွေထက် ခင်မင်မှုပိုလျက် သံယောဇဉ်လည်း

ကြီးကြသည်။ ကော်ပတ်ရပ်လေးလို ဖြူဖြူပွေးပွေး အသားအရောင်ထူ
သော ငွေစင်သွန်းက ရိုးသားပွင့်လင်း ဖြူစင်သူလေးပင်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်တွေ မရိုးသားခဲ့တာ ရှစ်တန်းနှစ်ကတည်းက
ပြောရရင်တော့ ဆယ်တန်းအောင်လို့ နိုင်ငံခြားထွက်လာခဲ့သည့်တိုင်း
အောင် ဖွင့်မပြောရသေးပေ။

ကိုယ့်အိမ်ရဲ့ ပဋိပက္ခတွေကြောင့် ဒီကိစ္စကို အရေးတယူ
အလေးအနက် အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်မှာပါ။ အခုတော့ ရင်ထဲက
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နှင့်နှင့်သီးသီးကို သတိရနေခဲ့တာ။

ငါ နှင့်ဆီကို ရောက်အောင်လာခဲ့မှာပါ ငွေစင်သွန်း။

အခန်း (၃)

အိမ်ရှေ့မှာ တက္ကစီကားလေးထိုးရပ်လာတော့ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ
ဟု မျက်ခုံးတွန့်ချိုးကာ စူးစမ်းစစ်စစ် လှမ်းရှိုးလိုက်သည်။ ဖုန်းသက်ပိုင်
ဆိုလျှင်တော့ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် လာတတ်တာ မဟုတ်လား။

“သမီးငွေစင်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ကားသံကြားတယ်၊ ဘယ်သူလဲ
ထွက်ကြည့်ပါဦး”

“သမီးလည်း ကြည့်နေတာပဲ မေမေ၊ နက်(မ်)တိုင်နဲ့ ကုတ်နဲ့
နိုင်ငံခြားသားလား မသိဘူး”

“ပြောတော့မယ် ပေါက်တီးပေါက်ရှာ၊ မေမေတို့မှာ ဘယ်က
နိုင်ငံခြားသား အဆက်အသွယ်ရှိမှာလဲ၊ ဟော အိမ်ထဲတောင် ဝင်လာပြီ
သမီးအဖေမိတ်ဆွေများ ဖြစ်နေမလား၊ မေးစမ်းကြည့်စမ်းပါဦး”

www.burmeseclassic.com

အမေပြောမှ ထိုင်ရာကထကာ အိမ်ဝင်ပေါက်လှေကားကနေ ကြည့်မိ၏။ တကယ်ဆို အရပ်အမောင်းက မြင့်မားပြီး အသားအရေက ဝင်းစိုနေသည်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံက စတိုင်လ်ကျကြည့်ကောင်းလျက်၊ ထူတန်းသော မျက်နှာ၊ စူးရှညှိရီနေသည့်မျက်ဝန်းများက သူမနှင့် ရင်းနှီး ပူးသလိုလို။

“ငွေစင်”

“ဟယ် နင် နင် နေ့သစ်”

နှစ်ထစ်လောက်လိုသေးသော လှေကားပေါ်က ခုန်ဆင်းလျက် ငွေစင်သွန်း တအံ့တကြဲဖြစ်နေသည်။ သွယ်တန်းဖြူဖွေးနေသည့် သွား လေးတွေပေါ်အောင် ကွေးညွတ်စွာ ပြုံးလိုက်တာကြောင့် သူမ မှတ်မိ သွားခဲ့တာ။

“နေ့သစ်”

“အေး၊ ငါ့ပါပာ၊ နင်ကလည်း သရဲတစ္ဆေကိုတွေ့တာ ကျနေ တာပဲ၊ ပြူးပြဲနေလိုက်တာ”

“သေရာက ထလာတာလားလို့မို့ဟဲ့ နင် ဘယ်အချိန်တုန်းက နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“အခုပဲ”

“ဟင် နင် ငါ့ဆီကို အရင်ဆုံးလာတာပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဟယ်”

“သမီး ဘာတွေ ဝမ်းသာနေတာလဲ၊ ဧည့်သည်ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်လေ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ မေ့နေလိုက်တာ၊ လာ နေ့သစ်”
မေမေ သတိပေးမှ နေ့သစ်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်ဖို့ သတိရသည်။ ဆက်တီခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး နေ့သစ်က တစ်အိမ်လုံးကို ဝှေ့ပဲ ကြည့်နေသည်။

“နင် ဒီအိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“နင်တို့ အရင်နေတဲ့နေရာကို သွားမေးတာဟာ ဒီဘက်ကို ပြောင်းသွားတယ်ဆိုလို့”

“ဪ အေး၊ ဖေဖေဆုံးသွားတော့ အဲဒီအိမ်ကိုရောင်းပြီး ဒီကိုပြောင်းလာကြတာ”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက် တ မြန်မာပြည်ပြန်တဲ့လူကြီးနဲ့ သတင်းစုံစမ်းခိုင်းတော့ နင်တို့ မရှိဘူး၊ ဆယ်တဲ့လူတွေမို့ ဘာမှ မပြောခဲ့တာတဲ့၊ ဪ အန်တီ နေကောင်းတယ် နော်”

“အေး နေ့သစ်နော်၊ မင်းက အရမ်းထွားပြီး ခန့်လာတော့ အန်တီ မမှတ်မိဘူးဖြစ်နေတာ၊ မင်းထွက်သွားတာ နှစ်တွေကြာပေါ့ ဖျောက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဂုနစ်နှစ်ရှိပါပြီ အန်တီ၊ ကျွန်တော် ဆယ်တန်း အောင်ပြီးကတည်းက ထွက်သွားတာ”

“အင်း မှတ်မိတာပေါ့၊ သမီးနဲ့အတူ စာလာကျက်တာလေ၊ အစ်ခါတလေ ဖုန်းသက်ပိုင်ပါ ပါလာတတ်တာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ဖုန်းသက် ပိုင်က အန်တီတို့ကို သိပ်မရင်းနှီးသလိုဘဲ၊ အခုမှ”

“မေမေ နေ့သစ်အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါလား။ သမီးက သူ့သီက နိုင်ငံခြားပြန်လက်ဆောင်တောင်းချင်လို့”

ငွေစင်သွန်း ဘာကြောင့် သိသိသာသာ စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်တာလဲ မသိပါ။ ငွေစင်သွန်းအမေက ချက်ချင်းပင် ထသွားပြီး ငွေစင်သွန်းက သူ့ဘက်ကန်မှာ ပြောင်းထိုင်သည်။ မျက်လုံးများ ဟိုအရင် ကလို ပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြင့် ရှိသားနေဆဲပင်။

“နေ့သစ် နှင့် ချောလာတယ်”

“နင်ရောပဲ အရင်က ဖြူဖြူဖပ်ဖပ် ကြွက်စုတ်လေးနဲ့တူတယ်။ အခု မိန်းကလေးလို့ မြင်ရလောက်အောင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လှလာသလိုပဲ”

“ဟဲ့ အိမ်မှာရှိတာပဲ ဧည့်ခံနိုင်မှာနော်၊ မြောက်မနေနဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ။ ဟိုမှာ အိမ်မက်မက်တုန်းက အိမ်မက်ထဲ မှာ နှင့် ဒီလောက်မလှသေးဘူးဟာ ကဲ ပြောပါဦး။ နှင့် ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ နှင့်အဖေဆုံးသွားပေမယ့် ကျောင်းပြီးအောင်တော့ တက်လိုက်ရသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ဂျာနယ်တိုက်တစ်ခုမှာ သတင်းထောက်လုပ်နေတယ်။ ဝိုင်းငွေလေးနဲ့ပဲ သားအမိနှစ်ယောက် လောက်ငအောင်စားနေရတာပေါ့။ နှင့်ရော ငွေဘက်ဆက်များများ စုမိခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဒီဒိုင်းပညာနဲ့ ဟိုမှာ ပညာသင်ခဲ့တာဆိုတော့ ရုံးခန်းဖွင့်ပြီး လုပ်ကြည့်ဖို့အတွက် အရင်းအနှီးနည်းနည်းပါးပါး စုဆောင်းမိရုံပါပဲ”

“အဲဒါလည်း သူဌေးပေါ့ဟာ နှင့်တို့ညီအစ်ကိုတွေများ တကယ်

ဘာလုပ်လုပ် ကံကောင်းနေကြတာပဲ။ နှင့် ငါ့ကို ဟိုကနေ တကယ် သတိရတယ်ပေါ့”

နေ့သစ်ဦး နှုတ်ခမ်းလေး ကွေးညွတ်သွားအောင်ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။ ငွေစင်သွန်းက ကျေနပ်သွားသလိုဖြင့် -

“ဒါဆို ငါ့အတွက် လက်ဆောင်တွေပါမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဟယ် သတိရတယ်ပြောပြီး ဘာလက်ဆောင်မှလည်း မပါဘူး”

“ငါ ဘာပစ္စည်းကို တကူးတက သယ်မလာခဲ့တာ၊ ဟိုမှာလည်း ဒီမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ ရှိတာလေ။ နောက်နေ့မှ ဘယ်ကုန်တိုက် တဖြစ်ဖြစ် နှင့်လိုချင်တာကို ငါ လိုက်ဝယ်ပေးပါမယ်”

“ဝယ်ပေးလိုက်ပါကွယ်၊ သူက သူများပေးတဲ့လက်ဆောင်ဆို သေးသေးကြီးကြီး အရမ်းတန်ဖိုးထားပြီး သိမ်းထားချင်တယ်”

ငွေစင်သွန်းအမေက ကော်ဖီခွက်လေး သူ့ရှေ့ချပြီး ဝင်ပြောပြန်သည်။ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတာတော့ မဟုတ်ဘဲ ဟိုအရင်ကတည်းက စာကွက်သည့်အနားမှာ စားစရာတွေယူလာပေးပြီး စကားတွေ ထိုင်ပြောနေကျပါ။

“နှင် နောက်တစ်ပတ်ဆန်းဒေး အလုပ်ပိတ်တယ်မဟုတ်လား။ အန်တီအတွက်ပါ ငါ ဝယ်ပေးပါမယ်၊ နာရီချိန်းလိုက်လေ”

“အဲဒီနေ့က အလုပ်ပိတ်ပေမယ့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့အတွက် အချိန်ပိုဆင်းရသေးတယ်ဟာ နေ့လယ်နှစ်နာရီလောက် ငါတို့ရုံးကို

www.burmeseclassic.com

လာခဲ့လေ၊ ငါ လိပ်စာပေးလိုက်မယ်”

“အင်း၊ အဲဒါ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ နှစ်နာရီနော်၊ ငါလာခဲ့ဖူးမယ်”

“အေး၊ ငါမျှော်နေမယ်”

“သမီး အဲဒီနေ့က”

မေမေ ဘာပြောချင်သည်ဆိုတာ သိနေသည်မို့ ငွေစင်သွန်းလက်တုတ်၍ တားလိုက်ရသည်။ ဒီအချိန်မှာ နေ့သစ်ကို ဘာမှမသိစေချင်သေးပါ။

နေ့သစ်ရောက်လာတာ ရင်ထဲ ဘယ်လိုပျော်မှန်းမသိပေ။ ဟိုအရင် ကျောင်းတက်ခဲ့ကြစဉ်က တခြားအပေါင်းအသင်းသူငယ်ချင်းမထားဘဲ နှစ်ယောက်သား တတွဲတွဲရှိခဲ့ကြသည်။

တစ်ယောက်ယောက် ကျောင်းနောက်ကျလျှင် ကျန်တစ်ယောက် စည်းမောက်ပြီး အတန်းတက်လိုက်တာမျိုးမရှိဘဲ ကျောင်းပျက်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကာအကွယ်တွေပေးရင် ဘယ်သူ့အစစ်ကား၊ အနိုင်ကျင့်တာမှ မခံခဲ့ကြပေ။

ထိုအချိန်တွေက ဖုန်းသက်ပိုင်ဆိုတာ သူမတို့ကို အရေးတယူဆက်ဆံခဲ့တာပင် မဟုတ်။ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့အတွက် စာတွေကိုပဲ အသည်းအသန် ကြိုးစားနေခဲ့တာ။ အခုမှ -

“နေ့သစ် နင့်အဘွားရော ကျန်းမာရေးကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင် ဪ့၊ ငါ အိမ်မရောက်သေးတော့ ဘယ်လိုနေလဲ”

စင်ပုဂ္ဂိုလ် ကိုယ့်ဘဝပုဂ္ဂိုလ်

ငါမသိသေးဘူး”

အကြောင်းအရာပြောင်းကာ မေးခွန်းထုတ်လာတာမို့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကာ ဖြေလိုက်ရ၏။

ငွေစင်သွန်း ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိပေ။

“အိမ်မရောက်သေးဘူးဆိုတော့ လေယာဉ်ကွင်းကနေ တန်းလာတာလား၊ နင့်အိတ်တွေရော”

“တက္ကစီကားပေါ်မှာလေ၊ ငါ နင့်ဆီကို ခဏဝင်လာတာ၊ မေမေဆီလည်း ဝင်ခဲ့တယ်”

“ဟင် နင့်အမေနဲ့ပတ်သက်တာ နင့်အဘွားက မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

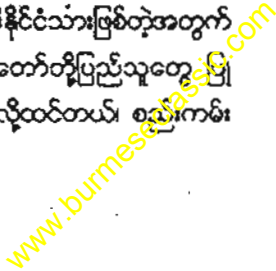
“အဲဒါကြောင့် အဘွားဆီမရောက်ခင် ဝင်ခဲ့တာပေါ့”

“နေ့သစ်၊ နင် အကြာကြီးကို ပျောက်သွားတာနော်၊ ဒီအချိန်ကာလအတောအတွင်းမှာ ဘာတွေ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားလဲ နင်သိလား”

“နိုင်ငံတော်ကြီးကတော့ တော်တော်တိုးတက်လာတာပဲနော်၊ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မျှော်မှန်းမထားဘူး”

“မင်းနယ်ကွယ် နိုင်ငံရေးအကြောင်း လာပြောနေတယ်၊ ဝါသနာပါတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဝါသနာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနိုင်ငံသားဖြစ်တဲ့အတွက် မျိုးချစ်စိတ်တော့ရှိတာပေါ့၊ အဓိကက ကျွန်တော်တို့ပြည်သူတွေ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရင် ပိုပြီး မြန်မြန်အောင်မြင်မယ်လို့ထင်တယ်၊ စည်းကမ်း

ပေါ့၊ ကွမ်းတံတွေး မထွေးနဲ့၊ လမ်းမှာ အမှိုက်မပစ်နဲ့၊ ဖျဉ်းကြားကကူး ဆိုပြီး ဒီလိုအသေးအမွှားကအစ အသိပညာကို တာဝန်ကြီးတစ်ခုလို ပြောနေရတာကိုက မဟုတ်တာ၊ ပြောချင်တာပြော၊ စည်းကမ်းထုတ်ချင် တာထုတ်၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်၊ ဒီလောက်လေးနဲ့ ဘာဖြစ်သွား မှာမို့လို့လဲဆိုတဲ့ အတွေးက နိုင်ငံကြီးသားမပီသတာတဲ့”

“ပြောတော့မယ် နေ့သစ်က”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုမှာ အင်တာနက်ကနေ ကြည့်တာ၊ နယ်စပ်မှာ စစ်ပွဲတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲ၊ စစ်ပွဲတွေရပ်ပါလို့ ပြည်သူ တွေ ဘာလို့တောင်းဆိုနေရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် မရပ်ကြတာလဲ၊ ပြည်သူ ကို ချစ်တယ်၊ ပြည်သူအတွက်ဆိုပြီး ပြည်သူတွေ ဒုက္ခရောက်အောင် ဘာလို့လုပ်နေကြတာလဲ၊ အဲဒီဒုက္ခရောက်တဲ့သူတွေကို မကြည့်ရက်တဲ့သူ တွေက ရန်ပုံငွေရှာပြီး အပင်ပန်းခံပြီး ကူညီနေရတယ်၊ အဲဒီတော့ သူ တို့ကို ထောက်ပံ့နေရတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေ၊ ရန်ပုံငွေရှာဖို့ အချိန်နဲ့ လုပ်အားပေးနေရတဲ့ အနုပညာရှင်တွေ၊ ဖြေရှင်းညှိနှိုင်းဆွေးနွေးနေရတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတာဝန်ရှိသူတွေ၊ နိုင်ငံတော်အကျိုးလုပ်ဖို့ ဘယ်လောက် တောင် နှောင့်နှေးလဲ”

“မင်းမှ အပြောကောင်းတယ်ကွယ်၊ သူတို့ဘာသာ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်နေတာ တို့နဲ့ဘာဆိုလဲ၊ တို့တော့ ကိုယ့်ဘဝ ဘယ်လို ရပ် တည်ရမလဲဆိုတာပဲ တွေးတယ်၊ နိုင်ငံရေးကို နိုင်ငံရေးသမားပဲ လုပ်လိမ့် မပေါ့”

“ကဲပါ အဲဒါတွေပြောမနေကြနဲ့၊ နေ့သစ် နှင် ထမင်းစားသွား”

ဝါလား၊ နှင် အရင်တုန်းက လက်ဖက်ထမင်း ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ အခုရော”

“ကြိုက်တယ်၊ နှင်အရင်တုန်းက နယ်ကျွေးခွဲတာကို အမြဲ အမှတ်ရနေတာ၊ မေမေဆီက ဘာမှမစားခဲ့တော့ ဇိုက်တာနေပြီက”

“အဟင်း ကောင်စုတ်၊ လာနဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲကို”

ငွေစင်သွန်း ပျာပျာသလဲ အရေးတယူလုပ်နေတာကို ဒေါ်မေ ဆော် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတွေချနေမိသည်။

ဘာကြောင့် နေ့သစ် ပြန်ရောက်လာတာလဲ။

သူလည်း ပြန်လည်ဖက်တွယ်ကာ မျက်ရည်ဝဲမိ၏။ သူများတွေ
ထက် သူ့ကို အဘွားအချစ်ပိုမုန်း သူသိပါသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက
ဖုန်းသက်ပိုင်ထက်တောင် ဦးစားပေးခံခဲ့ရတာ။

“မြေးရယ်၊ မြေးကြီးက ချောလာလိုက်တာ၊ မြေးက အဘွား
ဆို မလွမ်းလို့ အဘွားဆီ အရင်မလာတာလား။ အဘွားက”

“မဟုတ်ပါဘူး အဘွားရယ်၊ သားက အဘွားဆီရောက်ရင်
ဘယ်မှ သိပ်သွားချင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်လုပ်ဖို့ကိစ္စတွေက
ထည်း ရှုပ်လာမှာဆိုတော့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ် မြေး ဒီလိုပြောတာ ဝမ်းသာပေမယ့်
အဘွားက မြေးကို အရင်ဆုံး မြင်ချင် တွေ့ချင်တာပေါ့။ အခု အဘွား
စာကယ်စိတ်မကောင်းဘူး မြေး၊ မအေက အဘွားထက် သွေးနီးသလား။
သံယောဇဉ် ပိုကြီးသလားလို့”

“အဘွား လာပါ၊ ခုံမှာထိုင်ပြီး ပြောပါ”

သူပြန်ရောက်တာ အဘွား ဘယ်သူသတင်းပေးလိုက်လဲဟု
တွေးနေချိန်မရဘဲ အဘွားကို ဆိုဖာခုံဆီ ဖက်တွယ်၍ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။
နီပဲခနဲ မြင်လိုက်ရသော ဖုန်းသက်ပိုင်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

“မင်းကတော့ တကယ့်ကို အလိုက်ကနီးဆိုးမသိတာဘဲ၊ မင်း
တို့ အမြဲသတိရပြီး လွမ်းနေတဲ့အဘွားဆီကို ဘာအကြောင်းပြချက်မှမပေး
ဘဲ အရင်လာသင့်တယ်၊ အဘွားမှာတော့ မင်းမလာလို့ သွေးတောင်ဖုန်း
တယ်”

အခန်း (၄)

ဒီအိမ်ထဲကို ခြေချဖို့ ဘာကြောင့် တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေမိမုန်း

မသိပေ။

စိတ်ကို အကျဉ်းချခံရမှာစိုးလို့လား။

ပဋိပက္ခအသံတွေ ကြားရမှာ စိုးလို့လား။

မိဘတွေက အပြစ်မကင်းခဲ့တာမို့ ဖုန်းသက်ပိုင်တို့မိသားစုကို

ရင်ဆိုင်ရမှာလည်း မဝံ့မရဲပင်။

“မြေး မြေးကြီးစနုသစ်”

သူ့ကိုမြင်သွားသော အဘွားက ဝမ်းသာအားရ ဖက်တွယ်လာ

သည်။

“အဘွား”

“ငါလည်း လာမလို့ပါကွာ။ နိုင်ငံခြားက လူကြိုပါဆယ်ပါလာတာ တွေ ပို့ရင်းနဲ့ပို့ ဝင်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ ကိုအောင်မင်းဆိုတဲ့လူကြီးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်၊ မထပ်ဖြစ်လည်း သေချာသိချင်လို့”

“အဲဒီကိစ္စအတွက် မြေး ဘာစုံစမ်းစရာလိုလို့လဲ၊ လက်ထပ်ပြီး တစ်အိမ်တည်းအတူနေတာ မဟုတ်လည်း သားအဖေက လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ် နှစ်ကျော်က သေသွားခဲ့ပြီလေ။ အဘွားသားကို အဘွားဆုံးရှုံးပြီးပြီ သူ အခုမှ ဆင်ခြင်လိုက်တော့ရော မြေးအဖေက အသက်ပြန်ရှင်လာဦး မှာလား။ ဘာတွေက ပြောင်းလဲလာမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး မြေး”

အဘွားပြောတာ မှန်နေတာမို့ နေ့သစ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကျ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပေ။ မေမေ့ရဲ့အမှားကြောင့် သားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးရတာ အဘွားနာကြည်းနေပေမပေါ့။ ဖုန်းသက်ပိုင်က နှုတ်ခမ်း တစ်ချက် မဲ့လိုက်ပြီး -

“အဘွားက သူ့အမေကို အဲလိုပြောလို့ နေ့သစ်က အဘွားကို မုန်းနေပါဦးမယ်”

“ငါက ဘာလို့ အဘွားကိုမုန်းရမှာလဲ သက်ပိုင်ရာ၊ မေမေ အပြစ်အတွက် အဘွားမှာ မုန်းခွင့်ရှိပါတယ်။ အဘွား နေကောင်းတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း ကောင်းပါတယ်၊ မြေး အဲလိုလေး မေးတတ်တာကို အဘွားက သတိရနေတာ။ ကဲပါ မြေးရောက်လာတဲ့နေ့မှာ စိတ်မချမ်းသာ စရာတွေ မပြောချင်တော့ပါဘူး။ မြေး လာ ထမင်းစားရအောင်”

“သား စားခဲ့ပြီ အဘွား”

“ဘာ၊ မြေးအမေဆီက ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်လာခဲ့တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး အဘွားရယ်၊ သူငယ်ချင်းက သားကြိုက်တဲ့ လက်ဖက်ထမင်းသုပ် ကျွေးလိုက်လို့ပါ”

“နေ့သစ် မင်း ငွေစင်”

အဘွားမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဖုန်းသက်ပိုင် စကား တိုးလိုးတန်းလန်းဖြင့် ရပ်သွား၏။ အဘွားက ဘာမှန်းနားမလည်လိုက် သလို ထရပ်လိုက်ချိန်မှာ ဖုန်းသက်ပိုင်က နေ့သစ်လက်ကို ဆွဲထားသည်။

“အဘွား သားတို့ ပြီးမှလာခဲ့မယ်၊ နေ့သစ်ကို အတွေ့အကြုံ လေး နည်းနည်းမေးချင်လို့”

“အောင်မယ်လေး၊ ညအိပ်ရာဝင်မှမေးတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အခန်းချင်းကပ်လျက် အိပ်ကြမယ့်ဟာကို”

“ပူပူနွေးနွေး စပ်စုရတာ ပိုကောင်းတာပေါ့ အဘွားရဲ့”

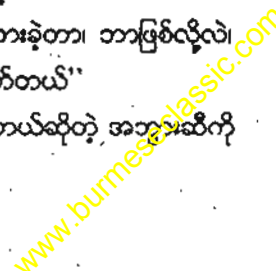
“အေးပါ၊ မင်းတို့ညီအစ်ကိုကတော့ တွေ့လိုက်တာနဲ့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့တော့မယ် မဟုတ်လား၊ ပြောကြ ပြောကြ၊ ခင်မေကို ထမင်းပွဲ ပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲ အဘွားဝင်သွားချိန်မှာ နေ့သစ်လက်ကို ဖုန်းသက်ပိုင် ပြန်ဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ငွေစင်သွန်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တာလား နေ့သစ်”

“အေးလေ၊ သူ့အိမ်မှာ ထမင်းဝင်စားခဲ့တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နိုင်ငံခြားက အတွေ့အကြုံများ မေးမလားမှတ်တယ်”

“ဟို မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းသိပ်ချစ်မိတယ်ဆိုတဲ့ အဘွားဆီကို

တော့ တန်းမလာဘဲ အမေဆီကို ဝင်တယ်။ ငွေစင်သွန်းဆီကို ဝင်တယ်။ ဘယ်သူတွေက မင်းစိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာလဲ”

“ဘယ်သူတွေက စိတ်ထဲမှာရှိနေလို့ အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မေမေ့ကိုတော့ ခုနက ငါပြောသလိုပဲ၊ ငွေစင်သွန်းကတော့ မတွေ့ရတာ အရမ်းကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းလေ။ သူ့ဆီကို ဟစ်ခါမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်မိလို့ ဝင်ခဲ့တာ၊ မင်းက”

“သိချင်လို့ မေးတာပါ။ အဘွားမေတ္တာကို အလေးအနက် မထားဘဲ”

“တလွဲလွေးပြီး အဘွားစိတ်မကောင်းအောင် ဟိုလိုဒီလိုတွေ ထင်ယောင်ထင်မှား မပြောပါနဲ့၊ အဘွား ငါ့ကို ချစ်သလောက် ငါလည်း အဘွားကိုချစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မေမေ့လိုက်မသွားဘဲ ငါ ကျန်ခဲ့တာ”

“မင်းအမေက သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်လို့ မင်းကိုခေါ်မသွားတာပါ။ ငါ့အထင်တော့ အခုချိန်မှာ ဦးအောင်မင်းနဲ့ အတိအလင်း ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မဟုတ်တောင် တိတ်တိတ်ပုန်းတွဲနေတယ်လို့”

“သက်ပိုင်”

သားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒီလိုမျိုးမပြောသင့်ဘူးလို့ သက်ပိုင် တွေးမိပုံပေါ့။ တမင်တကာ သိစေချင်နေတာ ကိုယ်ကို ဘယ်လိုလူမျိုးခွဲ သားဆိုတာ သတိပေးချင်နေတာများလား။

“ငါပြောတာ ဘာမှားလို့လဲ၊ လေးလေးက ဒီစိတ်နဲ့သေသွားတာ အခုမှ နောင်တချပြီး ဆင်ခြင်နေလိုက်တာလည်း ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့

ဖြင့်ဆင်ချိန်မရတော့ဘူးလေ။ အဘွားပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်လိုက်တာ မှားဘူး”

“ဘာခံစားခွင့်မှ မပေးလိုက်တာ အဘွားမှားတယ်လို့ ငါ တစ်ခါမှ အတွေးခဲ့ဘူး။ မေမေ အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း နေရတာ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခံရတာလို့ပဲ ငါတွေးတယ်”

“ဟိုကလည်း မင်းကို သားလိမ္မားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးနေမှာပါ”

“ဘာ ငါက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တကယ်ဆို အခုလို အချိန်မျိုးမှာ မင်းအမေကို နှစ်သိမ့် အားပေးသင့်တာပေါ့။ မင်းသာ အနားမှာ မားမားမတ်မတ် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်နေမယ်ဆိုရင် အမှားတွေလို ကျူးလွန်ဖြစ်ချင်မှ ကျူးလွန်မိ မှာလေ”

“အဘွားမကြိုက်တာကို ငါက ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲ၊ ဖိတ်မေတ္တာ ဆို အသိအမှတ်ပြုခိုင်းတာ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘွားစိတ်မချမ်းသာအောင် ငါမလုပ်ဘူး”

ဖုန်းသက်ပိုင် မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ အသံတိတ်သွား၏။ အဘွားပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မက်မောလို့ တွယ်ကပ်နေတာ မဟုတ်လားလို့ အမေလိုက်လျှင် နေ့သစ်ဦး ပေါက်ကွဲတော့မှာ သေချာသည်။

အခုချိန်မှာ သာသာလေးနေလိုက်တာ ကောင်းပါသည်။ နောက် ဘာမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသွားအောင်။

ဆင်ပျံရင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ

ဆယ့်လာဦးမှာ”

ငွေစင်သွန်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ လူနှစ်ဦးရဲ့ပတ်သက်မှုကို ဘယ်လိုအရာတွေနဲ့ တိုင်းတာဖို့ စိတ်ကူးထားတာများလဲ။

“မောင့်အဘွားက အဆင့်အတန်းခွဲပြီး မောက်မာတတ်တဲ့သူ ချီးဆိုရင် ငွေစင်တို့ ရှေ့ဆက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“အဲလိုမျိုးကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး ငွေစင်၊ အဘွားက မောင့်ကို အရမ်းမျှော်လင့်ထားလို့ပါ။ ပြောရရင် အဘွားဆံ့နွကို နေ့သစ်က ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလေ။ သူ့အမေအိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်လို့ သူ့အဖေ ချီးသွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့လည်း စိတ်ဓာတ်တွေကူး အရက်ရပြီး နိုင်ငံခြား သွက်သွားတယ်။ မောင်တို့မိသားစုကပဲ အဘွားကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘားခွဲရတာပေါ့။ နေ့သစ်ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ခံစားနေရတဲ့ အဘွားကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ပါ”

“အခုရော နေ့သစ်ပြန်လာတာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရိုခဲ့လား ဆင်။ နေ့သစ် စိတ်ပင်ပန်းနေရလား”

“ဘာလို့ သူ့အတွက် စိတ်ပူနေတာလဲ ငွေစင်”

“သူက ငွေစင်သူငယ်ချင်းလေ။ သူ့ရဲ့ ပေးမအားပေးတတ်၊ နေ့စဉ်နာခံတတ်တဲ့ စိတ်ကလေးကြောင့် ဟိုအရင်တည်းက နေ့သစ်ကို ငွေစင် အရမ်းခင်ခိုတာ”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ ချစ်သူရည်းစား ဘယ်သူက ပိုအရေးပါလဲ”

အခန်း (၅)

“မောင်နဲ့ပတ်သက်မှုကို နေ့သစ်ကိုပြောလိုက်သေးလား ငွေစင်”

“ဟင့်အင်း၊ မပြောရသေးဘူး။ မောင်ပဲ သူ့ကိုမသိစေချင်သေး ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် အဘွားကို ပြန်တိုင်လိုက်ရင် မောင့် ပညာရေးက ရောက်တဲ့နေရာမှာ ဖြတ်တောက်ခံမှာ ငွေစင်၊ အဘွားက မောင့်ကို သေသေချာချာ သတိပေးထားပြီးသား။ နိုင်ငံခြားမှာ ဘွဲ့လွန် တက်ပြီး အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးမှ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ဝင်စားရမယ်တဲ့။ ဒါတောင်မှ မောင်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခွင့် မရှိဘူး။ အဆင့်အတန်း၊ မျိုးရိုးကအစ သူ့ကိုယ်တိုင်

“ဆန္ဒနဲ့ကတော့ ကွဲပြားပါတယ်မောင်၊ ငွေစင် စည်းဖောက်ပြီး သူ့ဘက်က ရပ်တည်လောက်အောင်လည်း အကျင့်မပျက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နေ့သစ်က ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ သူ့သာ နိုင်ငံခြားကို ထွက်မသွားရင် ဒီအချိန်ထိ တကွဲတွဲရှိနေကြမှာ”

နေ့သစ်ကို အရေးတယူ အလေးအနက်ရှိသော စကားတွေ နားမထောင်ချင်ပေ။ တန်ဖိုးရှိသောအရာမှန်သမျှ နေ့သစ်မရအောင် ထိန်းချုပ်ကြိုးစားရမှာက ကိုယ့်ရဲ့ အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒပင်။

“မောင့်ဘက်ကတော့ သူငယ်ချင်းပါဆိုပြီး ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အပေါ် ငွေစင် အရမ်းတရင်းတနှီးနေမှာမျိုး သိပ်သဘော ထားမကြီးနိုင်ဘူးနော် ငွေစင်”

“ဪ မောင်သဝန်တို့နေတာလား”

“အင်း”

ခေါင်းညိတ်ပြတော့ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိရင်း ရင်မှာ ကြည့်ရှု သွားမိသည်။ ဒါဟာ သူမအပေါ် ဖုန်းသက်ပိုင် အလေးအနက် တန်ဖိုး ထားတတ်လာခြင်းလား။

အရင်ကတော့ ဆေးကျောင်းကစာတွေ ဝန်ပိတာကို အကြောင်း ပြရင်း သူမအတွက် အချိန်ပေးနိုင်ခြင်းတောင် သိပ်မရှိပါ။

“နေ့သစ်က မောင့်ရဲ့ တစ်ဝင်းပဲကွဲတဲ့ အစ်ကိုတော်တယ်လေး နေ့သစ်နဲ့ငွေစင်က မောင် သဝန်တို့ရလောက်တဲ့ အနေအထားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ကို စည်းတွေဘောင်တွေ ခတ်ပြီး အရောင်စွန်းထင်းအောင် သံသယဝင်တာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဒါက ငွေစင်ဘက်က စိတ်ခံစားမှုလေ၊ သူ့ဘက်က သူ့ခံစားမှု တို့ ငွေစင်သိနိုင်မလား။ မောင်ပြောချင်တာက”

“ငွေစင်ကို အသုံးလုံးကြေအောင် သင်တန်းပေးသလို သင်ပြ နေပါနဲ့မောင်၊ နေ့သစ်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေနိုင်လဲ ခန့်မှန်းပြီး ချုပ်ချယ် တန်ဆာတတ်တာမျိုးလည်း မလုပ်ပါနဲ့၊ လိုအပ်လာရင် မောင်နဲ့ချစ်သူဖြစ်နေ သာကို ဖွင့်ပြောပြီး စည်းခြားလိုက်လို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒါကိုမှ အဘွားကို ချစ်တာတောတာတွေလုပ်ပြီး အောက်တန်းကျတာမျိုးဖြစ်လာရင် အဲဒီ အချိန်မှာပဲ”

“အဲဒီကိစ္စကို ငွေစင် အာမခံတယ်ပေါ့”

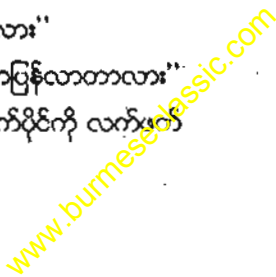
မေးပုံကိုက မယုံသင်္ကာနှင့်မို့ စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက် ခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားသည်။ နေ့သစ်နှင့်မှ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် သံသယတွေ ဖြစ်နေမှန်းမသိပေ။

ကိုယ့်စိတ်က ရိုးသားနေတာမို့ နေ့သစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆင်ခြင် နှလုံးထဲမှာ မဝံ့မရဲပုံစံမျိုး ကတိမပေးနိုင်။ တကူးတက အိမ်အထိရောက် တာပြီး ဒီစကားတွေပြောနေတာ တကယ်ကို နေ့သစ်နှင့် စိတ်မချနိုင် ပြီးနေတာကြောင့်လား။ ကြည့်နူးနေတာလေးတွေ ပျောက်ပြီး မောင် ချစ်နေတာလဲဟု ရန်တွေ့ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ဈေးကပြန်ရောက်လာ တာ မေမေက ဆက်တီရံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ -

“မောင်သက်ပိုင် ရောက်နေတာ ကြားပြီလား”

“ခုနေလေးပဲ ရောက်တာပါ၊ အန်တီ ဈေးကပြန်လာတာလား”

“အေးကွယ်၊ ဟယ် သမီးရယ်၊ မောင်သက်ပိုင်ကို လက်ဖက်

ရည်လေး၊ ကော်ဖီလေးတောင် ဧည့်မခံပါလား။ သွား တစ်ခုခုလုပ်ချင်ပါသိဦး”

“နေပါစေအန်တီး ငွေစင်က လုပ်ပေးမယ်ပြောပါတယ် ကျွန်တော်က အိမ်က မနက်စာစားလာလို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ အားနာနေမှာစိုးလို့ပါ။ ဒါနဲ့ မင်းအဘွားရော ကျန်းမာရေးကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွားက နှလုံးနဲ့သွေးတိုးရောဂါရှိပေမယ့် စိတ်မာတော့ ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်လို့ပါ။ နေ့သစ်ရောက်လာတော့ ပိုတောင် သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသေးတယ်”

“အင်း မင်းပြောပုံအရဆို မင်းအဘွားက နေ့သစ်ကို မင်းထက် ပိုချစ်ပုံရတယ်”

“ဟို ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မြေးချင်းတော့ အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နေ့သစ်က မြေးဦးဖြစ်နေတော့ အချစ်ပိုချင်လည်း ပိုမှာပေါ့။ ပြီးတော့ စရိုက်မကောင်းတဲ့မအေနဲ့ တူမှာစိုးပြီး အဘွားက သူပဲ ထွေးပိုက်ယူမပြုရလာခဲ့တာလေ”

“သူ့အမေက ဘယ်လိုစရိုက်မကောင်းတာလဲကွဲ့”

ဒေါ်မေသော်က မိန်းမပီပီ စပ်စုသည်။ ဖုန်းသက်ပိုင်ကလည်း စိတ်လိုလက်က အကင်းပြောချင်နေတာမို့ ငွေစင်သွန်း မျက်နှာပျက်နေတာတောင် ဂရုမစိုက်ပေ။

“အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တယ်ပြောရမှာပေါ့။ ယောက်ျား သူငယ်ချင်းနဲ့မဖြစ်တော့ ကျွန်တော့်ဦးလေးက ပိုပြီးအရှက်ကြီးသွားတာ”

မင်းယုရင် ကိုယ့်ဘာပမို့ အဲဒီမှာ တိုယ့်စိတ်ကိုယ်မနိုင်ဖြစ်ပြီး အိမ်ဆေးတွေ အလွန်အကျွံသောက် ပစ်ရာက ဆုံးသွားတာ”

“ဪ ခိတ်မကောင်းစရာပဲကွယ်၊ အဲဒါကြောင့် နေ့သစ် အမေ နှင်ထုတ်ခံလိုက်ရတာနေမှာပေါ့”

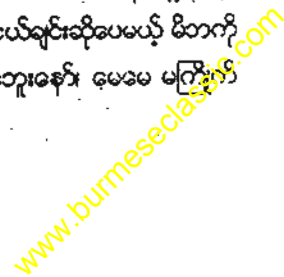
“ဟုတ်တယ်၊ ရက်လည်တဲ့အထိတောင် ပေးမနေဘူး၊ မြေချပြီး တာနဲ့ ဆွဲထုတ်တာ၊ နေ့သစ်က အဲဒါကိုလည်း စိတ်ထိခိုက်၊ ဖအေ အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားကို အဘွားတားနေတဲ့ကြားက ဇွတ်ထွက်သွားတာ”

“အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့ ရှက်ရှာမှာပေါ့၊ အဲဒါကို သင်ခန်းစာယူပြီး ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းနေနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ၊ မအေ အကျင့်စရိုက်ပီပေါလာလို့ကတော့ သူယူမယ့်မိန်းမကတော့ ကံဆိုးမှာပဲ”

“မေမေကလည်း သူများကို မှီချိုးဖျစ်ချိုး ဘာလို့ပြောနေတာလဲ၊ သူတို့မှာ သူတို့အကြောင်းနဲ့သူတို့ ရှိနေတာ၊ တစ်ဖက်သားနစ်နာအောင် မဝေဖန်ပါနဲ့ မေမေ”

ငွေစင်သွန်း ဆတ်ဆတ်ခါသွားတာကို ဖုန်းသက်ပိုင် မျက်မှောက်ကြိုက်သွားသလို ဒေါ်မေသော်က နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ကာ -

“ညည်းကရော ဘာဝင်နာနေတာလဲ၊ ဟုတ်လို့ကျော် ပုပ်လို့ပေါ်တာချည်းပဲ၊ ကောင်းတာလုပ်တဲ့သူကို ကောင်းတာ ဝေဖန်ခံရမှာပေါ့၊ မကောင်းရင် အပြစ်ပြောခံရမှာ သဘာဝပဲ၊ သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် မိဘကို နှုတ်လှန်ထိုးတဲ့အထိတော့ ကာကွယ်ပေးသင့်ဘူးနော်၊ မေမေ မကြီးကို သား”

“ဟုတ်ကဲ့ သမီးက သူများအတင်းပြောတာမျိုး ဖြစ်မှာနီးလို့ပါ”
ဒေါ်မေသော် လေသံမာသွားတော့ ငွေစင်သွန်း မျက်လွှာလေး
ချကာ ငြိမ်သက်သွားရသည်။ မိတကဲ့ ပမာမခန့်အပြုအမူမျိုးတော့ မဖြစ်
ချင်ပါ။

စိတ်ကတော့ ဟိုအရင်ကလိုပင် နေ့သစ်ဘက်က သူ့ရဲ့ကောင်း
ဖြစ်ချင်တာပါ။ ပြောမနာ ဆိုမနာ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သောသူငယ်ချင်း
အပေါ်မှာ ဘယ်လိုအမည်းစက်မှ စွန်းထင်းမခံချင်ဘဲ။

အခန်း (၆)

“နင်လိုချင်တာယူ ငွေစင်၊ ငါ့ကို အားမနာနဲ့ ဟိုကာဝယ်လာရင်
နင် တစ်မျိုးတည်း၊ တစ်ခုတည်း ရမှာ၊ အခု နင်လိုအပ်မယ်ထင်တာ
အကုန်ဝယ်”

အရင်ကထက် နိမ့်ပါးသွားသော ငွေစင်သွန်းအတွက် ဖြည့်
ဆည်းပေးချင်သောဆန္ဒများဖြင့် နေ့သစ် တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ ပစ္စည်း
တွေကိုကိုင်ကြည့်ရင်း ဈေးနှုန်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ပြန်သွတ်ချနေတာမို့
သူ ပိုပြီးစာနာမိ၏။

အရင်က ငွေစင်သွန်းတို့ပီးပွားရေးအခြေအနေက ဒီလောက်ထိ
ပုံပျက်ပန်းပျက် မဟုတ်ပါ။ အခု သူမတို့အဖေ ဆုံးသွားမှ အိမ်ကြီး
အိမ်ကောင်းကိုရောင်းပြီး ဒီလို အိမ်သေးသေးမှာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ နေနေရ

တာ ဖြစ်မည်။

“အင်္ကျီ အဲဒီအရောင်လေးနဲ့ လိုက်သားပဲ၊ ယူလိုက်လေ ငွေစင်”

“အောင်မယ်လေး နှစ်သောင်းကျော်တန်ကြီး မယူချင်ပါဘူး။ အင်္ကျီက ဘာမှလည်း ဟုတ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဈေးကြီးလိုက်တာ”

“ဟမ် နင်က နှစ်သောင်းကျော်ရုံလေးကို ဈေးကြီးတယ်လုပ်နေတယ်၊ နင်ကြိုက်တဲ့အရောင် သုံးလေးထည်လောက် ယူစမ်းပါ။ သတင်းထောက်လုပ်နေတဲ့သူအတွက် အဝတ်အစားကောင်းကောင်း လိုတာပေါ့၊ မြန်မြန်လုပ်၊ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ သွားကြည့်ရအောင်”

“နေ့သစ်”

“ဘာလဲ”

“နင် ငါ့ကို အဲလောက်ပိုက်ဆံအများကြီးကုန်အောင် ဝယ်ပေးမလို့လား”

“ပါးပါးလေးပါ။ ဟိုမှာ တစ်ပတ်တစ်ရက် အလုပ်ပိတ်လို့ ငါရှော့ပင်းထွက်ရင်တောင် အဲလောက်မကဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပါတီလုပ်ရင် အဲဒီထက်မကတောင် ကုန်တာဟာ၊ ကဲပါ ရွေးစမ်းပါ။ ငါ့ သူငယ်ချင်းလေးကို လှလှပပ ဒီခိုင်းစိုက်စိုက်အဝတ်အစားလေးတွေနဲ့ မြင်ချင်လို့”

နေ့သစ်က စိတ်မရှည်သလို အဝတ်အစားတွေ သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးပေးပြီး အလှပြင်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တွေလည်း ဈေးကြီးတာ ဈေးနည်းတာ တွက်မနေဘဲ တန်ဖိုးကြီးတာ၊ အသုံးဝင်တာတွေချည်း

ဝယ်ပေးသည်။ အားလုံးပြီးသွားတော့ အပေါ်ဆုံးထပ်က ကော်ဖီဘားကို ခေါ်လာခဲ့၏။

“ဘာသောက်မှာလဲ၊ ဘာစားမှာလဲ၊ ကြိုက်တာမှာ”

“အပျော်လုံးဆို့နေတာနဲ့ ဘာမှတောင်မစားချင်တော့ဘူး”

“ဘာလို့ အပျော်လုံးဆို့နေတာလဲ”

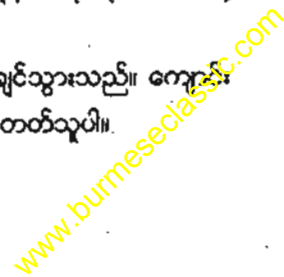
“ဒီလို တန်ဖိုးကြီးတာတွေ ဝတ်ဖူးသုံးဖူးတာမှ မဟုတ်ဟာ၊ ဖေဖေဆုံးခင်ကလည်း စီးပွားရေးက သိပ်အဆင်ပြေလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဝန်ထမ်းဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်လစာတစ်လ လောက်အောင် မနည်းသုံးခဲ့ရတာ၊ ဖေဖေ ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ အိမ်ပါရောင်လိုက်ရတာပေါ့”

“စိတ်မကောင်းစရာတွေ မပြောနဲ့ဟာ၊ ငါနဲ့တွေ့တုန်းအချိန်လေးမှာ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်အောင်နေ၊ သိလား၊ ငါက သူဌေးပါဟာ၊ နင်လိုအပ်တာရှိရင် ငါ့ကိုပြော”

“ဟင် နင်ချမ်းသာတိုင်း ငါ အကူအညီမတောင်းချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာရှိတာလေးနဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တာ ကောင်းပါတယ်၊ မပြည့်စုံတဲ့သူဟာ မာနတော့ရှိရတယ်တဲ့”

“နင်နဲ့ငါကြားမှ မာနထားဖို့လိုသလား။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိနေကြတာပဲ၊ နင် ငါ့ကို အရင်တုန်းကလိုရော ခင်သေးရဲ့လား ငွေစင်”

ကလေးလိုမေးနေတာမို့ သူမ ရယ်ချင်သွားသည်။ ကျောင်းအတူတက်စဉ်ကလည်း ထိုသို့ ခဏခဏ မေးတတ်သူပါ။

ဘယ်သူနှင့်မှ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲ အတွဲညီခဲ့ကြပြီး တကယ့်ကို သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြသည်။

ခွဲခွာခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလအတွင်းမှာ ဘာကြောင့်များ ဖုန်းသက်ပိုင်နှင့် ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့ရသည်မသိပေ။

“နင် ဟိုမှာ ရည်းစားဘယ်နှယောက်တောင် ထားခဲ့လဲ နေ့သစ်”

“ငါလား။ ဟား ဟား ဟား”

“အယ်တော် ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“နင် ငါ့ကို အထင်ကြီးနေသလားလို့ပါ။ အင်း ဘယ်လိုပြောရလဲ။ ထားမယ်ဆိုရင်တော့ မိန်းကလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ အပျော်ရှာဖို့ထွက်သွားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်လည်း သိသားနဲ့ မေမေ့ဥပါဒါနဲ့ ဖေဖေသေရတယ်ဆိုပြီး အဘွားက မေမေ့ကို အိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်တဲ့အချိန်မှာ သားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ နင်တွေ့ကြည့်စမ်းပါ”

“အေးပါ အဲဒီသတင်းတွေ နင် နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီးမှ ငါကြားရတာ”

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဟင်၊ အဲဒါကလေ ဒီ ဒီလိုပဲ ကြားတာပေါ့ဟာ”

ဖုန်းသက်ပိုင်ဆီကကြားတာလို့ ပြောမထွက်အောင် သတိနဲ့ ထိန်းလိုက်ရသည်။ ညီအစ်ကိုချင်း ရန်တိုက်ပေးသလို ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ။

အဲဒီလိုရင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ

နေ့သစ်က စားပွဲထိုးလေးလာချပေးသော ကော်ဖီခွက်ကို အစ်မှိုက်လောက် ငဲ့သောက်ပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်ချကာ -

“အေးလေး ဒီလိုကိစ္စက ဖုံးဖိထားလို့မှ မရတာ၊ အကြောင်းအရာသေးသေးကိုတောင် ပုံကြီးချဲ့တတ်ကြသေးတာပဲ၊ ဒါလည်း ဘယ်သူ့ နှုတ်ပြောလို့ မရပါဘူးလေဟာ”

“နေ့သစ် အခုရော အဲဒီလူကြီးနဲ့ နင့်အမေ ပေါင်းသင်းနေထား”

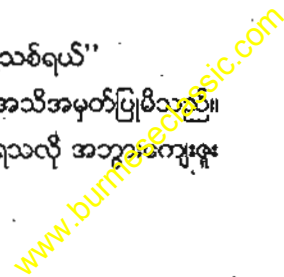
“ဟင့်အင်း တစ်ယောက်တည်းပါပဲ၊ မေမေကတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ဖတ်သက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာလုပ်တယ်လို့ပြောတယ်၊ အပြစ်ကူးလွန်တာမဟုတ်ဘဲ သံသယနဲ့ စွပ်စွဲခံရတဲ့ပုံစံမျိုးပေါ့၊ ဘယ်ဟာကမှန်ပြီး ဘယ်ဟာက မှားနေလဲ မသိတော့ပါဘူး”

“အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလို့နေမှာပေါ့ နေ့သစ်ရယ်၊ နင့်အမေကို အရမ်းကြီးတော့ ဥပေက္ခာပြုမထားပါနဲ့”

“အဘွားနဲ့နေရမယ်ဆိုရင်တော့ မေမေ့အတွက် အချိန်ပေးဖို့ ခဲယဉ်းလိမ့်မယ်၊ အဘွားက မကြိုက်ဘူးလေး မေမေနဲ့ သွားနေရင်လည်း ငါ့ကို အရမ်းချစ်တဲ့အဘွားကို စိတ်နာအောင်လုပ်သလိုဖြစ်သွားမှာ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေသေရတာ မေမေ့ကြောင့်လေး၊ အဲဒီအတွက် ပေးဆပ်ဖို့ ငါ့မှာ ဝတ္တရားရှိတယ်”

“နင် အရမ်းလိမ္မာသိတတ်တာပဲ နေ့သစ်ရယ်”

နေ့သစ်ဦးစိတ်ကလေးကို လေးစားအသိအမှတ်ပြုပါသည်။ မအေးဖြစ်သူကို အပြည့်အဝ အပြစ်တင်ချင်ပုံမရသလို အဘွားခံကျူးရူး

ကိုလည်း မပေးဝေး

အိတ်တောင် ဖုန်းသက်ပိုင်က နေ့သစ်ကို အကောင်းတစ်ချက်မှ ဖြင့်ဘဲ မေမေခရူမှာ အတင်းလိုပြောနေတာက အဆိုးဆုံးပင်။

“ဖုန်းသက်ပိုင်နဲ့ တစ်အိမ်တည်းနေရတာရော အဆင်ပြေလား တင် နေ့သစ်”

“ဘာမပြေရာရှိလဲ၊ သူလည်း သူ့ပညာရေးအတွက် တစ်ချိန်လုံး ကြိုးစားနေတာပဲ၊ လေးလေးအောင်ဖုန်းကျော်က အဘွားရွှေဆိုင်မှာ တာဝန်ယူနေရတာ၊ ငါလည်း ငါ့လုပ်ငန်းလေး အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ လက်လှမ်းမီသမျှ အခက်အခဲအသွယ်ရှာနေတယ်၊ အချိတ်အဆက်မိတာနဲ့ ရုံးခန်းဖွင့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် နင့်ကို အခုလို အချိန်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အံ့မယ် နင့်ရုံးခန်းကို လာမှာပေါ့”

“အေးပါ ငါကလည်း နင့်ကျာနယ်တိုက်နဲ့ အနီးဆုံးမှာ ကွန်ဒို ရှာပြီး ရုံးခန်းဖွင့်နိုင်အောင် လုပ်မှာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ရပါစေဟယ်၊ နေဦး မြေညီထပ်မှာ ငှားနေတဲ့ ဆေးခန်းက ဒီတစ်ခါစာချုပ်ပြည့်ရင် တခြားနေရာပြောင်းမယ်လို့ ကြားတယ်”

“ဟာ အဲဒါဆို အိုကေပေါ့၊ သေချာအောင် စုံစမ်းထားလိုက် ဟာ၊ ဈေးတယ်လောက်ကြီးကြီး ငါရအောင်ငှားမယ်”

“နင် တကယ်နော်”

“အေးပါဆို အဲဒါရရင် နင် ရုံးတက်ရုံးဆင်း လိုင်းကားတိုးမစီး

ရအောင် ငါ့ကားနဲ့ အကြီးအပို့လုပ်ပေးမယ်”

လိုက်ခနဲ ပျော်ရွှင်သွားပေမယ့် ငွေစင် အပြည့်အဝ ဝမ်းမသာ နှိပ်ပေ။ ဒီလိုသာ နေ့သစ်နှင့် အနေရင်းနီးသွားလျှင် ဖုန်းသက်ပိုင် ဘယ်လိုနေပါ့မလဲ။ နေ့သစ်နှင့်မတွေ့ရ မပြောရဆိုတာတွေနှင့် ချုပ်ချယ် ဘန်သတ်လာနိုင်သည်။

သူမ ဘာကြောင့်များ ဖုန်းသက်ပိုင်နှင့်ချစ်သူတော်လိုက်ရတာကို နောင်တရသလို ဖြစ်မိမှန်းမသိပေ။

အနှောင်အဖွဲ့ကင်းသော အခြေအနေမျိုးမှာ နေ့သစ်နှင့် လွတ် လွတ်လပ်လပ် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့်ရလျှင် ဘယ်လောက်များကောင်းမည် သေး

“ငွေစင်”

“ဟင်”

“ဘာပေါင်သွားတာလဲ၊ ငါပြောတာ နင်လက်ခံတယ် မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့အတွက် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါ သယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အတွက် အခက်အခဲ”

“ငါက နင့်အတွက်ဆို အပင်ပန်းခံချင်နေတာပါ။ နှစ်တွေ ကြာကြီး ကွဲကွာနေခဲ့တဲ့အချိန်တွေအတွက် နင့်အပေါ် ပျက်ကွက်ခဲ့တာတွေ ပြန်ပေးဆပ်တယ်လို့ သဘောထားလိုက်ဟာနော်”

ထိုစကားကြားရချိန်မှာ နေ့သစ်ရဲ့ သံယောဇဉ် အတိမ်အနက် နှစ်တွေစင် ခန့်မှန်းမိသွားသည်။ ရင်ထဲ တလိုက်လိုက် ကြည်နူးသွားသလို

ရှိသော်လည်း ဘာကို နောက်ဆံတင်းမိန်းမသိဘဲ လေးပင်နှင့်သီးနေမိ
သည်။

ငါလည်း နင့်ကိုခင်ပါတယ် နေ့သစ်ရယ်။

အခန်း (၇)

“ဟဲ့ ဟုဉ်းတွေ တနှင့်တိုင်းနဲ့ အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊
အယ်သူဝယ်ပေးလိုက်တာလဲ၊ ဪ ဪ မောင်နေ့သစ်”

နေ့သစ်ပါ နောက်ကနေ အထုပ်တွေဆွဲဝင်လာတာမို့ ဒေါ်မေ
ဆတ် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ နေ့သစ်နှင့်ငွေစင်က အထုပ်တွေချပြီး
အက်တီရုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“အန်တီရယ်လည်း အဝတ်အစားနဲ့ အသုံးအဆောင်နည်းနည်း
တယ်၊ နိုင်ငံခြားပြန်လက်ဆောင်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ အန်တီရယ်”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ပေးတဲ့သူက စေတနာနဲ့ပေးတာ အန်တီက
အားလုံးတင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ညနေစာတစ်ခါတည်းစားသွားပါလား၊ အန်တီ
အမင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်”

“အေးအေးအေးအေးတို့၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စပြော
ညတစားရင်း ချိန်းထားလို့ပါ။ ငွေစင် ငါ ပြန်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်
ကိုးနာရီ ဖုံးတက်မှာမဟုတ်လား။ ငါလာခေါ်မယ်”

“အေး အေး။ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်”

“အေးပါ။ အန်တီ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

နေ့သစ်ကို အိမ်ရှေ့ရောက်အောင်လိုက်ပို့ပြီးမှ ငွေစင် အိမ်ထဲ
ပြန်ဝင်လာသည်။ အပြုံးမပြယ်သေးသော ငွေစင်မျက်နှာကို အကဲခတ်
ဒေါ်မေသော် လေးလေးပင်ပင် သက်ပြင်းချ၏။

“သမီး”

“ရှင် မေမေ”

“ဒီလက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်ဖိုးတောင်လဲ”

“သူ့ရှင်းလိုက်တာ ငါးသိန်းကျော်မယ် ထင်တယ်”

“အဲလောက်ငွေအမောက်တန်ဖိုးကို သမီး ဘာလို့လက်ခံလို
တာလဲ သမီး”

“သမီးက အဲလောက်ကြီး ဝယ်မပေးဖို့ ငြင်းပါသေးတာ
သူက အစကတည်းက သမီးတို့အခြေအနေကို နားလည်တယ်၊ နောက်
လိုအပ်တာရှိရင်တောင် သူ့ကိုပြောလို့ ပြောနေတာ”

“သူငယ်ချင်းလိုခင်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားသမီး”

“ဟင် သမီးတို့က ငိုးရိုးသားသားပါ။ ဟိုအရင်တည်းက အ
ခင်ကြတာ မေမေလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“အဲဒီငယ်ရွယ်တဲ့အချိန်ကတော့ ကိစ္စမရှိဘူးသမီး၊ အခု သမီး
နာဆရာဝန်လောင်း၊ ဖုန်းသက်ပိုင်ဆိုတဲ့ချစ်သူ ရှိတယ်၊ ဒီလို တွဲသွား
တွဲလာလုပ်တာ မသင့်တော်ဘူး”

“သက်ပိုင်ကို သမီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြထားပါတယ်၊
ပြောတော့ နေ့သစ်က သူ့အစ်ကိုပဲလေ၊ သူ မကြည်ဖြူစရာ မရှိပါဘူး။
သမီးတို့ ဟိုအရင်ကတည်းက သံယောဇဉ်ကြီးကြီးနဲ့ ခင်ခဲ့ကြတာ သူ့သိပါ
သယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားဆိုတာ အုတ်တတ်တာပဲ သမီး။
အမေ့အနေနဲ့ပြောရရင် နေ့သစ်ကို သမီးနဲ့မောင်သက်ပိုင်အကြောင်း
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောထားသင့်တယ် ထင်တယ်”

“ရှင်”

“ဒါမှ သူလည်း ဆင်ခြင်သွားမှာပေါ့၊ ဒီလိုအတိုင်းသာဆိုရင်
သူ့ဘက်က သူငယ်ချင်းအဆင့်နဲ့ ရပ်နေမှာမဟုတ်ဘူးသမီး”

“မေမေ ဟို”

ငွေစင် ဘာပြောမည်ဆိုတာ သိနေသလို ဒေါ်မေသော် လက်

ဆွဲ -

“ဘာမှ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသားပါလို့ သူ့ဘက်က
အကွယ်ပေးချင်လို့လား။ အဲဒီရိုးသားတဲ့စိတ်ကို သမီး ဘယ်အချိန်
တိုင်းအတားလောက်အထိ အာမခံနိုင်သလဲ၊ သမီးရော သူ့ရဲ့လိုက်လျော
မှုတွေကို ဘယ်လောက်ထိ တောင့်ခံနိုင်မလဲ၊ မေမေ့အမြင်ပြောရရင်
အဲဒီရဲ့ချစ်သူဖြစ်တဲ့ မောင်သက်ပိုင်ထက် မောင်နေ့သစ်က သမီးအပေါ်

၅၂

ပိုပြီး နွေးထွေးမှု၊ နားလည်မှုရှိသလိုပဲ အဲဒါကို သမီးလည်း ခံစားမိတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး လင်ရှိမယားတောင် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် ကြင်နာနွေးထွေးမှုကို သာယာတတ်ကြတာပဲသမီး ကိုညွှန်ပေးတာက အလောက်ရှိသားပါတယ်ပြောပြော အသွေးအသားက ဆာလောင်တောင် တလာရင် လင်ကြီးကိုပစ်ဖို့ ချစ်သူရည်းစားကို သစ္စာဖောက်ဖို့ ဝန်မလဲ တတ်ကြတော့ဘူး”

“မေမေကလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားက ဒေါ်မေသော် နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက်တွန့်ကျွေးပြီး၍ ဟန်တယ်”

လိုက်ပြန်သည်။

“မျိုးရိုးဗီဇပါလာရင် အဲဒီလူဟာ ပိုပြီး မဆင်ခြင်နိုင်တော့ သမီး မောင်နေသစ်အမေက ဘယ်လိုမိန်းမစားလဲ သူ့အဖေ ဘာကြောင့် သေသွားရတာလဲ မအေတူသားဖို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ် သိမ်းသွင်းရမလဲဆိုတာ နားလည်နေတာပေါ့”

“အာ မေမေရယ်၊ နေ့သစ်က အဲလိုကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ အဲ လူစားမျိုး လုံးဝဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး မေမေ”

“အဲဒီလို ပျာပျာသလဲ ကာကွယ်ပေးတာကို မေမေ မကြိုက် သမီး အမြဲတမ်း သူ့ဘက်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်သလို ဖြစ်နေတာ မိခင်တစ်ယောက်မေတ္တာနဲ့ လုံးဝ အမှားအယွင်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“မေမေ နေ့သစ်ကို မုန်းနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟင်အင်း မမှန်းပါဘူး။ မောင်သက်ပိုင်ထက် နားလည်မှု မဆတ်မှုရှိတဲ့ မောင်နေ့သစ်ကို မေမေလည်း တူသားတစ်ယောက်လို

အာရုံမပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူလိုလူမျိုးကို သမီးရဲ့အိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်လာ တော့ မေမေ လက်မခံနိုင်ဘူး သမီး”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတဲ့ အဖြေကတော့ ခုနက မေမေပြောသလို ချစ်သူအမည်းစက်က သူ့ကို ရိုက်ခတ်နေတယ်၊ အဲဒါက ခြွင်းချက် ဖြစ်တောင် သမီးနောင်ရေးအတွက် စိတ်မအေးရဘဲ မေမေ နောက်ဆုံး နှစ်နေရမယ်၊ မောင်သက်ပိုင်ကတော့ ဆရာဝန်ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ အနေအေး အတည်ငြိမ်တဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ သားစဉ်မြေးဆက် မေမေ စိတ်ချနိုင် သေး”

မေမေမေတ္တာကို နားမလည်လို့မဟုတ်ပါဘဲ သက်ပြင်းငွေငွေ နေ့သစ်နှင့် သံယောဇဉ်ဖြတ်တောက်ပစ်ရန်လည်း စိတ်မကူးမိပေ။ နေ့သစ်ကတော့ မေမေ နားလည်လက်ခံပေးအောင် သူမ ဘယ်လိုကုတ်မျိုးပေးရင် အောင်မလဲ။

မေမေကို မျက်လွှာလှန်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“နေ့သစ်ကို သမီးတို့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရင်ရော မေမေ စိတ်ချနိုင်မလားဟင်၊ ရိုးရိုးသားသားဆိုရင်တော့ ခင်လို့ရတယ် မဟုတ် တာ”

“သူနဲ့ ခင်မင်မှုမဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဖွင့်ပြောလိုက်တာက အကောင်းဆုံး စည်းခြားလိုက်တာပဲဆိုတာ သူ့နားလည်မှာပါ၊ ဒါမှ မောင်

သက်ပိုင်ဘက်ကလည်း သမီးကို ယုံကြည်နိုင်လိမ့်မယ်၊ တကယ်တော့ မောင်နေ့သစ်စိတ်က ရိုးသားမနေရင် သူ့ဘာသာ နောက်ဆုတ်သွားမှာ သမီး”

“သက်ပိုင်က အဘွားကို တွန်းတိုက်ပြီး ယုတ်မာမှုကို စိုက် နေတာ”

“အဲလိုတော့ မောင်နေ့သစ် ယုတ်မာမယ်ထင်ပါဘူး၊ ဘာပြု လို့လဲဆိုတော့ သူ့မှာ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့စိတ်ကလေး ရှိတယ်၊ တကယ်တော့ သူ့ဘက်က အဲလိုစိတ်ဖြစ်ရင် ပိုပြီးတော့ ဖြတ်တောက်လို့ကောင်းတယ် ပေါ့ကွယ်၊ အဲဒါဆိုရင် သမီး သံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲလိုဖြစ်လာခဲ့ရင် သူ့ကို သူငယ်ချင်းစာရင်း ဖြတ်လိုက်မယ်လို့ သမီးကတိပေးနိုင်ပါတယ် မေမေ”

အခုမှ ဒေါ်မေသော် ပြုံးနိုင်တော့သည်။ သမီးအတွက် အသံ တော်ဆုံး အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးချယ်ထားပြီးပြီဆို တခြားကိစ္စများမှ အမှားအယွင်းမခံနိုင်တာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာဆိုတာ သမီး နားလည်မှာပါ။

ဒါဟာ အတ္တမဟုတ်ပါဘူး သမီး။

အခန်း (၈)

“မြေးကြီးရေ နေ့သစ်၊ ထတော့လေကွယ်၊ အဘွားက မနက် အာရုံ မြေးကိုစောင့်နေတာကွဲ့၊ အောက်မှာ လူစုံနေပြီနော်၊ မျက်နှာသစ် ပြန်ပြန်ဆင်းလာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား၊ ဓဏလေးပဲ”

စောင်ကို ဆွဲခွာပြီး နှိုးမှ နေ့သစ် လူးလဲထကာ ရေချိုးခန်းဝင် နေသည်။ ပြီးမှ သတိတရဖြင့် ဘွားအေပါးကို ကပျာကသီ လာနမ်းသေး

“ဟင်း ဟင်း၊ ကလေးကျနေတာပဲ”

ကြည့်နူးပြီးများဖြင့် ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် အောက်ထပ်ထမင်းစား နေဆဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။ စားပွဲပိုင်းမှာ ဦးအောင်ဖုန်းကျော်နှင့် ဖုန်ယက်

ပိုင်တို့ သားအဖက ရောက်နှင့်နေ၏။

“ဟဲ့ စားနေသောက်နေကြပြီလား။ လူစုံအောင် စောင့်မိတဲ့ တော့လားကွယ်။ မိသားစုဆိုတာ အဲဒါမှ နွေးထွေးမှုရှိတော့မှာပေါ့”

“သားက ပရက်တီကယ်ရှိတယ်။ စောစောသွားရမှာ။ ဖေဖေလည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့တဲ့။ အဘွားက နေ့သစ်ရောက်လာမှ အကဲကိုရှိတယ်။ သူ့ဘာသာ အပျင်းကြီးအိပ်နေတာကို သားတို့ဘာလို့စောင့်ရမှာလဲ”

“ဪ မြေးရယ်၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကို အဲလိုပြောရလား။ ညက လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက် ဧည့်သည်တွေနဲ့တွေ့ပြီး အိပ်ပြန်နောက်လို့ပါ။ အရင်နေ့တွေက အဲလောက်အိပ်ရာထ နောက်ကျတဲ့ကလေး မဟုတ်ပါဘူး”

“မေမေကလေး နေ့သစ်တက်ကဆို အမြဲတမ်းကာကွယ်ဖာထဲ နေတော့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် သားက အဘွားကတဲ့ သူ့ကို နေ့သစ်လောက်မချစ်ဘူးလို့ ပြောပြောနေတာ”

“အံ့မယ်လေး မချစ်ဘဲနေပါမလား။ ငါ့မှာ ဒီမြေးနှစ်ယောက်ရှိတာ၊ အသည်းထဲက တုန်နေအောင်ကိုချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြင်ကြာနာနာမနေတတ်တဲ့ သားကြီးကြောင့် နေ့သစ်လေးကိုတော့ အသနားရှိတယ်။ သူ့ခမျာ သက်ပိုင်လေးလို မိဘတွေက ထွေးပိုက်ပယ်ခွဲတာ မရှိဘူးမဟုတ်လား”

“ကိုကိုက သူ့နေတတ်သလို နေတာပဲ မေမေရဲ့။ သူ့မိန်းမက သာ အဲဒါကိုအကြောင်းပြုပြီး သာယာမှုရှာလို့ သားသမီးနဲ့ အနေမ

သွေးစိမ်းတာ”

“အဲလို ပြောကြားဆို နေ့သစ်ကို သားထက်ပိုပြီး အဘွားက ထရိုက်တော့ သားလည်း ဝမ်းနည်းရတာပဲ”

ဖုန်းသက်ပိုင်က ကြားတန်းနှိုင်းရင်း မကျေနပ်ချက်ကို ရင်ဖွင့်နေ၏။ ဦးအောင်ဖုန်းကျော်ကတော့ နေ့သစ်ဝင်လာတာမြင်၍ ချက်ချင်း ထထွက်သွားသည်။

ဒါကို ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပေမယ့် နေ့သစ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာလေးပြုံးသွားပြီး -

“မြေးကြီး ထိုင်၊ ဘာစားမှာလဲ၊ ဘာသောက်မှာလဲ၊ ဒီမှာ မြေးကြီးကြိုက်တာတွေ အကုန်ပြင်ဆင်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဘွားရော စားပြီးပြီလား”

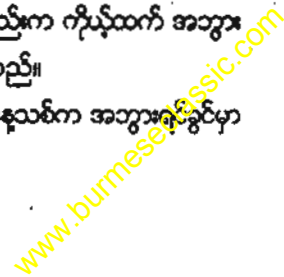
“ဘယ်စားရသေးမှာလဲကွယ်၊ မြေးကို စောင့်နေတာပေါ့။ မြေးကြီး ဘာစားမှာလဲ၊ မုန့်တီသုပ်လား၊ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲလား”

“မုန့်တီသုပ်စားမှာ၊ အဘွားလက်နဲ့ နယ်ပေးနော်၊ ဇွန်းနဲ့နယ်စားရမှာ အားမရဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီတော်၊ မြေးလေးအကြိုက် လုပ်ပေးမှာပါ”

နေ့သစ်အတွက် သေသေချာချာလုပ်ပေးနေတာမို့ ဖုန်းသက်ပိုင်ရင်ထဲ ကျလီကျလီ ဖြစ်နေသည်။ နေ့သစ် အဲလိုတွေအချို့လို အဘွားသည်းသည်းလှုပ်နေတာ ဖြစ်မည်။ ဟိုအရင်တည်းက ကိုယ့်ထက် အဘွားနှင့်နေ့သစ်က အနေရင်းနှီးနှေးထွေးမှု ပိုခဲ့သည်။

ကိုယ်က အဖေ အမေရင်ခွင်မှာဆို နေ့သစ်က အဘွားရင်ခွင်မှာ

တိုးခွေ ခွဲခွဲနေတတ်ပြီး ညအိပ်လျှင်လည်း အဘွားအခန်းမှာပဲ အိပ်သည်။

ထိုအချိန်မျိုးမှာ မိဘတွေရင်ခွင်ထဲမှာနေရင်းက နေ့သစ်ကို ဒေါသတွေ ဖြစ်နေမိ၏။ မနာလိုစိတ်လို့ ပြောရမလားမသိဘဲ နေ့သစ်ကို အဘွားမုန်းသွားရင်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးခွဲဖူးသည်။ အဘွားဝယ်ပေးထားသော နေ့သစ်အခန်းထဲမှာရှိသမျှ အရုပ်တွေ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ခိုးဝှက်လွှင့်ပစ်၊ သူများတွေကို ပေးပစ်တာမျိုးတွေလည်း လုပ်ခဲ့သည်။ အရွယ်လေးရောက်ကာ အသက်ကြီးလာတော့ အာယာတတွေပါ ပျိုကြီးလာသည်။

ဘာကြောင့် အဘွား ကိုယ့်ကိုမချစ်တာလဲ။ နေ့သစ်လို့ မခွဲခွဲတတ်လို့လား။ ပွတ်သီးပွတ်သတ် မနေတတ်ခဲ့လို့လား။

“ဟဲ့ ခင်မေ့ ဟင်းခါးဇွေးထားတာ ရလောက်ပါပြီ။ ဒီမှာ လာချလေး မြေးကြီးက အသုပ်စားနေပြီ ဟင်းရည်က ရောက်မလာသေးဘူး။ ကော်ဖီပါ တစ်ခါတည်း ဖျော်နော်၊ သိပ်မခါးစေနဲ့”

အဘွားရဲ့ လှိုင်လှိုင်တက်အောင် နေ့သစ်ကို ဂရုစိုက်နေသံကြောင့် ဖုန်းသက်ပိုင် နားကြားပြင်းကတ်သလို ထရစ်လိုက်သည်။

“ဟင် မြေးသက်ပိုင် တော်ပြီလား”

“သား ကျောင်းသွားဖို့ နောက်ကျနေမှာခိုးလို့”

“နာနီကြည့်ပါဦး။ စောပါသေးတယ်ကွယ်၊ မြေးရော မုန့်တီသုပ်စားဦးမလား။ အဘွားနယ်ပေးမယ်နော်”

“ဟင့်အင်။ ကော်ဖီနဲ့ကော်ကလွဲရင် သား ဘာစားတာ မြင်

ဖူးလို့လဲ၊ သွားပြီအဘွား”

အချိုးမပြေစွာ ထထွက်သွားသော ဖုန်းသက်ပိုင်ကျောပြင်ကို ကြည့်၍ ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် လေးပင်စွာ သက်ပြင်းချမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံသာ စကားပြော အဆင်ပြေ၍ ဂရုစိုက်ရုံတတ်သော်လည်း အနေတည်တာ အေးစက်စက်နေတတ်သည့် ဖုန်းသက်ပိုင်က နေ့သစ်လောက နွေးထွေးမှု မပေးတတ်တာတော့အမှန်ပင်။

နေ့သစ်က အမြဲလို စကားချိုချိုလေးဖြင့် ခွဲခွဲတတ်ပြီး မျက်နှာမငြိုအောင် ပျော်ရွှင်မှုတွေလည်း ပေးတတ်သည်။ ခွဲခြားချစ်တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် နိုင်ငံခြားမသွားခင်ကလည်း နေ့သစ်နဲ့ပဲ အနေရင်းနီးခဲ့တာပါ။

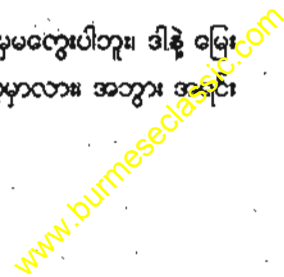
ဖုန်းသက်ပိုင်က ပညာရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်ပြီး ပညာဂုဏ်မောက်နေတာလား။ မိဘမာန်တက်နေတာလား မသိနိုင်။ နေ့သစ်မိဘတွေလို အပြစ်အနာအဆာ မရှိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။

“အဘွား”

“ဟင် မြေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငရုတ်သီးစပ်လို့လား။ ရေသောက်လေးဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး အဘွားရဲ့ သက်ပိုင်ကို ဘာတွေလိုက်ကြည့်ပြီး တွေးနေတာလဲလို့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အဘွား ဘာမှမတွေ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မြေး ထုပ်ငန်းကိစ္စရော အကောင်အထည်ဖော်တော့မှာလား။ အဘွား အရင်အနီး ဘယ်လောက်ထုတ်ပေးရမလဲ”

“သားမှာပါလာသလောက်ပဲ အရင်းအနှီး မတည်မှာပါ။ သား အလုပ်က အရင်းအနှီးလည်း အများကြီး မြှုပ်နှံစရာမလိုဘူးလေ။ ရုံးခန်းအတွက်နဲ့ ကြော်ငြာစရိတ်ပဲ အဓိကပါ”

“လုပ်မယ့်လုပ်ရင်း ကြီးကြီးမားမားနဲ့ အကောင်အထည်ဖော် ပါကွယ်။ အဘွားမြေးဖြစ်ပြီး ငရွှတ် ငရွာလေးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“သားစုခေတင်းလာတဲ့ငွေနဲ့ လောက်ပါတယ်။ လိုအပ်ရင်တော့ အဘွားကို ပြောမှာပါ”

“အဲဒါက ထားပါဦး။ ဒီကြားထဲ အပြင်ခဏခဏထွက်နေတာ မြေးအမေဆီ သွားသွားနေတာလား”

စားလက်စကိုရပ်ပြီး အဘွားကို မျက်လွှာလှန်ကြည့်လိုက်၏။ ကျန်တာတွေ လိုက်လျောနားလည်ပေးပေမယ့် ဒီတစ်ခုကိုတော့ ခွင့်လွှတ် ချင်ပုံမရပေ။

“သား မသွားပါဘူး အဘွား။ ဒီကိုရောက်တဲ့နေ့ တစ်ရက်ပဲ ဝင်ရသေးတာပါ”

“အဲဒီတစ်ရက်ကိုတော့ အဘွားစိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မြေးဆီ ထားပါ။ လွမ်းနေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကြားလို့ အဲဒီတစ်ရက်ကို အဘွား ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်တာ။ မြေးအမေရဲ့အသံကြားရင် အဘွားရင်တွေ တာဆတ်ဆတ်နာတယ်။ သားကြီး မချီမဆုံခံစားပြီး သေသွားရတာကို အဘွား ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရဘူး”

“အဲဒါတွေကို သတိရပြီး စိတ်ဆင်းရဲမနေပါနဲ့တော့ အဘွား ရယ်။ သားလည်း အခု သွားလာနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“အင်းပါ။ မြေးသာ အဘွားအနားမှာရှိရင် အဘွားက ကျန်တာ တွေ မေ့ထားနိုင်ပါတယ်”

“တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်တယ် အဘွား”

“ဘာများလဲ မြေး။ ပြောလေ”

“မေမေ့ကို လုပ်ငန်းလေးတစ်ခုလုပ်ဖို့ ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေး လိုက်ရရင် ကောင်းမလားလို့ပါ။ အခု အိမ်စက်ကလေးချုပ်ပြီး ရပ်တည် နေတာ မလောက်မငနဲ့။ ဟို ကျန်းမာရေးကလည်း ရှိသေးတယ်”

“မြေးက အဲလောက်ထိတောင် အသေးစိတ်စုံစမ်းထားတာ လား။ ဒါမှမဟုတ် မြတ်ကေသွယ်က တောင်းဆိုတာလား”

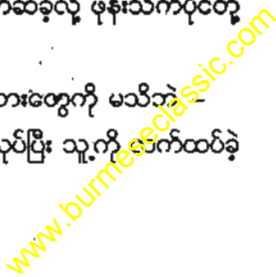
“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့ကသွားတော့ အခြေအနေကို ခန့်မှန်းခဲ့ရုံပါ။ သားကိုကျွေးတဲ့ ထမင်းပွဲတောင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာမရှိဘူး။ စဲသာသာအိမ်လေးထဲမှာ အနေအစား ဆင်းရဲပြီး”

“အဲဒါ သူပြုခဲ့တဲ့ကံ သူခံရတာလေ မြေးရဲ့။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူ ဘယ်လိုနေခဲ့စားခဲ့ရလဲ။ ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့သူမို့ အဘွား သဘောမတူခဲ့ဘူး ဆိုပေမယ့် သူတို့ကို အဘွား အိမ်ခွဲထုတ်ခဲ့သလား။ ဒီအိမ်မှာပဲ ခေါ်ထားခဲ့ တာ”

အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို ကျိုးနွံမယဉ်း နေခဲ့ရတာပါလို့ ရင်ထဲ က ပြောနေမိသည်။ အဘွားက နှိမ့်ချစွာဆက်ဆံခဲ့လို့ ဖုန်းသက်ပိုင်တို့ မိသားစုကလည်း လေးစားမှုမှ မရှိခဲ့တာ။

အဘွားက သူ့ရင်ထဲက တုံ့ပြန်စကားတွေကို မသိဘဲ

“သားကြီး မအေကို အတိုက်အခံလုပ်ပြီး သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့

တာပါ။ မြေးကို ကိုယ်ဝန်လွယ်မထားရသေးဘူးဆိုရင် အဘွား လုံးဝ လက်ခံဖြစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မြေးကို ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာကတည်းက အဘွား ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မြေးသိပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး မြေးမျက်နှာကြောင့် အဘွားစိတ်တွေကို လျှော့ခဲ့ရတယ်။ မြတ်ကောသွယ်က တကယ်ဆို မျိုးရိုးမြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အမေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ သူ့ညီမက မယားကြီးငုတ်တုတ်ရှိတဲ့သူကို အဝယ် အနှောင်းအမည်ခံပြီး ပူထားတာ”

“အဲဒါကြောင့် မေမေလည်း အဲလိုလုပ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောချင်တာ လား”

“မျိုးရိုးမိမိဆိုတာ အဲဒါပဲလို့ မြေးသိအောင်ပြောပြတာပါ။ အဲဒါကြောင့် သူတို့အကျင့်မိမိတွေ မကူးစက်အောင် မြေးကို အဘွားပဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပေါ့။ အခု မြေးက သူ့ဆီကို အဝင်အထွက်လုပ် သွားလာနေမယ်ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်သေးတာ၊ အမြင်စောင်း တာကို အဘွားလို စိတ်မနာနိုင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝတ္တရားရှိတယ်ထင်လို့ပါ”

“တော်ပြီ”

ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် လေသံမာသွားကာ ပန်းကန်တွေ ခွက်တွေကို အသံမြည်အောင် တစ်ဖက်တိုးရွှေပြီး ထရပ်သည်။

“အဘွား”

“မြေးနဲ့ ခုနစ်နှစ်လောက် ခွဲနေအောင်လုပ်တာလည်း မြတ်

တောသွယ်က တရားခံပဲ။ သားကြီးနဲ့လည်း သေကွဲကွဲအောင်လုပ်တယ်။ ဒီလိုမိန်းမရဲ့အကြောင်းကို ဒီအိမ်မှာ နောက်ထပ် မကြားပါရစေနဲ့ မြေးကို အဘွားချစ်တယ်။ မြေးကြောင့် အဘွား အသက်ရှင်နေတာ၊ အဘွားသေ သွားတာကို မမြင်ချင်ရင် မြေးအမေအကြောင်း ဘာမှမပြောပါနဲ့”

“အဘွားရယ်”

အဘွားရဲ့ လှည့်ထွက်သွားသော ခြေသံပြင်းပြင်းက သူ့ရင်ကို ဆောင့်ခါဆွဲရမ်းသွားသလို ခံစားရသည်။ သူ့က အဘွားအတွက် မြေး ထိမ္မာတစ်ယောက်အဖြစ် နေခဲ့လျှင် မေမေအတွက် သားဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

သား ဘာလုပ်ရမှာလဲ မေမေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၉)

“လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ကြော်ငြာအားကောင်းကောင်းနဲ့ ထို ဖောက်မှ အောင်မြင်မှာ။ ကိုယ့်ဒီဇိုင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားလာဖို့အတွက် အင်တာနက်မှာလည်းတင်ရမယ်။ ဒါမှ လုပ်ငန်းရှင်တွေကို ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် အသိပေးသလို ဖြစ်မှာလေ။ အထိရောက်ဆုံးကတော့ အဲဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခုလို အကြံပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန် တော်လည်း ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အနုပညာရှင်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ရာကို မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းဖို့ စီစဉ်ထားတာ၊ ဒီအတိုင်းက မြန်မြန်ထင်ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ကိုယ်ပြောတာလည်း အဲဒါပဲ။ အနုပညာရှင်တွေရဲ့ မက်ဆေ့ဂျစ် က ပြည်သူတွေအပေါ်မှာ အများဆုံး လွှမ်းမိုးနိုင်တယ်။ သူတို့လက်ခံသွား

အချိန် ကိုယ့်ဘဝမရှိ

“အခုညာရှင်လည်းပေါက်၊ လုပ်ငန်းရှင်လည်း ပေါက်သွားတာပဲ”

“အဲလိုသာ အောင်မြင်သွားရင် ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာလေး ဆင်းပါဗျာ၊ သူများဆီ ရောက်သွားမှာစိုးလို့”

“စိတ်ချ၊ အခုစာချုပ်ချုပ်ရတာ အဆင်ပြေသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တို့ပဲ ဦးစားပေးမှာပါ။ ရောင်းဖို့က အစီအစဉ်ရှိတယ်။ တခြား နယ်နားတစ်ခု ဆက်သွယ်ထားလို့လေ။ စရန်ချမနေဘဲ တစ်ခါတည်း နည်းအောင်လုပ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ။ ငွေစင် ညည်းက ဆက်သွယ် ထားဆိုတော့ ညည်းကို မုန့်ဖိုးပေးရဦးမှာပေါ့”

“ဟာ အစ်ကို မပေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုပေးမှာပါ”

တိုက်ခန်းပိုင်ရှင် ငွေထုတ်ရေနေတာကို နေ့သစ် ပျာပျာသလဲ နှုတ်ထားလိုက်သည်။ ငွေစင်ကို သူများပေးတာကမ်းတာ လက်ခံယူရတာ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ။

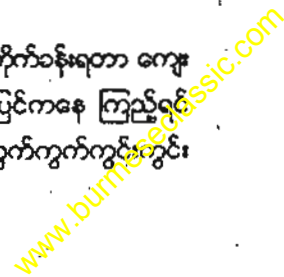
တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်က သော့တွဲကို လက်ကမ်းပေးပြီး -

“ကဲ ဒီတိုက်ခန်း မင်းပိုင်သွားပြီဆိုတော့ အစ်ကို့ကိုခွင့်ပြုဦး။ ထုတ်ကိစ္စ ချိန်းထားတာလေးတွေ ရှိလို့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ခန်းလုံးကို ဝှေ့ဝဲ တံခတ်ပြီး နေ့သစ် သဘောကျနေသည်။

“နင့်ကျေးဇူးကြောင့် ငါနဲ့အံဝင်ခွင့်ကျတဲ့ တိုက်ခန်းရတာ ကျေးဇူးနဲ့ ငွေစင်၊ မုန့်အကြည်တွေတပ်ထားတော့ အပြင်ကနေ ကြည့်ရင် နန်းရဲ့ ဒက်ကရေးရှင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း

မြင်ရတာပေါ့၊ ငါ့ခွဲခွဲတဲ့ အဆောက်အအုံအိမ်အိမ်ပုံတွေကို မြင်သာ ထင်
ရှိအောင် ချိတ်ထားတာကောင်းမယ်”

“ကက်တလောက်ထဲက အကောင်းဆုံးပုံတွေ ပုံကြီးရဲ့
မှန်ဘောင်နဲ့ချိတ်ပေါ့၊ ရှုခင်းပုံတွေလည်း ဝယ်ဦး၊ ဘယ်လိုရှုခင်း
ဘယ်လိုအိမ်မျိုး၊ အဆောက်အအုံမျိုးနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်ဆိုတာ ရွေး
လို့ ရတာပေါ့”

“ဝွတ် နင်လည်းပညာရှင်ပဲ၊ ငါ့အနားမှာ ဘော်ဒီဂတ်ဒီပို
လုပ်ပေးပါလား”

“နင်က ငါ့ကို လစာဘယ်လောက်ပေးမှာမို့လဲ”

“နင်လိုသလောက်ပေါ့ဟာ၊ နင်နဲ့ငါကြားမှာ ငွေရေးကြေး
အကြောင်း ပြောစရာလား”

“အလကားစတာပါ၊ ငါ့အလုပ်ပဲ ငါစိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ဟိုပြေးလိုက် ဒီလွှားလိုက်နဲ့ မပင်ပန်းဘူးလားဟာ၊
စက္ကထရီလုပ်မလား၊ ငွေစင်”

“ဟင့်အင်း မ မလုပ်တော့ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဘေးကနေ အကြီး
ပေးပါမယ်၊ နော် နေ့သစ်”

သူမ ဒီလိုမငြင်းလို့တော့ မဖြစ်ပေ။ သူမတို့ရုံးခန်းနှင့် အ
ထပ် အောက်ထပ်ဖြစ်သွားတာကို ဖုန်းသက်ပိုင် မကျေမနပ် သံ
ဝင်ဦးမှာ သူမသိနေသည်။

ဒီကိစ္စ ဒီအကြောင်းက ဆင်ခြေပေးရုံ၊ ဖြေရှင်းရုံနှင့် ပြီးသွား
မဟုတ်။ ဖုန်းသက်ပိုင်နှင့် နည်းနည်းတော့ အချေအတင် ဖြစ်ရဦး

အိမ်ထဲမှာ ကိုယ့်ဘဝမရှိ

“ငွေစင်”

“ဟင်”

“ငေါင်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မလုပ်ချင်ရင် ဇွတ်မလုပ်နိုင်ပါ
ဘူး၊ ဪ ဒီမှာ အခန်းရအောင် လုပ်ပေးတဲ့အတွက် ပွဲစားခ”

“အောင်မယ်၊ သူငယ်ချင်းချင်းကို ပွဲစားခတွေ ဘာတွေ
အစရာလိုသလား၊ နင့်ကို စေတနာနဲ့ကူညီတာ”

“ငါကလည်း အဲဒီစေတနာကို တုံ့ပြန်တာပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့
အခြားပွဲစားတွေဆို ဒီလို ဈေးကြီးတဲ့အခန်း စာချုပ်ချုပ်ရင် အနည်းဆုံး
အယ်သိန်းလောက်ပေးရမှာ၊ နင့်ကို ငါ့သိန်းလောက်ပေးတာဆိုတော့
ငါက တန်တင်ပေါ့ဟာ၊ အေး ဒီအတိုင်းတော့မရဘူးနော်၊ ဒီအထဲက
ငါ့ကို နေ့လယ်စာတော့ ဝယ်ကျွေးဦး”

မယူတဲ့နေ့မှာဆို၍ နေ့သစ် စကားကို လှည့်ပတ်ပြောကာ ငွေစင်
အိတ်ထဲကို တစ်ထောင်တန်ငါးအုပ် ဇွတ်ထည့်ပေးသည်။ ဒီလောက်
ငွေဆိုလျှင် သူမရဲ့ လေးလစာဝင်ငွေလောက် နီးပါးရှိသည်။

သူမတို့သားအမိနှစ်ယောက် အဆင်ပြေအောင် နေ့သစ် နည်း
အမျိုးမျိုးနှင့် ကူညီနေတာ ကျေးဇူးတော့တင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းသက်
ပိုင်လျှင်လည်း ပြဿနာရှာမှာသေချာနေသည်။

မေမေ့ကိုရော ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူမ အလုပ်ခန်းနှင့်နီး
အောင် ဒီလိုလုပ်လိုက်တာဆိုလျှင် မေမေရော ဘယ်လိုအပြစ်တင်ဦးမလဲ။

“ငွေစင် ခိုက်ဆာနေပြီ၊ သွားရအောင်”

“ဟင် အေး အေး၊ အပေါ်ကိုသွားပြီး ခွင့်ယူလိုက်ဦးမယ်၊

အယ်ဒီတာကြီးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း တစ်ခုခု ဝယ်ကျွေးလို့မယ်ဟာ”

“အေး အဲလိုကျွေးပြီး ငါနဲ့ပါ မိတ်ဆက်ပေး၊ နီးနီးနားနား မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရတာပေါ့”

“နင်နဲ့အတူ တွဲလုပ်မယ့်တစ်ယောက်ကရော”

“လုပ်ငန်းအဆက်အသွယ်တစ်ခုရလို့ သူ့လိုစုံစမ်းခိုင်းလို့တယ်၊ အဆင်ပြေရင် ပထမဆုံးလက်ခံရမယ့်အလုပ်ပဲ”

“ဟယ် နင်က အလုပ်ရုံးခန်းတောင် မကိုင်ရသေးဘူး၊ ဟာလို့ပါလား”

“မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်ကာတည်းက အဆက်အသွယ်ခံလိုက်ရှာနေတာပဲဟာ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ငါက ဘယ်သူ့စုံမမှီခိုချင်ဘူး၊ ကိုယ့်အရည်အချင်းအစွမ်းအစကို အသုံးချချင်တာ”

“နင် အရမ်းတော်နေပါလား”

ချီးမွမ်းတာလား၊ အရွဲ့တိုက်စကားလားမသိပေမယ့် နေ့အကော်လံစကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဟန်ပါပါ ဆွဲမလိုက်သေးကာ -

“အရမ်းတော်လို့ အားကိုးချင်မိတ်ပေါက်လာရင် ပြော သိလားစဉ်းစားပေးမယ်”

“ကောင်စုတ်၊ မဟုတ်တရုတ် ပြောတော့မယ်၊ ငါ့မှာ”

ချစ်သူရှိတယ်လို့ ပြောထွက်ဖို့ ဘာကြောင့် ဆွဲအသွားလည်မသိပေ။ မပြောမဖြစ်တော့သည့် အခြေအနေမို့ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ရသည်။

ရင်ထဲမှာ တစ်ထောင့်ငါးရာကိလေသာအချစ်နှင့် ငါးရာနှစ်ဆယ်နှစ် အပြုရောင်သံယောဇဉ်ကြိုးတို့ ဘာအတွက်လွန်ဆွဲနေမှန်းမသိနိုင်ဘဲ အသစ်အပြုံးကြောင့် ဒီနေ့ပျော်နေသလိုလို။

အခန်း (၁၀)

“ကဲ နင်ကြိုက်သလောက်သာ စားပေတော့၊ ငုံးပေါ်ကလူတွေ အတွက်တော့ ပါဆပ်ပို့လိုက်ပြီ၊ နင် ဆိုင်ဖွင့်တဲ့နေ့မှ သူတို့နဲ့ မိတ်ဆက် ပေးတော့မယ်”

စားပွဲပေါ်က အစားအသောက်တွေကို မေးငေါ့ပြုပြီး ငွေစင် ပြောတော့ နေ့သစ် နှာခေါင်းရှုံ့ မျက်နှာမဲ့သွား၏။

“နင်ကလည်း ဘီယာလေးတောင်မှ မပေးဘူး၊ မဂ္ဂတံပါဘူး ဟာ”

“အောင်မယ်၊ ဘီယာမသောက်ရပါဘူးနော်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သောက်စရာလား၊ အပြန်ကားလည်း မောင်းရဦးမယ်”

“ကားမမောင်းနိုင်လောက်အောင် ဘယ်သောက်မလဲဟာ”

အဆိုရင် တိုယ့်ဘဝမရှိ

“သို့ သောက်လို့ကောင်းအောင် နည်းနည်းပါးပါး”

“သက်ပိုင်ဆို ငါ့ရှေ့မှာ အရက်၊ ဘီယာ လုံးဝမသောက်ဘူး”

“ဘာ သက်ပိုင်နဲ့ နင်နဲ့က ဘယ်လောက်ရင်းနှီးလို့”

“သက်ပိုင်က ငါ့ချစ်သူလေ”

“ငွေစင် နင်”

အံ့ဩလွန်း၍ စကားပင် ဆက်မပြောနိုင်။ ငွေစင်မျက်နှာက ပြောင်အပျက်ပြောနေသလိုမျိုး မဟုတ်တာမို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည် အထိပင်။

ငွေစင်က အစားအသောက်တွေကို စိတ်မဝင်စားတော့သလို နှိပ်ကျောကပ်ခိုလိုက်ပြီး -

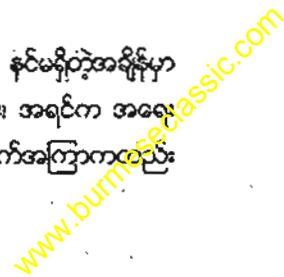
“နင် အံ့ဩသွားသလား နေ့သစ်”

“တကယ်ဆိုရင်တော့ အံ့ဩရုံဘယ်ကမလဲ ငွေစင်၊ အခု ပြောနေတာ တကယ်မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်လား”

“ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပြောသင့်တဲ့စကားမှ မဟုတ်တာ၊ တကယ် ဆိုပြောတာပါ၊ သူနဲ့ တရားဝင်ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး တွဲဖြစ်တာ နှစ်နှစ် ခုရှိပြီ၊ သူ ငါ့ကို ပရိသတ်လုပ်ခဲ့တာကတော့ ဆေးကျောင်း၊ ပထမနှစ် ကျွဲကတည်းကပဲ”

“ဪ”

“သူ ငါ့ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တယ်၊ နင်မရှိတဲ့အချိန်မှာ အိမ်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိလို့လားတော့ မသိဘူး၊ အရင်က အရေး သူ့အဖို့ဆိုတဲ့သူက နင် နိုင်ငံခြားသွားပြီး နှစ်နှစ်လောက်အကြာကလည်း

က အိမ်ကို အဝင်အထွက်လုပ်တယ်။ မေမေနဲ့ရင်းနှီးအောင်နေတယ်။ သိပ်မကြာဘူး ငါ့ကိုချစ်ခွင့်ပန်တယ်”

“နင် နင် သူ့ကို လက်ခံလိုက်တာပေါ့”

“အလွယ်တကူလက်ခံလိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အနေတည် မာနကြီးတော့ ဖြစ်ပါ့မလားဆိုပြီး တော်တော်လေး စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ အနီးကပ် အပေါင်းအသင်း ဘော်ဒါဆိုလေ့ မရှိဘူးလေ။ အဆင်မပြေဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ တိုင်ပင်ရမယ့်သူလည်း မရှိဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ”

“ငွေစင်ရယ်”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရေခွေးနှင့်အပက်ခံရသလို ပူရှိန်းစပ်စပ်နေပြီး ရင်တွေထဲက ကလီစာတွေလည်း ပြောင်းဆန်နေသလို ခံစားသည်။

ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုသော နာကျင်မှုဝေဒနာထက် သူမကို ဖိုမိတာက ပိုနေ၏။

“ငွေစင်၊ နင် သက်ပိုင်နဲ့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ နင်ဆင်ဘူးလား”

“ဘာလို့မဖြစ်တာလဲ”

“အဘွားကြောင့်ပေါ့။ အဘွားက နင့်ကို မြေးရွေးမအပြု လက်ခံမယ်ထင်လား။ အဘွား ဘယ်လောက်အဆင့်အတန်းခွဲတယ် ဆိုတာ”

“နင်မပြောရင် အဘွား ဘယ်လိုလုပ်လိမ့်လဲ။ ငါတို့ သို့သော်”

သိပ် ချစ်လာခဲ့တာ နှစ်နှစ်တောင်ကျော်နေပြီ”

“ငွေစင်ရယ်၊ နင်တို့ ဘယ်လောက်ထိ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်မှာလဲ။ အဘွားအသိအမှတ်ပြုမှ နင်တို့ လက်ထပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ အဘွားက သက်ပိုင်ပညာရေးအတွက် အရမ်းကို ဂုဏ်ယူနေတာ။ အားတိုနေတာ”

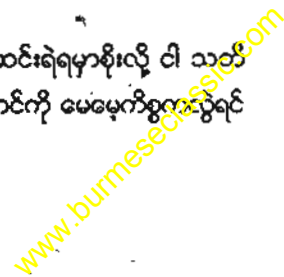
“လက်ထပ်ဖို့က ကျောင်းပြီးမှ စဉ်းစားကြမှာပါ။ သူ ဘွဲ့လွန် ထက်ချင်လည်း တက်မယ်။ အဲဒီကပြန်လာမှ အဘွားကိုရအောင် ပြောပြီး လက်ထပ်မယ်လို့ သူ ကတိပေးထားတယ်”

“ငွေစင်ရာ နင် သက်ပိုင်ပြောတာကို ယုံနေတာလား။ သူ ဘယ်လိုမှ အဘွားကို ရအောင်ပြောနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ သိသွားရင် လမ်းစပြတ်ပြီ။ ဆေးကျောင်းတောင် ပြီးအောင်တက်လိုက်ရ မှာ မဟုတ်ဘူး။ သက်ပိုင်ကရော သူ့အနာဂတ်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံပြီး နင့်ကို လက်ထပ်မှာတဲ့လား”

“နေ့သစ်”

ခပ်ရူးတားမြစ်သံမှာ ဒေါသကြောင့် အဖျားခတ်တုန်ယင်သွား၏။ နေ့သစ် ဒီလိုတားဆီးမှာတွေ့သိလို့ သက်ပိုင်က ပြောမပြစေချင်ခဲ့တာလား။ မရိုးမသားစိတ်နဲ့ ကန့်ကွက်ပိတ်ပင်မှာမျိုးဆိုလျှင်တော့ ငွေစင် လက်မခံနိုင်ပေ။ သူမ အော်လိုက်တာကို နေ့သစ် မယုံနိုင်သလို မျက်ခုံး တစ်ချက်ပင့်သွားပြီး -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငွေစင်၊ နင် စိတ်ဆင်းရဲရမှာစိုးလို့ ငါ သတိပေးနေတာ။ အပေအတေလိုနေတဲ့ ငါ့လိုကောင်ကို မေမေ့ကိစ္စကင်းခွဲရင်

သိပ်ပြီး စည်ကမ်းတင်းကျပ်မထားပေမယ့် သက်ပိုင်ကိုတော့ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အများကြီး မျှော်လင့်ထားလို့ အမှားအယွင်းခံမှာမဟုတ်ဘူး ငွေစင်”

“အဲဒါ သူ့ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စပါ။ သူ ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ အဘွားသားမသိရင် ဘာပြဿနာမှ တက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“နင် သက်ပိုင်ကို အရမ်းချစ်တာပဲလား ငွေစင်”

“အပျော်ချစ်ရအောင် ငါက မိန်းမပေါ့တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး နေ့သစ်၊ စိတ်အလိုလိုက်ခဲ့မိရင်တောင် သစ္စာတော့ရှိရမှာပဲ”

“လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ခဲ့တာလား။ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့”

“နေ့သစ်၊ နင့်မေးခွန်းတွေ ငါ အရမ်းဒေါသဖြစ်လာပြီနော်။ နင် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ငါ့ကို မေးနေတာလဲ။ ငါတို့အချစ်တွေ အပိုင်းအစတွေဖြစ် ပြိုကွဲသွားအောင် အဘွားကို အခုသွားပြောဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား။ နင့်မှာ အဲလို ယုတ်ညံ့မယ့်စိတ်မျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်မထားဘူး။ အဲဒါကြောင့် သက်ပိုင်က နင့်ကို လုံးဝမပြောပါနဲ့။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပါလို့ မှာထားတာ”

“ဘာ”

“အဘွားကိုကိုင်ပြီး ငါတို့ကို ပြိုကွဲအောင် လုပ်လိမ့်မယ်တဲ့လေး မေမေကလည်း သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ပိုတဲ့စိတ်ခံစားမှုရှိနေရင် ငါတို့ ကြားမှာ နင် ဒီလို ကတ်ဖွဲယတ်ဖွဲ အနှောင့်အယှက်ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ

ကြည့်နေတယ်”

“ဟာ ငွေစင်ရဲ့ နင် နင် ပြောရက်တယ်ဟာ။ နင့်အမေရော အော်ပိုင်ရော ငါ့အပေါ် အဲလိုထင်နေကြတာလား”

ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးတောင် အောင့်တက်လာသည်။ ဒီလိုမျိုးကိစ္စတွေ ဖြစ်နေမှန်းမသိဘဲ သူက ငွေစင်အနားမှာ တွယ်ကပ်သလို ဖြစ်နေခဲ့တာပါလား။

ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဆိုတာ ရင်ထဲမှာ ရှင်းပြချင်တာ။ တိမ်မှန်ချင်တာတွေဖြင့် ဗလောင်ဆူနေသည်။

ငွေစင်က သူ့မျက်နှာကို ခပ်မိန်းမိန်းကြည့်ပြီး

“ငါ့မှာတော့ သက်ပိုင်နဲ့မေမေကို အတိုက်အခံလုပ်ပြီး နင်နဲ့ အမေက ဖတ်သက်နေမိတာ နေ့သစ်၊ နင့်ကို သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ် ဖြတ်နိုင်လို့ ကတိတွေပေးထားရတာ။ နင်ကတော့”

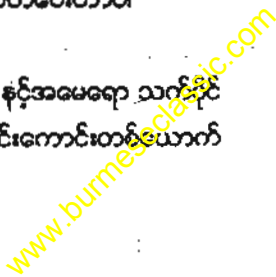
“ငါ ဘာတွေ အမှားလုပ်လို့ နင်အပြစ်တင်ချင်နေတာလဲ။ ငွေစင်၊ နင့်အပေါ် မရိုးသားဘူးလို့ ဘယ်လိုသက်သေခံ ခွင့်ပေးနေတာလဲ။ ဒါလည်း နင့်ကို သူငယ်ချင်းလိုပဲခင်တာပါ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဒီလို ဝန်ခံတာ ရိုးသားချင်မှရိုးသားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုပြောနေတာ နင့်ကို စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ”

“ငါက ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

“နင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ နင့်အမေရော သက်ပိုင်ရော ယုံကြည်အောင် နင်သာ ငါ့ကို သူငယ်ချင်းကောင်းတင်ယောက်

အဖြစ် လက်ခံမယ်ဆိုရင် ငါ သက်သေပြမှာပါ။”

ဘယ်လိုမျိုးလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်ချင်သည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် နေ့သစ်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။ နာကျင်မှုတွေကို မျှီသိပ်၍ နေ့သစ် အားယူကာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အဘွားသိသွားခဲ့ရင်တောင် နင်နဲ့သက်ပိုင် လက်ထပ်လို့ရတဲ့ အထိ အဆင်ပြေအောင် ငါကူညီပါ့မယ်”

“ဘာ နင်က”

“ငါ့အမေကို ဆင်းရဲလို့ နိမ့်ကျတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကမို့ အဘွားက ဖေဖေနဲ့ သဘောမတူခဲ့ဘူး။ ဖေဖေက အဘွားဆန္ဒကို အတိုက်အခံ လုပ် ဆန့်ကျင်ပြီး ရေအောင်လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ အဘွားကလည်း သားကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ လက်ခံပေးခဲ့တယ်။ ငါ့ကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ပိုင်းထားရတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်လည်း ပါတာပေါ့ဟာ”

ဘာတွေ နာကျင်ခံစားပြီး ရင်ဖွင့်နေတာလဲ။ ငွေစင် နားမလည် နိုင်သေးပေ။ ဒါပေမဲ့ နေ့သစ်မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်ခိုင့်တွေ တွေ့ရတာ မို့ သူမ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် နားထောင်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ငါ့အမေ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ နေခဲ့ရ တယ် ထင်လဲ”

ငွေစင် ယောင်တောင်တောင် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ချိန်မှာ နေ့ သစ် နာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“အစေခံတစ်ယောက်နဲ့ ဘာမှ မထူးပါဘူး။ ဖေဖေဝေယျာဝစ္စ တင် မဟုတ်ဘူး တစ်အိမ်လုံးအလုပ်တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်ရတယ်။

သက်ပိုင်တို့သားနဲ့ အဘွားရဲ့ငြိစုစေတင်မြောင်းတာကို နေ့တိုင်း မျက်ရည် နဲ့ မျက်ခွက် သည်းခံခဲ့ရတယ်။ ရင်ကလွယ်မွေးခဲ့တဲ့ငါ့ကို ပွေ့ဖက် နမ်း ဖွင့်ခွင့်မရဘူး”

“ဟင်”

“အဲဒါ အဘွားရဲ့ရာအသံပဲ။ မေမေတို့မျိုးရိုးရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ ဘူးစက်ခံရမှာစိုးလို့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဘွားလုပ်တာမှန်တယ်လို့ ပြောရမှာ ဘာ မသိဘူး။ မေမေက ဖေဖေသူငယ်ချင်းနဲ့ ဖောက်ပြန်ခဲ့တယ်။ အခု နောက်ပိုင်း အခြေအနေကတော့ နင်သိပြီးတဲ့အတိုင်းပဲ”

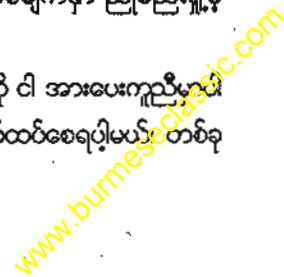
“အဲဒီကိစ္စတွေက ငါနဲ့သက်ပိုင် ပတ်သက်မှုနဲ့ ဘယ်လိုမျိုး”

“နင် ဆင်းရဲတယ်လေ။ မပြည့်စုံဘူး ချို့တဲ့တယ်။ မျိုးရိုးသန့် ထာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားမပျက်ပြားတာနဲ့ အဘွားက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ထက်ခံပေးလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သက်ပိုင်အမေက မျိုးရိုးဂုဏ်မြင့်တဲ့ သား နှားမီးယပ်အထူးကုဆရာဝန်မကြီး။ အဘွားကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပေးစား ခဲ့တာ။ သက်ပိုင်အဖေကလည်း သက်ပိုင်ကို အဘွားလိုပဲ အဲဒီလိုအဆင့် အတန်းထဲက မိန်းကလေးနဲ့ပဲ ပေးစားမှာ”

“နင် ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား။ စိတ်ဓာတ်ကျ စိတ်အား ငယ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားစေချင်နေတာလား နေ့သစ်”

အမြင်ကတ်စွာမေးလိုက်တော့ နေ့သစ်မျက်နှာ ညိုမည်းရှုံ့မှ သွားသည်။

“အဲလိုကိစ္စတွေဖြစ်မလာအောင် နင်ကို ငါ အားပေးကူညီမှာပါ။ ငွေစင်၊ နင် သက်ပိုင်ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် နင်လက်ထပ်စေရပါမယ်။ တစ်ခု

တော့နှိတ်တယ် ငါ့ဘက်က ရိုးရိုးသားသား ကူညီမှုကို နင် နားလည်
လက်ခံတတ်ဖို့ပဲ”

“ငါ နင့်ကို ခင်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ကို
ပြန်ထောက်ပံ့တာမျိုး မလုပ်ပါဘူး။ အဲဒါကလည်း ငါ့ဘက်က ရိုးရိုး
နေလိုက်နေလား။ နင်သာ ကူညီမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လိုပဲ အတိုင်း
အခံလုပ်ပါစေ ငါ ဝန်မလေးဘူး”

“ငွေစင်ရယ်”

ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်သီးသီး ထိရှာသွားရပါသည်။ သက်ပိုင်နင့်နင့်
ဖို့ ကူညီမှ သူငယ်ချင်းပါလို့ အသိအမှတ်ပြုမည့် သဘောမျိုးမဟုတ်
လား။ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒတွေကို မျိုသိပ်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

သူငယ်ချင်းလေးအဖြစ်နဲ့ပဲ ငါ ကျေနပ်နေပါတော့မယ် ငွေစင်

အခန်း (၁၁)

“ငွေစင်ဆိုတဲ့ ဘယ်သူလဲ သက်ပိုင်၊ သား ညက ဖုန်းဆက်
ထားကို ဖေဖေကြားတယ်”

“ဗျာ အဲဒါ”

“သားတို့ အတူတူ ဟောက်(စ်)ဆင်းနေတဲ့ သူငယ်ချင်းလား။
ချစ်သူရည်းစားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဟိုလေ ကျွန်တော်နဲ့သူနဲ့က”

“ခင်မင်သံယောဇဉ်ဖြစ်ရင်းကနေ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်လာနိုင်
တယ် ဒီလိုလား။ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူးဆိုရင် ဖေဖေနဲ့အဘွား အကဲခတ်
လို့ရအောင် အိမ်ကိုခေါ်လာခဲ့ဦး သား။ လက်ခံနိုင်လောက်တယ်ဆိုရင်တော့
ဖေဖေတို့ သဘောတူမှာပါ။ အဆင်မပြေရင်တော့ ဖေဖေတို့ ဒီဘက်မှာ

လူကြီးချင်း ပြောဆိုထားတာကိုပဲ သားလက်ခံရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာကို ဟုတ်ကဲ့တာလဲ၊ ရှင်းအောင်ပြော၊ ဖေဖေတို့ပြောတာကို လက်ခံမှာလား။ ငွေစင်ကို တွေ့ပေးမယ်ပြောတာလား”

ဖုန်းသက်ပိုင် ဘာပြောရမှန်းမသိပေ။ ငွေစင်ကိုခေါ်လာပြီး တွေ့ပေးလို့ကတော့ ဖေဖေရော အဘွားရော ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာမဟုတ်ပေ။ ငွေစင်ကို ကိုယ့်လို ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှတ်နေတာတောင် အကဲခတ်ဦးမယ်ဆိုတော့ ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်သာဆိုလျှင် အခုချစ်ချင်း အမိန့်အာဏာသုံး၍ ဖြတ်တောက်ခိုင်းတော့မှာပင်။

“လေးလေး”

“ဪ နေ့သစ် ထိုင်လေ”

ညှို့ခန်းထဲ ဝင်လာသောနေ့သစ်ကြောင့် သက်ပိုင်တို့သားအစစကားစပြတ်သွားသည်။ နေ့သစ်က သက်ပိုင်နှင့် အနီးဆုံးဆိုဖာခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး -

“သက်ပိုင်ကို ဘာတွေကျပ်နေတာလဲ လေးလေး”

“ဒီကောင်လေး ညက ငွေစင်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ဖုန်းဆက်နေတာကြားလို့ သူငယ်ချင်းလား၊ ရည်းစားလား၊ မေးနေတာ၊ ဆေးကျောင်းအတူတက်တာလား၊ မေးနေတာလည်း ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်နဲ့ မဖြေသေးဘူး”

“အာ ဘယ်ကလေး ဆေးကျောင်းတက်ရမှာလဲ”

“နေ့သစ်”

ဖုန်းသက်ပိုင် အလန့်တကြားဖြစ်သွားကာ နေ့သစ်ပေါင်ကို ခြစ်တိုက်ကျိတ် လှမ်းကုတ်၏။ နေ့သစ်က ဖုန်းသက်ပိုင်လက်ကို ဖိဆုပ်နှိပ် သတိပေးကာ -

“ငွေစင်ကို ကျွန်တော်လည်းသိတာပေါ့ လေးလေးရ၊ အရမ်းအာတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကြေနေတာ”

“ဆေးကျောင်းကမဟုတ်ရင် သူနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့”

“ငွေစင်က ပညာလည်းတတ်၊ ချမ်းလည်းချမ်းသာတော့ မာနကြီးတယ်လေ၊ အဲဒါကို သက်ပိုင်က စိတ်ဝင်စားသွားတာ”

“ခိုင်ခံခြားပြန်ရောက်တာ မကြာသေးတဲ့မင်းက ဒီအကြောင်းအရာ ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“ဆယ်တန်းတုန်းက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ငွေစင်နဲ့ အချောင်းအတူတူ တက်ခဲ့ကြတာလေ လေးလေးရဲ့၊ ဟုတ်တယ်နော် သက်ပိုင်”

“အင်း အင်း ဟုတ်တယ်”

ပန်းချင်းတိုက်ကာပြောလိုက်မှ သက်ပိုင် အလိုက်အထိုက်ဖြစ်သွားသည်။ ဦးအောင်ဖုန်းကျော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် -

“သားက ငွေစင်နဲ့ အခု ချစ်သူရည်းစားဖြစ်နေပြီ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“သူက အခု ဘာလုပ်လဲ၊ သူ့မိဘတွေကရော”

“ဟို အဲ”

“သက်ပိုင်ရာ လေးလေးစိတ်မရှည်အောင် လုပ်နေတယ်၊ ဒီလို”

လေးလေးရေ ငွေစင်က အဖေမရှိတော့ဘူး။ အဖေနဲ့ သားအိမ်နှစ်ယောက်တည်းနေတာ။ သူ့အဖေက အမွေပစ္စည်းချန်ခဲ့တာတော့ မနည်းဘူး။ မင်္ဂလာရွေးမှာ လက်လီလက်ကားဖြန့်တဲ့ အထည်ဆိုင်ကြီး ရှိတယ်လေ။ အဲဒီမှာ ငွေစင်ဦးစီးနေတာပေါ့။ သူ့အဖေကတော့ အိမ်မှာပဲ အေးလေး သက်သာနေတယ်။

“မျိုးရိုးကရော”

“အဲဒါကတော့ သက်ပိုင်အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့။ ကောင်က တော်ရုံပာန်ရုံမိန်းကလေးဆို စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါက အရာရာ လေးလေးနဲ့အဘွား လက်ခံနိုင်လောက်လို့ ငွေစင်ကို ဒီကောရွေးချယ်လိုက်တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သက်ပိုင်”

“ဟုတ် ဟုတ်စာယ်၊ အမှန်ပါပဲ ဖေဖေ”

ပေါင်ကိုကုတ်လိုက်မှ ဖုန်းသက်ပိုင် ထစ်ငေါ့စွာ ပြောထွက်ခဲ့တဲ့ နေ့သစ် ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေပြောပေးနေသည်ဆိုတာ အခုထိ နားမထင်နိုင်သေးပေ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရှေ့မှာ ဒီလိုဖြေရှင်းလိုက်နိုင်တာ နေ့သစ် ကျေးဇူးတော့တင်မိသည်။

ဖေဖေက နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး -

“မင်းတို့လက်ခံနိုင်လောက်လို့ ရွေးချယ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် အဘွားဆန္ဒကလည်း အရေးကြီးတယ်နော်၊ ဖေဖေကတော့ သိပ်မချီလှပါဘူး။ မျိုးရိုးဗီဇကောင်းတယ်၊ ပြည့်စုံချမ်းသာ ပညာတတ်တယ်ဆို တစ်ဖက်ကို ထိန်းထားပြီး အဘွားကို နားလည်အောင်ပြောပေးမှာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက် မဖြစ်

အဲဒါတော့ လက်ထပ်ဖို့ မလောစေချင်သေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ သားနားလည်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး အေး၊ ဒါဆို ဖေဖေ အပေါ်တက်တော့မယ်၊ နေ့သစ် အဘွားဘုရားရှိခိုးနေတယ်၊ သိပ် ဆူဆူညံညံ မလုပ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး”

အဘွား ကွယ်ရာမှာဆို နည်းနည်းလေးတော့ ဟောက်လိုက်ရမှ လေးလေး စားဝင်အိပ်ပျော်သည်ထင်သည်။ နေ့သစ် ထရပ်လိုက်ချိန်မှာ သက်ပိုင်က လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး -

“ထိုင်ဦး နေ့သစ်၊ မင်းကို မေးစရာရှိတယ်”

ခြောက်လလောက်ငယ်သော ဖုန်းသက်ပိုင်က နေ့သစ်ကို မျက်စိတွေ ဘာတွေ တပ်မခေါ်ပါ။ လေးစားမှုဆိုတာတော့ ဝေလာဝေး။

“ဘာလဲ၊ ငါ ဘောလုံးပွဲကြည့်မလို့”

“ဘောလုံးပွဲထက် အရေးကြီးတယ်၊ ငါနဲ့ငွေစင်ကိစ္စ မင်း အသိလိုလုပ်သိတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေကို ပြောလိုက်တာတွေကရော”

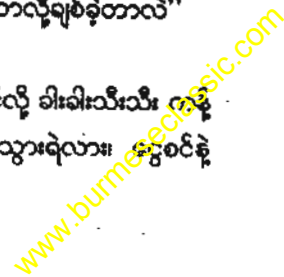
“ငါက ဘယ်ဟာကို အရင်ဖြေရမှာလဲ”

“မင်းဖြေချင်တာ ဖြေကွာ၊ ရစ်မနေနဲ့”

“အေး၊ ငါမဖြေခင် မင်းကို အရင်မေးမယ်၊ ငွေစင်ကို အဘွား ဆရာ မင်းအဖေရော လက်မခံနိုင်မှန်းသိရုံနဲ့ ဘာလို့ချစ်ခဲ့တာလဲ”

“ဒါကတော့”

“ငွေစင်အဆင့်အတန်းကို လက်မခံနိုင်လို့ ခါးခါးသီးသီး ကုန်ကြောင်းဆန်ရင်၊ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရင် မင်း ထွက်သွားရဲလား၊ ငွေစင်နဲ့

နစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်ဖို့ သတ္တိရှိလား။”

နေ့သစ်မေးခွန်းတွေကို တစ်ခွန်းမှ တုံ့ပြန်မဖြေဘဲ ဖုန်းသေ
ပိုင်တွေသွားသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ
ဖုန်းသက်ပိုင် ဘာကြောင့်များ ငွေစင်ကို လက်ထပ်ပါမည်ဟု ဖျော်
ချက်ပေးထားလည်း မသိပေ။

“ဟိတ်ကောင် ခြေလေ”

“ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ။ မင်းသိစရာမလိုဘူး။”

“မသိလို့ရမလားကွ။ ငွေစင်က ငါ့သူငယ်ချင်း။ သူ ထို
နစ်နာရမှာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့”

မေမေ့လို အနိမ်ခံဘဝနှင့် ငြိုငြင်ခံရမှာစိုးလို့လို့ ထည့်မ
ဖြစ်။ မင်းအမေက ဘယ်လောက်တောင် တော်လို့ ကောင်းလို့ထဲ
တိုက်ခိုက်လာနိုင်သည်။ ဖုန်းသက်ပိုင်က မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ပြီး

“မင်းက ငွေစင်ဘက်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်ဖြစ်နေ
သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်နဲ့ရော ဟုတ်ရဲ့လား နေ့သစ်”

“သက်ပိုင် မင်း ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့။ ငါသာ ငွေစင်အ
မရိုးမသားစိတ်ရှိမယ်ဆိုရင် ခုနက မင်းအဖေကို အမှန်အတိုင်း ဖြေ
လိုက်တာနဲ့ ပွဲပြတ်ပြီဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

“အေး အဲဒီအကြောင်းအရင်းပြော မင်း ဘာလို့ အဲလိုဖြေ
လိုက်တာလဲ”

“အဲလို ပြည့်စုံချမ်းသာပြီး ပညာတတ်အဆင့်အတန်းမြင့်
အသိုက်အဝန်းကလို့ ပြောမှ အဘွားရော မင်းအဖေရော လက်ခံမှာ

အိမ်ထဲ

လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် မင်းကို သူတို့သဘောတူတဲ့
ပုံစံ စီစဉ်လိုက်မှာ”

“ထားပါတော့၊ ငွေစင်နောက်ကြောင်းကိုစုံစမ်းပြီး အမှန်တရား
သိသွားရင် အလိမ်ပေါ်မှာ ပြဿနာကြီးတက်မှာ၊ အဲဒါ မင်း ဘယ်လို
မလဲ”

“မင်း ဖြေရှင်းရခက်နေတာကို ငါ တာဝန်ယူလိုက်တာ ငွေ
စင်အဆင်ပြေစေချင်လို့ပါ။ အဲဒီအတွက် ငါကြည့်လုပ်သွားမယ်၊ မင်းသာ
အိမ်ကို ပေးထားတဲ့ကတ်ကို မဖျက်နဲ့”

“ဘာကတ်လဲ”

“မင်း အထူးကုဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ရင် လက်ထပ်မယ်ဆို၊ ဒီကြား
အအဘွားတို့ဝက်ခံအောင် ငွေစင်တို့ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးလိုက်ရင်
အားပေး အဲလိုမှ မလုပ်ရင် ငွေစင်ကို မင်း ပိုင်ဆိုင်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကိုကြားတော့ ဖုန်းသက်ပိုင်မျက်နှာ မှဲသွား၏။ သူ့ရင်
ဘယ်လိုဆန္ဒတွေရှိနေလဲဆိုတာ သူ့ပဲသိပေလိမ့်မည်။

သေချာတာ တစ်ခုက -

အခိုင် ကိုယ်ဘဝမရှိ

ငွေစင် ဘာမှမပြောဘဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ရုံးခန်းကို ဆင်နေသော အလုပ်သမားတွေဘက် အာရုံရောက်နေဟန်ဖြင့် -

“ရုံးခန်းကို အရောင်ပြောင်းပစ်မယ့်အစား အိမ်ဒီဇိုင်းတွေ နည်းပုံတွေ နံရံမှာ ကပ်လိုက်ပါလား နေ့သစ်”

“အဲဒါတွေ အစီအစဉ်ရှိပြီးသားပါ။ အားလုံးပြီးသွားရင် ငါ အိမ်ဒီယာကို နင် အံ့ဩသွားမယ်”

“ဖွင့်ပွဲလုပ်ဦးမှာလား”
“လုပ်ငန်းရှင် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဖိတ်ထားတယ်။ ဟိုတယ် အစားအသောက်မှာထားလို့ သိပ်အလုပ်မရှုပ်လောက်ဘူးဆိုပေမယ့် နင် လာဦးမှာနော်”

“အဲဒီလူတွေကို ညှော်ခဲပေးရဦးမှာလား”
“မဟုတ်ဘူး။ နင်လည်း လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်လို မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းကို လာပြီးအားပေးရမှာ”

“ငါက”
သူမကိုယ်သူမ လက်မနှင့်ထိုး၍ ငွေစင် စပ်ဖြဲဖြဲရယ်သည်။ အနုသစ်က ခေါင်းကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်ပစ်လိုက်ပြီး -

“နင် ရယ်မနေနဲ့။ အဲဒီနေ့ အဘွားတို့လည်း လာမှာ။ နင်နဲ့ ဖိတ်ဆက်ပေးမယ်”
“နေ့သစ်။ နင် ဘာယုတ်မာမလို့လဲ။ ငါတို့ကမသိအောင် သို့ သို့သိပ်သိပ် နေနေရပါတယ်ဆိုမှ”

“နင်တို့ အဲလိုနေလည်း ဟိုကသိသွားပြီ”

အခန်း (၁၅)

“သေချာလုပ်နော်။ ရုံးခန်းရဲ့ဒဏ်ကရေးရှင်းက ဆွဲဆောင်မှုကို လုပ်ငန်းက တစ်ဝက်အောင်မြင်ပြီးသားပဲ။ အောင်မြင်နေတဲ့သူတွေကြည့်လိုက်။ အရည်အချင်း၊ အစွမ်းအစတစ်ခုခု ပိုလို့ သူများထက် အောင်မြင်နေကြတာ။ ကျန်းတဲ့သူတွေကိုကြည့်ရင် ဆင်ခြေပေးတဲ့ သူများအောင်မြင်တာကို မနာလိုစိတ် ရှိတာကြောင့်ပဲ”

“ဪ ဆရာမကြီး။ တော်တော်တတ်နေရင်လည်း ငါ့ရုံးခန်းမှာ လာထိုင်ပါလား။ စက္ကယရီလုပ်မယ်ဆိုရင် လခကောင်းကောင်းပေးမိ ဆိုလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါက ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါပါ”

“ဖုန်းသက်ပိုင်ကြောင့်မဟုတ်လား။ ငါနဲ့ အထင်လွဲမှာပိုလို့လေ”

“ဘာ ဘယ်လိုသိ”

“ဟိုနေ့ညက သက်ပိုင် နင့်ဆီဖုန်းဆက်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ သူ့အဖေက ငွေစင်ဆိုတာ ဘာလဲ သူ့လဲ၊ စစ်ဆေးနေတယ်”

“ဟင် သက်ပိုင်က ဘာပြောလို့ကလဲ”

“ဒီကောင် ဘာမှမပြောဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရင် လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အဲဒါကြောင့် ငါကြားဝင်လိုက်တာ”

“နင်က”

“ဟုတ်တယ်၊ ငွေစင်က အဆင့်အတန်းရှိတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မက်လာရေးမှာ အထည့်အလိပ်တွေ လက်လီလက်ကားဖြန့်တဲ့လုပ်ငန်း ရှင်၊ ဘာညာပေါ့ဟာ။ အဲလို ပစ်ထည့်လိုက်တယ်”

“ဟယ် ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မဟုတ်တာက အရေးမကြီးဘူး။ အဲဒါက ဖြေရှင်းလို့ရတယ်။ လက်ရှိအခြေအနေကိုသိမှ ကျွန်ုပ်တို့က ပြီး သက်ပိုင်ကို သူတို့သဘောတူ သူနဲ့ စီစဉ်လိုက်မှာ”

“ထားပါတော့၊ ဖြေရှင်းမယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုဖြေရှင်းမှာလဲ။ သူတို့ အတိအကျစုံစမ်းပြီးဆို ငါ့အခြေအနေကို မသိဘဲနေမလား”

နေ့သစ်ဘက်လှည့်တိုင်ကာ ငွေစင် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားစဉ် နေ့သစ်က သက်ပြင်းငွေငွေချပြီး -

“မက်လာရေးမှာ ဆိုင်ကိစ္စ ငါ နောက်မှ စုံစမ်းလိုက်မယ်။ အခုက ငါ့ရုံးခန်းကိစ္စ လုံးပန်းနေရလို့ပါ”

“ဘာလဲ၊ ငါ့ကို မက်လာရေးမှာ ဆိုင်ထောင်ပေးမလို့လား”

စင်းစိုရင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ

သူများနာခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်မရှူချင်ဘူး နေ့သစ်။ အဲလိုမျိုးလုပ်မှ သက်ပိုင်အတွားနဲ့အဖေက လက်ခံမယ်ဆိုရင် သက်ပိုင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ ငါ ပြန်စဉ်းစားတော့မယ်”

“အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ ငွေစင်ရဲ့။ နင့်ကို အရင်းထောင်ပေးလိုက် ထည်း။ အဲဒါ အလကားပေးမှာမှ မဟုတ်တာ။ နင် ငါ့ကို အရစ်ကျနဲ့ မြန်ဆပ်ရမှာ။ အိမ်လည်း လက်ရှိအိမ်ကိုရောင်းပြီး အဲလိုလုပ်ရမှာပဲ ငွေစင်။ နင် သက်ပိုင်ကိုချစ်တယ်။ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင် အဲလို လုပ်လို့ မရဘူး”

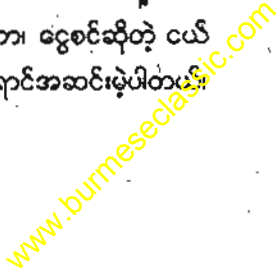
“စိတ်ရှုပ်လိုက်တာဟယ်၊ ဒီလိုမျိုး အခက်အခဲဖြစ်မယ်ဆိုရင် သက်ပိုင်ကို ငါချစ်ခဲ့မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

အခုနေ နောက်ဆုတ်ရင်လည်း အဆင်ပြေပါတယ်ဟု တိုက် တွန်းချင်လှသည်။ ဒါပေမဲ့ ပွဲလန်တုန်း ဖျာဝင်ခင်းတာမျိုး အထင်မခံ နိုင်ပါ။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်က ရပ်စဲခံရမှာစိုးမိလို့ပင်။

“လူ့ဘဝဆိုတာ အပြောအတိုင်းသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ ငွေစင် ချယ် သက်ပိုင်ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် နည်းနည်းတော့ အပင်ပန်းခံရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စတွေက သက်ပိုင်နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် အားလုံး အဆင်ပြေ သွားမှာပါ”

“နင် ငါ့အပေါ် ဘာလို့ ဒီလောက်ကောင်းတာလဲ နေ့သစ်”

“နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ပေါ့ဟာ။ ငွေစင်ဆိုတဲ့ ငယ် သူငယ်ချင်းလေးကို ငါ အရမ်းခင်လို့ပါ။ အရောင်အဆင်းမဲ့ပါတယ်။ နင် ယုံတယ်မဟုတ်လား”

မလုံမလဲနှင့် အားတင်းပြောလိုက်တော့ ငွေစင် ချစ်စဖွယ်
ခေါင်းလေးညိတ်ပြန်။ မချင့်မရဲဖြင့် ပါးလေးကို ဆွဲဖျစ်လိမ်ပစ်လိုက်ချင်
သော်လည်း လက်တွေ့မှာတော့ -

“နင်ယုံတယ်ဆိုရင် အခု ပလာဇာသွားရအောင်”

“ဘာဝယ်ဖို့လဲ”

“နင့်အတွက် အကောင်းစားဝတ်စုံတစ်စုံလောက် သွားဝယ်ရ
မယ်လေ၊ အဘွားတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အခါ နင့်မှာ အရှိန်အဝါရှိနေမှ
ဖြစ်မယ်”

“နင် ဝယ်ပေးထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ရှိတာပဲ”

“ပွဲတက်ဝတ်စုံမှ မပါတာ၊ ဒီအသိုက်အဝန်းထဲ ဝင်ဆံ့ဖို့ အဲ
လောက်နဲ့ မဖြစ်ဘူး ငွေစင်၊ နေနဲ့လ ချွေခဲမြ လိုက်ဖက်နေမှ နင့်ကို
သံသယမရှိ လက်ခံကြမှာ၊ စိတ်ချလက်ချဖြစ်ပြီး သိပ်လည်း စုံစမ်းကြမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်း မွန်းကျပ်လိုက်တာ နေ့သစ်ရယ်”

ငွေစင်သက်ပြင်းချသံကြားတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲလည်း လေးလံ
ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

နင့်ကို စိတ်ချမ်းသာပြီး ပျော်နေတာပဲ မြင်ချင်တာပါ ငွေစင်
ရယ်။

အခန်း (၁၅)

“ဟင်”

ကုန်တိုက်အပေါ်ထပ်ကို စက်လှေကားကနေ တက်နေစဉ်မှာ
အဆင်းစက်လှေကားဘက်က တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် ရယ်မောကာ ဆင်း
သွားသော နေ့သစ်နှင့်ငွေစင်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ဖုန်းသက်ပိုင် တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လောက်အောင် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေလိုက်
ကြတာ။ မသိသူဆိုလျှင် အရမ်းကိုလိုက်ဖက်သည့် ချစ်သူစုံတွဲဟု ထင်
သွားချင်စရာ။

ဘာကြောင့် နှစ်ယောက်အတူ ဒီကိုလာကြတာလဲ။ ဘယ်လို
အကြံအစည်တွေနှင့် ချိန်းဆိုတွေ့ကြတာလဲ။

www.burmeseclassic.com

ငွေစင် ကိုယ့်ကို သစ္စာဖောက်တာလား။ နေ့သစ် ဘယ်လို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးနေတာလဲ။

တစ်ခုခုသာဆိုလျှင်။

အတွေးများနှင့် နေ့သစ်ကား နောက်က နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ ဒါက”

နေ့သစ်နှင့်ငွေစင် ဝင်သွားသောအခန်းကိုမြင်တော့ မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးလောက်အောင် ပိုပြီး အံ့သြရ၏။

နေ့သစ် ရုံးခန်းက ငွေစင်တို့ကုန်ပစ္စည်းတိုက်ရုံမြေညီထပ်မှာလား။ ဒီကောင် ငွေစင်ကို အပိုင်ချုပ်ဖို့ အနီးကပ်ဆုံးမှာ အကြံဆိုးနှင့် နေနေတာဖြစ်မည်။

မှန်ကနေ ထွင်းဖောက်ပြီး မြင်နေရတာမို့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို သံသယဖြစ်သွားသည်။

“တောက်”

ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်ခဲ့ပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ရုံးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟာ သက်ပိုင်”

“သက်ပိုင်”

နှစ်ယောက်လုံး သက်ပိုင် ရုတ်တရက်ဝင်လာတာကို အံ့အား သင့်သွားကြသည်။ တရူးရူး မျက်နှာနီနီဖြင့် ဒေါသဖြစ်နေတာကိုတော့ နားမလည်နိုင်ပေ။

“သက်ပိုင် ထိုင်လေ၊ ဘယ်ကလေးညှိဝင်လာတာလဲ”

“ဒီနေရာကို ဘယ်လိုသိပြီး ရောက်လာတာလဲလို့ အရင်မေးထား”

“သက်ပိုင်၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရောက်လာရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြော”

“ထိုင်ပြောတာ၊ ထပြောတာက အရေးမကြီးဘူး၊ မင်းရုံးခန်းက ဘာဖြစ်လို့ ငွေစင်အလုပ်တိုက် မြေညီထပ်မှာ ဖြစ်နေတာလဲ”

“အဲဒါကို သိချင်တာလား၊ ငါက အလုပ်လုပ်ဖို့ အခန်းရှာတယ်၊ ငွေစင်က သူတို့အောက်ထပ်မှာ အခန်းလွတ်နေလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငှားဖြစ်တာ”

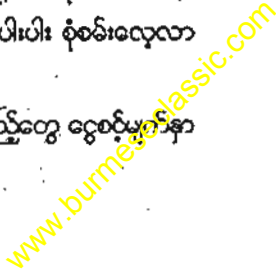
“ပြောလိုက်တော့လည်း လွယ်လိုက်တာ၊ ဒါဆို နှစ်ယောက်အတွက် သွားလာပြီး တတွဲတွဲ ဖြစ်နေတာကရော”

“ဟာ မင်း သဝန်တိုနေတာလား၊ ငါ့ကို ယုံကြည်ပေးဖို့ ပြောတာတယ်လေ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေဖို့ ငါ့ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို အသုံးပြုနေရတာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းအဖေနှဲ့အဘွား လက်ခံအောင် ငွေစင်အကြံအစေကို ပြောင်းလဲပေးနေတာ၊ ငါ့ဘက်က မရှိသားရင် အဲလောက်ထပ်ပန်းခံစရာလား၊ မင်းချစ်သူဆီမှာ နည်းနည်းပါးပါး စုံစမ်းလေ့လာလို့လည်း”

ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ ဖုန်းသက်ပိုင်အကြည့်တွေ ငွေစင်မတုန်

လေးဆီ ရွှေလျားသွား၏။ ငွေစဉ်မျက်နှာလေးက မှုန်မှုန်တင်းတင်း။

“မောင် နေ့သစ်ကို အထင်မလွဲသင့်ဘူး။ သူက ငွေစင်တို့ကို ကူညီနေတာ”

“သူ့ရုံးခန်း ဒီနေရာလာဖွင့်တာ ဘာညာလောက်တော့ မောင်ကို ကြိုပြောသင့်တာပေါ့။ အခု ငွေစင်တို့နှစ်ယောက်တည်း ပလာတာသွားတာ ရော ပတ်ခန်းကျင်က ဘယ်လိုမြင်မလဲ”

“ငွေစင်တို့ ရိုးသားနေတဲ့အတွက် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုမြင်ကြမလဲ ငွေစင် ဂရုမစိုက်ဘူးမောင်”

“မောင် ငွေစင်ကို ချစ်လို့ သဝန်တို့လို့ အပြစ်မြင်နေတာလား”

“ငွေစင်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ငွေစင်တို့ကို ကူညီနေဖို့ နေ့သစ်ကို မောင် ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

“ဘာ”

“ငွေစင် အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ မောင်၊ ငွေစင်ဘက်က မောင် ဘာတွေရပ်တည်ပေးလို့လဲ၊ နီးစပ်ဖို့ရော ကြိုးစားနေလို့လား လက်ထပ်ဖို့က မောင်ကျောင်းပြီးမှဆိုတာ ငွေစင်နားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် အခက်အခဲဖြစ်လာရင်ဆိုပြီး မောင် ဘာတွေ ပြင်ဆင်ထားလို့လဲ”

“ငွေစင်”

“ဒီလိုအတိုင်းနေရင်းက သဘောမတူဘူးဆိုရင် မောင် ထွက်လွယ်လေးပဲ ငွေစင်ကို ထားခဲ့မှာမဟုတ်လား”

“ကျွတ် ငွေစင်ရာ”

“ကဲ တော်ကြပါတော့၊ ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ နှစ်ယောက်

ပြဿနာတက်တော့မယ်။ သက်ပိုင် ဆိုင်ပါကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ခြေရှင်းကြပါ”

ပေါက်ကွဲမှုတွေ ပြင်းထန်လာပြီမို့ ဖုန်းသက်ပိုင်လက်ကို ဆွဲကာ ဆိုင်ခိုင်းရသည်။ ထသွားမည်လုပ်နေသော ငွေစင်လက်ကိုလည်း ဆွဲထားရ၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ထိုင်စမ်းပါဟာ၊ ကလေးတွေကျနေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ သဝန်တို့လောက်အောင် ငါတို့က ဘာတွေ အနေအထိုင် မှားယွင်းနေလို့လဲ”

“အေးပါ၊ ပြောလိုက်တော့လည်း ဒီကောင် နားလည်မှာပေါ့။ သက်ပိုင် မင်းကကွာ၊ ငါတို့က သူငယ်ချင်းမို့ တရင်းတနီးနေဖြစ်တာပါ။ ဒါက မင်းအစ်ကိုလေး၊ မင်း ငါ့ကို မယုံကြည်ဘူးလား”

“မသိဘူးကွာ၊ ငွေစင် ငါ့ကို အလေးအနက်မရှိတာတော့ ခံရတယ်တယ်”

“ဪ၊ ကဲ သူ့ဘက်လည်း သူ့ရိုးသားနေပါရဲ့နဲ့ မင်းက အထင်လွဲနေတော့ ပေါက်ကွဲတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုပုဂံ၊ အယုံအကြည်မရှိရင် စိစစ်ထဲက ငါထွက်လိုက်မယ်၊ အဲဒါဆို ဖြစ်မလား”

“ဟင် အဲဒါဆို”

“ငါ့ကိုအားမနာနဲ့ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါက ငွေစင် မပင်ပန်းအောင်၊ မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေအောင် စေတနာနဲ့ ကူညီနေတာသက်တယ်။ ငါ့ကြောင့် စိတ်အနေနှင့်အယုတ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်”

ဒါကျတော့ ဖုန်းသက်ပိုင် ခေါင်းယမ်းသည်။ ငွေစင်ကိုလည်း

တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သေးကာ -

“အဲလိုလုပ်လိုက်ရင်လည်း အဘွားနဲ့ဖေဖေက ငွေစင်ကို ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ လက်ခံပေးကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်က ရပ်တည်ပေးတာလည်း ပညာရေးက တစ်ဖက် ဖြစ်နေတယ်”

“ယောက်ျားပဲကွာ၊ မဖြစ်ဘူးဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အထူးအညီတောင်းစမ်းပါ။ မင်းကိုချစ်ရတာ မွန်းကျပ်တယ်ဆိုပြီး ငွေစင်ကို နောင်တရနေတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဟင် ငွေစင်က အဲလိုတောင် ညည်းညူနေပြီလား”

“ကျွတ် မောင်ကလေး သူများကိုပဲ အပြစ်မြင်ချင်နေတာလား။ မောင် တကယ် အဲလိုလုပ်နေလို့ကတော့ တကယ် ငွေစင်မွန်းကျပ်မိမှာ။ မောင် နောင်တရမယ့်အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာရင်လည်း အဲဒါ မောကြောင့်ပဲ”

“ဟော ညှိနှိုင်းပေးနေရင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ကြပြန်တာလဲ သက်ပိုင် မင်းက ယောက်ျားလေး၊ ခန်းခနဲ့ တိုက်ခိုက်တာတွေ၊ မသက်သာသံသယဝင်တာတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ ငွေစင်ကိုယ့်ကြည့်သူ့အချစ်ကို တန်ဖိုးထားပြီး အချိန်အခါတစ်ခုထိ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါက ငွေစင် သစ္စာမပျက်ဘူးဆိုတာ ငါ အာမခံပါတယ်”

နေ့သစ်စကားကြောင့် ဖုန်းသက်ပိုင်မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားပြီး ငွေစင်ပရုံးလေးကို လှမ်းဖက်လိုက်၏။

“ငွေစင်”

“ဘာလဲ”

“မောင့်ကို စိတ်ကောက်နေလား”

“စိတ်ဆိုးတာ”

“မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ မောင်က ငွေစင်ကို ချစ်လို့ပါ။ ငွေစင်ကို ချစ်တော့ နေ့သစ်နဲ့မှမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှကို စိတ်မချတာ”

“သွားပါ အပိုတွေ၊ အရင်က နည်းနည်းမှ ဂရုစိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အခုမှ ပိုချစ်လာလို့နေမှာပေါ့”

“ဟယ် နေ့သစ်ရှေ့မှာ”

ပါးကိုနမ်းမည်ပြင်တော့ ငွေစင် ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် မျက်နှာလေး ချော့ရှောင်ထွက်သွားသည်။ နေ့သစ်မျက်နှာလွှဲသွားတာလည်း မြင်မိ၏။

ဖုန်းသက်ပိုင် နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက် တွန့်ကွေးသွားအောင် ထိုက်သည်။ နေ့သစ်ကို ဒီထက်နာကျင်ခံစားစေချင်တာ။ ရင်နာနာနှင့် ဆက်နေတာကို မြင်ချင်တာ။

တန်ဖိုးကြီးတာတွေမှန်သမျှ မင်းမပိုင်ဆိုင်စေရဘူး နေ့သစ်။ အလုံးကို ငါ ရအောင်ယူမှာ။

အိမ်ရှင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ
ပွဲပေးခဲ့မှာ”

“ဟာ အဘွား အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ အဘွားကျန်းမာရေးက
အိုင်ဒေါင်မြည်ပဲဥစ္စာ တော်တော်နဲ့ သေဦးမှာမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အမွေလွှဲ
အမှာတွေ ဘာတွေ မစီစဉ်ပါနဲ့ဦး။ အဘွားအသက်ရှင်နေပေးရင်ပဲ
အဘွားအတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်နေပါပြီ”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ပြောနေသော စကားတွေကို ဖုန်းသက်
အိမ်ထဲသားအဖ ကြားသွားပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
အိမ်ထဲသားအဖ ကြားသွားကြ၏။ ဖုန်းသက်ပိုင်က ဦးအောင်ဖုန်းမော်လက်ကို လသာ
အောင်တက်ထိ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖေဖေ၊ အဘွားက ကျွန်တော့်ကိုတော့
အမွေအကြောင်း တစ်ခွန်းမှ မပြောဖူးဘဲနဲ့၊ မမက်မောပါဘူးလို့ ငြင်းနေ
ခဲ့ နေ့သစ်ကိုတော့ ပေးမယ်ဆိုတာကြီးပဲ ဇွတ်ပြောနေပါလား။”

“ဒီလောက်ဉာဏ်သုံးနေတာ၊ မလိုချင်ဘူးပြောလေ ဟိုက
အိမ်ပေးချင်လေ ဖြစ်အောင်လုပ်နေတာ၊ နောက်မှ အကုန်သိမ်းကြီးယူ
တာမှာ”

“အဲလိုတော့ မဖြစ်ဘူး ဖေဖေ၊ အဘွားပိုင်ဆိုင်မှုတွေက အိမ်
အောင်ရေးဖောက်ပြန်တဲ့ မိန်းမရဲသားနဲ့ တန်လို့လား၊ ဒီကောင်ကို အဘွား
အသွားအောင် အပြစ်ကြီးကြီးမားမား လုပ်စေချင်တယ် ဖေဖေ။”

“တခြားအပြစ်က သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သားအဘွား ခွင့်လွှတ်
အလည်ပေးနေမှာပဲ၊ သူ့အမေနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်နေရင် သား
အဘွားက နာကြည်းသွားမှာ”

အနား (၁၄)

“ယူပါတော် ယူပါ။ အဘွားက ငါ့မြေး ဘာတောင်းတောင်း
ပေးချင်နေတာပါ။ အရင်းအနှီးမယူတာတောင် အဘွားက စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေတာ၊ အိမ်မှာပိုနေတဲ့ ဆက်တီရံကို ယူချင်တာများ ခွင့်တောင်းနေ
စရာလား။”

“ပိုနေတယ်ဆိုပေမယ့် အလှူအတန်းလုပ်ရင် ပိုထောင်ထဲက
ထုတ်သုံးနေတာမဟုတ်လား။ သားက အားနာလို့ပါ။”

“အောင်မယ်လေ။ အားနာတဲ့စကား ဒီအဘွားကို ပြောစရာ
လား။ မြေးလေးလိုအပ်ရင် အဘွားက ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းပေးဆိုရင်
တောင် ရောင်းပေးဦးမှာ။ အဘွားကလေ မြေးကြီးအတွက် အားလုံးစီမံ
ပြီးသားပါ။ ထိုက်သင့်တဲ့အမွေကို အဘွားမသေခင် မြေးကို အပြီးအပိုင်

“ကွယ်ရာမှာ သွားလာပြီးတွေ့နေတော့ရော အဘွားဘာသိမှာလဲ”

“အဲဒါ သားက နည်းနည်းပါးပါး စုံစမ်းကြည့်ပြီး အဘွားကို ပြန်ပြောပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် မအေးနဲ့အဆက်အသွယ်ရှိလာအောင် မအေးက သံယောဇဉ်ရှိလာအောင် သနားအောင် တိုက်တွန်းတာမျိုး လုပ်ကြည့်ရကွာ”

“အဲဒါ သားတစ်ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဖေဖေနားချ ဖျောင်းဖျသင့်တယ်၊ အဘွားမသိအောင်ပေါ့၊ အဲဒါမှ အဘွားက ငါ့ထက် မင်းအမေကို ပိုရမလား၊ အဖေကိုသတ်တဲ့သူကို သံယောဇဉ်ထားရမလားဆိုပြီး ဒီကောင်ကို အပြစ်တွေမြင်လာမှာ အိမ်ဖော်က နှင့်ချ၊ အမေ့ဖြစ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားရင် ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်၊ ဖုန်းသက်ပိုင်ပြောတာကို ဦးအောင်ဖုန်းမော် လေးလေးနက်နက် အကြာကြီးစဉ်းစားနေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ အောင်ဖုန်းကျော် မရှိပေမယ့် အမေရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုနဲ့သမ္မု ကိုယ့်သားအဖနှစ်ယောက်ပဲ ပိုင်ဆိုင်သင့်သလို မဟုတ်လား။

ဒီလိုအခြေအနေက အိမ်ပေါ်က ဆွဲထုတ်နှင်ချခံရကတည်း နေ့သစ်ကို မြတ်ကေသွယ်ခေါ်သွားလျှင် အားလုံးပြီးပြီ။ အခုဖေ နေ့သစ်က ဒီအိမ်ကြီးမှာ သောင်တင်နေသည်။

နိုင်ငံခြားထွက်သွားတုန်းက စိတ်ချမ်းသာခဲ့ပေမယ့် တစ်နေ့ ပြန်လာနိုင်တာကိုသိနေတာမို့ ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် ဒါပေမဲ့ အမေက နေ့သစ်ဆို သည်းသည်းလှုပ်။ အမြင်က

လောက်အောင် ဦးစားပေးတာမို့ သားမခံချင်ဖြစ်တာလည်း အပြစ်မဆို သား

“ဒီလိုလုပ် သား၊ ပညာရေးကိုချည်း အာရုံမစိုက်ဘဲ အဘွားကို ခြံခွဲခွဲလေး သိမ်းသွင်းကြည့်ပါ။ ဒီကောင်က လူကကျားကိုးစီး စား ကျန်ပေမယ့် အဘွားကိုတော့ ကလေးလို ခေါင်းတုံးတွေပြီး ခွဲတတ်တယ်”

“ကျွန်တော်မှ အဲလိုမလုပ်တတ်တာ၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်၊ ကိုယ့်ပညာဂုဏ်နဲ့ အဲလိုမျိုး ဖားလျားပြီး မနေတတ်ဘူး ဖေဖေ”

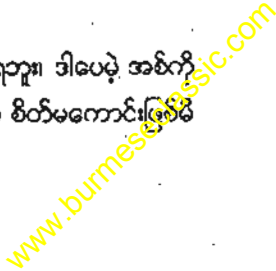
“သားအဘွားကို မချစ်ဘူးလား သားရယ်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငယ်ငယ်တည်းက နေ့သစ်ကိုပဲ အပိုက်ယူယူ ဂရုစိုက်လာတဲ့အဘွားကို ကျွန်တော်မှန်းတယ်၊ ကျွန်တော့် အပေါ် မြှေးတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အသိလောက်နဲ့ပဲ ဝတ္တရားကျေ ဆက်ဆံ ထယ်ထင်လို့ပါ”

“အဲဒီခံစားမှုမျိုး ဖေဖေမှာလည်း ရှိတာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးကိုတော့ အဓမ္မ အမိန့်တွေမသုံးဘဲ ချစ်သူလက်ဆွဲ အိမ်ပေါ်တက်လာတာကို ခိုယ်ဝန်ပါလာလို့ဆိုပြီး လက်ခံထားတယ်၊ ဖေဖေကိုတော့ ချစ်သူနဲ့ ခေါင်းဖက်ခွင့်မပေးဘဲ သားအမေနဲ့ လူကြီးချင်းသဘောတူပြီး ဇွတ်ပေး ထားတယ်၊ ဂုဏ်ရည်တူအဆင့်အတန်းတူတဲ့သူကိုပဲ ယူရမယ်တဲ့လေ”

“အဲဒါကြောင့် နေ့သစ်အဖေနဲ့အမေ ကွဲအောင် ဖေဖေလုပ် ချစ်တာ မဟုတ်လား”

“လုပ်သင့်လို့ လုပ်လိုက်တာ နောင်တမရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို မှီ သေသွားလောက်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ

တယ်။ အဲလိုမျိုးဖြစ်ပါစေလို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူးလေ။ အဲဒါ သစ္စာတရားနဲ့ နေ့သစ်အမေကိုပဲ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တဲ့သူဆိုပြီး ပြတ်ပြတ်ခဲခဲ ဒီအိမ်ကြီးကနေ နှင်ထုတ်စေချင်တာ”

ပြောရင်းနှင့် ဦးအောင်ဖုန်းမော် သက်ပြင်းတွေ ရှိုက်ထုတ်ပါ သည်း။ သားသမီးရင်းတူပါလျက် တစ်ယောက်ယောက်ကို ဦးစားပေးလျှင် ကျန်တစ်ယောက်က နာကြည်းမှုတွေ အာယာတတွေ ဖြစ်တည်သွားတတ် တာ မိတတွေ သိနားလည်ဖို့ကောင်းသည်။ အခုတော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ပြီး အစ်ကိုတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရ၏။ ဒီအစ်ကိုရင်းကို ဆုံးရှုံးပြီး မှတော့ တူတစ်ယောက်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်စရာ မရှိပေ။

ထို့အတွက် ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆန္ဒတွေလည်း ပြင် ထန်လျှက်။

အခန်း (၁၅)

“သမီးဆန္ဒက အဲလိုဆိုရင် မေမေက ဘာပြောရမှားလဲ။ နေ့သစ် အိမ်အရင်းခံခဲ့ကူညီပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာ”

“မရိုးသားရင် သူ့ဘက်က အနေသာကြီးပါ မေမေ။ ဒီလို အရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်ပြီး ကူညီစရာ မလိုပါဘူး။ အခုက သက်ပိုင်နဲ့ နှုတ်ခွာဖို့လို့ သမီးတို့ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

“အေးလေ။ သူတို့က ညီအစ်ကိုရင်းမို့လို့နေမှာပါ။ ဒါနဲ့ မောင် ဘက်ပိုင်အဖေခွဲအဘွားက အဲလောက်ကြီး အဆင့်အတန်းခွဲတတ်တာ တွာ တစ်မျိုးပဲကွယ်။ မောင်သက်ပိုင်က ချစ်တယ်ဆိုရင်လည်း မေမေတို့ အခြေအနေကို သိတာနဲ့ လက်ခံပေးဘူးဆိုတာက”

ရင်ထဲ လေးလံသွားသလို ဒေါ်မေသော် စကားဆုံးအောင်

www.burmeseclassic.com

မပြောနိုင်။ သမီးအတွက် လင်ကောင်းသားကောင်း ရစေချင်
ဒီလောက် မျိုသိပ်နေရတာပါ။

ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရှိနေတာ
နည်းနည်းတော့ ကသိကအောက်နိုင်လှသည်။ တကယ်တော့ သက်ရှိ
နေသစ်လောက်တောင် အလိုက်ကန်းဆိုးသိသည့်လူတစ်ယောက် မဟု
ပေ။ မိမိအပေါ်လည်း နေသစ်လောက် ကျိုးခွံလေးစားမှုမရှိဘူးဟု
မိသည်။

“မေမေ”

“အင်း ပြောသမီး”

“နေသစ်ရုံးခန်းဖွင့်ပွဲနေကျရင် သူတို့အဘွားနဲ့ မိတ်ဆက်
မယ်တဲ့”

“ဟင် အဲလောက်မြန်မြန်ကြီးလား။ မောင်သက်ပိုင်က အထူး
ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုရင် နောက်ထပ်သုံးနှစ်လောက်လို့
ဒီကြားထဲမှာ ပြဿနာတက်တော့”

“နေသစ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တာဝန်ယူနေတာပါ။
နေ့မှာ ဝတ်ဖို့ဝတ်စုံလည်း ဝယ်ပေးထားတယ်။ အလှပြင်ဆိုင်မှာဖြ
မိတ်ဆက်ပေးထားတယ်။ သူတို့ဘာသာ စုံစမ်းရင် စစ်မြစ်သိသွား
ဆိုးမှာပိုးလို့တဲ့ ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ ကြာရှည်ခံပါလား။ သက်ရှိ
အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်မိတာ မှားပြီထင်တယ်”

“အချိန်လိုချင်ရင် နေပူက စောင့်ရမှာပေါ့။ မေမေတို့ အ
အတန်းနဲ့ ဒီအလိုက်အဝန်းထဲ ဝင်ဖို့ နည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းနိုင်တာ

ပြီးတော့ မောင်သက်ပိုင်ကို သမီးချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ချစ်တယ်ဆိုတာထက် သင့်တော်မယ်ထင်လို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။
သူလိုလူမျိုးက စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တာကိုလည်း အားနာခဲ့တယ်။
အခုတော့ ကိုယ်ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်အပေါ် သစ္စာရှိရ
မယ်ဆိုတဲ့အသိ ဝင်တယ်။ သူ့ဘက်က မပြောင်းလဲသရွေ့ သမီး ဘယ်
သူ့ကိုမှ မချစ်ပါဘူး မေမေ”

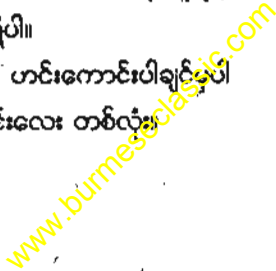
“သမီးမှာ အဲလိုစိတ်လေးရှိတာ လင်ကောင်းသားကောင်းရ
မှာပါကွယ်။ မေမေတို့သားအမိမှာ ယောက်ျားသားအားကိုးစရာတော့
ဘဝက နိဗ္ဗိက္ခကျွန်းတယ် သမီး။ အဲဒီ အားကိုးရာလိုက်တဲ့ယောက်ျားသား
ကလည်း ပြည့်စုံချမ်းသာရင် ဘဝအံ့တွက် ဘာလိုအပ်တော့လို့လဲကွယ်။
မေမေကတော့ မောင်သက်ပိုင်နဲ့ဆိုရင် သမီးနောင်ရေး စိတ်အေးရမယ်လို့
ယုံကြည်တယ်”

“မေမေ စိတ်ချမ်းသာစေရမှာပါ။ ကဲ မေမေ။ ဒီနေ့ သန်လျင်
ဘက်ကို သတင်းလိုက်စရာရှိလို့ စောစောသွားရမယ်။ အပြန်လည်း
နောက်ကျမယ်ထင်တယ်။ စိတ်မပူနဲ့နော် မေမေ”

“အေး အေး။ သမီးလေး သွား”

စကားပြောနေတာနှင့် အချိန်နောက်ကျနေပြီမို့ ကားမှတ်တိုင်
ကို သုတ်ခြေတင်ရတော့သည်။ သူမရဲ့ သတင်းထောက်ရာထူးနှင့်
အဆောင်အယောင်က ဘာမှ ထူးခြားခြင်းမရှိပါ။

အပေါ်စားဘေးလွယ်အိတ်တစ်လုံး၊ ဟင်းကောင်းပါချင်မှပါ
သော ထမင်းဘူးထည့်သည့် ပလတ်စတစ်ခြင်းလေး တစ်လုံး၊

“ငွေစင်၊ ဟိတ် ငွေစင်”

“ဟင်”

ရေးကြီးသုတ်ပျာလိုက်လာသောခြေသံကို မကြား။ ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်လိုက်မှ ငွေစင် လှည့်ကြည့်သည်။

“နေသစ်”

“အေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကခေါ်နေတာ မကြားလို့ နောက်ကနေ ပြေးလိုက်ရတာ မောနေတာပဲ။ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ပြေးနေတာလဲဟဲ့”

“သန်လျင်ဘက်ကို သံဓာင်းသွားယူရမှာ နောက်ကျနေလို့ ဒါနဲ့ နင်က ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲ ဘာလို့ရောက်နေတာလဲ”

“ငါ့ဘော်ဒါက ကားမှတ်တိုင်ဘေးက လမ်းထဲမှာနေတာ ငါးလွှာမှာဆိုတော့ မတက်တော့ဘဲ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်တော့ တက္ကစီနဲ့ သွားပြီတဲ့။ အဲဒါနဲ့ တစ်လက်စတည်း နှင်ထွက်လာရင်ခေါ်ရအောင် ဆိုပြီးစောင့်နေတာ နှင် လိုင်းကားခ သက်သာတာပေါ့။ ဂျာနယ်တိုက် ဝင်ဦးမှာ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း မဝင်တော့ဘူး။ သန်လျင်ကို တစ်ခါတည်းသွားမှာ လို့ မနေ့ကတည်းက ပြောခဲ့ပြီ”

“အဲဒါဆိုလည်း သန်လျင်ကို လိုက်ဖို့မယ်လေ။ အဲဒီဘက်ကို နှင် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ့မလား”

“အောင်မယ်လေး ဒီထက်ဝေးတဲ့နေရာကိုတောင် တစ်ယောက်တည်း သွားနေရတာ သတင်းထောက်တာဝန် အချိန်အခါ နေရာရွေးနေ

ချင် ထမင်းဝတ်သွားမှာပေါ့။ နင်က မနက်ဖြန် ရုံးခန်းဖွင့်ဖို့အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေမှာ မဟုတ်လား။ လိုက်မပို့ပါနဲ့ဟာ”

“ရပါတယ်။ တိုင်းမောင် ကြည့်စိစဉ်ထားလိမ့်မယ်။ ငါ နင့်ကို စိတ်မချလို့ပါ။ လာ ကားပေါ်တက်၊ စကားမများနဲ့”

နေသစ်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုများကြောင့် ငွေစင်ရင်မှာ နွေးထွေးရှိန်ပြုနေသည်။ နေသစ်ကားပေါ်ကိုသာ ခဏခဏစီးခွင့်ရပြီး သက်ပိုင်ကတော့ သူ့ကားပေါ်ကို တစ်ခါမှ တင်မစီးဖူးပေ။ ရှိန်ဆိုသည့်နေရာရောက်အောင် သွားဖို့လည်း လိုင်းကားကိုပဲ သူမ တိုးစီးခဲ့ရတာ။

အဘွားနဲ့အဖေတင် မဟုတ်ဘဲ၊ ဖုန်းသက်ပိုင်ကပါ အဆင့်အတန်း ခွဲချင်နေတာများလား။

ဒါဆို သူမကို ဘာကြောင့်များ သက်ပိုင်ချစ်ခဲ့ပါလိမ့်။ သက်ပိုင်က သူမကိုမချစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် နေသစ်နှင့် ဒီလိုမျိုး နှစ်ယောက်အတူ နေချိန်မျိုးမှာ သူမ ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်မိမလားမသိပေ။
အခုတော့ -

အိမ်ထောင်ရေး

“ရယ်တယ် အဘွားရယ်၊ လေးလေး မအားလို့အနားပါ။ သက်ပိုင်
အိမ်ထောင်တော့ လာမှာမဟုတ်လား။ ငွေစဉ်ကိုလည်း ဖိတ်ထားတယ်လေ”
“အင်း နည်းနည်းတော့နောက်ကျမယ်၊ ပါမောက္ခဆီ သွားစရာ
နဲ့”

“ဪ ခြေသက်ပိုင်က ချစ်သူလာမှာကို စောရောက်သင့်တာ
မို့တော့။ ပါမောက္ခဆီ နောက်နေမှသွားလို့ မရဘူးလား”
“နိုင်ငံခြားပညာသင်အတွက် စာတမ်းပြုစုရမှာမို့ပါ။ အခုက
အိမ်ထောင်က လိုအပ်တာတွေ စုဆောင်းနေရတာ အဘွားရဲ့”

“အေးပါ။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ဘယ်အားကြမလဲ။
အဘွားက အခုတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပေးရမလား မြေး”
“ဖုန်းသက်ပိုင်တို့သားအဖကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နေ့သစ်ဘက်
အိမ်ထောင်က ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် မေးလိုက်သည်။ နေ့သစ်က ဒေါ်တင်မျိုးနွယ်
အနားလေးပေါ် မေးတင်ကာ နွဲ့လိုက်ပြီး -

“သားက အဘွား အခုလိုက်ရင် ပိုကြိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
အိမ်ထောင်တွေနဲ့ ပြောဆိုနေရင် အဘွားကို ဂရုစိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။
အိမ်ထောင်နည်း ခေညီသည်တွေရှင်းလောက်တဲ့အချိန်မှပဲ လာခဲ့ပါ။ သက်ပိုင်
အိမ်ထောင်နည်း ရောက်လောက်တဲ့အချိန်ဆိုတော့ သက်ပိုင်က သူ့ချစ်သူနဲ့ ဖိတ်
အိမ်ထောင်ပေးလိမ့်မယ်”

“အင်း အဲလိုဆိုလည်း ကောင်းတာပဲ။ ဒါနဲ့ မြေးသက်ပိုင်
အိမ်ထောင်က အဲဒီကောင်မလေးကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားတာလား”

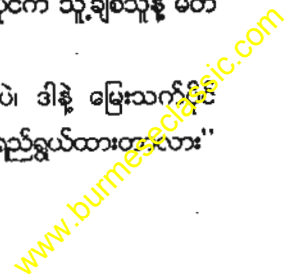
အခန်း (၁၆)

“အခုတစ်လော မြေးကြီး အိမ်ပြန်တာ နောက်ကျတယ်နော်
“ရုံးခန်းဖွင့်ဖို့ကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ အဘွားရဲ့၊ ဒီနေ့ဖွင့်ဖို့
အဘွားလာမှာမဟုတ်လား”

ကော်ဖီခွက်ကို မော့သောက်ရင်း ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် ခေါင်းညှိ
၏။ ဦးအောင်ဖုန်းမော်က မျက်နှာတည်တည်နှင့် -

“ငါတော့ မလာဖြစ်ဘူးနော်၊ ဒီနေ့ ရွှေလုပ်ငန်းရှင်များအသင်း
အစည်းအဝေး ရှိတယ်။ မေမေက မင်းဆီလာမှာဆိုတော့ ငါက အစည်း
အဝေးမတက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“အစည်းအဝေးက နေ့လယ်မှမဟုတ်လား သားရဲ့၊ မြေး
နေ့သစ်ရဲ့ဖွင့်ပွဲက ဆယ်နာရီလောက် စမှာပဲဥစ္စာ။ ခဏတစ်ဖြုတ်

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့အဘွား၊ အဘွား လေ့လာအကဲခတ်ကြည့်ပါ”

“အင်း မြေးစိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် အဘွားကတော့ အပေါ်ယံ အကဲခတ်ရုံတင် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဗျာ”

“အိမ်မှာ အလည်အပတ်ခေါ် ထမင်းစိတ်ကျွေးတာတွေ ဘာတွေလုပ်ပြီး အနီးကပ်လေ့လာကြည့်မယ်၊ တချို့က ဂုဏ်နေပစ္စည်းတွေတွေ ပြည့်စုံပေမယ့် စိတ်တွေက ရိုးသားကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အဓိကကတော့ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့ မျိုးရိုးကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားတယ် ဆင်းရဲတာက အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ အဘွားပြောတာ နားလည်လား”

ဖုန်းသက်ပိုင်တို့သားအဖ နားလည်လားမသိပေမယ့် နေ့သစ်ကတော့ ဝေဝေဝါဖြင့် အတွေးဝင်သွားသည်။ အဘွားက ဆင်းရဲတာကို အပြစ်မမြင်ဘူးဆိုလျှင် မေမေ့ကို ဘာကြောင့်သဘောမတူခဲ့တာလဲ။

မေမေ့အမေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး မေမေ့ညီမက မယားကြီးရှိသော ယောက်ျားကို အငယ်အနှောင်းအမည်ခံယူခဲ့တာက မေမေ့ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် မဆိုင်ဘူးထင်သည်။ ဒါဆို ဦးအောင်မင်းနှင့် အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ခဲ့တာတစ်ခုတည်းကြောင့်လား။

အဲဒီအရင်က နိမ့်ချစွာ ဆက်ဆံခဲ့တာရော။

“မြေးကြီး”

“ဗျာ”

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲကွဲ့”

“ဘာ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး အဘွား၊ လုပ်စရာတွေများလို့ ဘာ စောစောသွားတော့မယ်”

“ဪ ကော်ဒီတွေတောင် ကုန်အောင်သောက်မသွားတော့ဘူး။ ပါ သွား သွား။ အဘွား နောက်မှလာခဲ့မယ်နော် မြေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

စာရွက်စာတမ်း မှတ်စုတွေပါသော လက်ကိုင်အိတ်ကိုဆွဲပြီး နောက်လာချိန်မှာ ကားနားရောက်တော့ ဖုန်းသက်ပိုင်က ရှေ့ကနေ ပိတ်ခံလိုက်၏။

“နေ့သစ်”

“ဘာလဲ”

“ငွေစင်ကိုဖြုတ်ပြီး အဘွားလက်မခံရင် မင်းနဲ့ငါနဲ့ ကျွဲငါနော်၊ ငါ့ပြဿနာရှာလိုက်တာလို့ ငါ အောက်မေ့မှာ”

“မင်းစိတ်ပူမှာကို ငါ ဂရုစိုက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ငွေစင်ဆင်ပြေအောင် ငါကူညီမှာပါ။ တကယ်လို့ ငွေစင် အခြေအနေမှန် သွားရင်တောင် ခုနက အဘွားပြောတာ ကြားလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ဆင်းရဲတာက အပြစ်မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ငွေစင်ကိုယ်ကျင့်တရားက မင်းနဲ့စရာမလိုတဲ့ အခြေအနေဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါကိုတော့ ယုံကြည်ပါတယ်”

“အဲဒါကို ယုံကြည်တယ်ဆိုတော့ တခြား ဘာကို မယုံကြည်တာလဲ”

ဘာမှမပြောဘဲ မျက်လုံးလှန်းကြည့်လိုက်ပုံက မခံမရပ်နိုင်

ဖြစ်သွားစေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းသက်ပိုင်က ပန်းကို ဆုပ်ဖက်လိုက်တာကို စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ရ၏။

“မင်းကူညီနေတာကိုလည်း ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ မင်း နဲ့ဆန်းဖွင့်ပွဲကို မင်းအမေကို ခေါ်မထားဘူးလား။ သူလည်း သားတစ်ယောက်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ကြည့်နူးချင်မှာပေါ့”

“ငါလည်း ဆန္ဒရှိပါတယ်။ ငါ့အနားမှာထားပြီးလည်း ပြန်စောင့်ရှောက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးထားရတဲ့ အဘွားကို ပိုပြီးစားနာသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ မေမေသာ အမှားတွေ မလုပ်စေရင်”

“ဘယ်လောက်ပဲမှားမှား မအေက မအေပဲကွ၊ အဘွားထံ ငါ့လိုမြေးကို အစားထိုးချစ်လို့ရတယ်။ မင်းအမေက ဘယ်သူ့ကို အစားထိုးမှာလဲ။ တကယ်လို့ အဘွားကျန်းမာရေးတစ်ခုခု ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်ရင် ငါတို့သားအဖက အရေးပေါ်ပြုစုယုယလို့ ရတယ်။ ငွေဘယ်လောက် ကုန်ကုန် ကုပေးနိုင်တယ်။ မင်းအမေက အခု ဟိုလူကြီးနဲ့ မပေါင်းသင်ဘဲ တစ်ယောက်တည်းနေတာဆို”

“အဲ အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“အေး၊ မင်းက ရွှေဘုံပေါ်မှာစံလို့ မင်းအမေက ချို့တဲ့ပင်မဟုတ်လား၊ ရဲနေတယ်။ မင်း ဘာမှမခံစားရဘဲ၊ စားဝင်အိပ်ပျော်နေတာ ထင်တော်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ”

ဖုန်းသက်ပိုင် လှောင်နေတာလား။ သရော်နေတာလား။ တကယ်စေတနာနှင့် သတိပေးနေတာလား။

အရင်ကတော့ ဒီအကြောင်း အလေးအနက် ဖြစ်မိရင်တောင် အဘွားကို သွေးထိုးစကား ပြောတတ်တာမျိုးပါ။

“မင်း ငါ့ကို အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ငါ မေမေ့ကို မမုန်းသွား၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသေလောက်အောင် ခံစားသွားရတာကိုတော့ အဘွားလောက် မဟုတ်ပေမယ့် နည်းနည်းတော့ စိတ်နာမိတယ်။ ငါ အဖို့ ဥပေက္ခာပြုထားတာ”

“အဘွား စိတ်တိုင်းကျဖို့ မဟုတ်လား။ မင်း အပြစ်လုပ်လည်း အဘွားအရမ်းချစ်တဲ့အဘွားက မင်းရသင့်ရလိုက်တဲ့ အမွေကိုတော့ ပေးမှာပေါ့”

“ဟာ သက်ပိုင်၊ မင်းက ငါ အမွေလိုချင်လို့ အဘွားမပြုနိုင်အောင် နေနေတယ်လို့ထင်နေလား။ ငါက”

“ဆော ဆောနီ၊ ငါက အဲလိုသဘောပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဘွားစိတ်တိုင်းကျအောင်နေရင်းနဲ့ မင်းအမေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငရဲကျမှာပဲလို့ပါ။ မင်းအမေအတွက် တကယ်ကို စိတ်မကောင်းလို့”

ဖုန်းသက်ပိုင် ပျာပျာသလဲရှင်းပြတော့ စေတနာနှင့်ဖြစ်မှာပဲဟု ကြည်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တကယ်မကောင်းနိုင်တာပါ။

ဒီလိုအချိန်၊ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ သူ့အတွက် မေမေဂုဏ်ယူပြီး ချစ်နေသင့်သည်။ စည်သည်တွေ့ရမှသာလည်း ကျွန်မသားက ဒီလိုတော်အထူး ကြွားဝါခွင့်ရစေချင်၏။

အခုတော့ သူ ဘာတွေလုပ်နေသည်ဆိုတော့ မေမေသိတောင် မရှိသေးပါလား။

မသိဆို ဒီဘက်မှာ ကိစ္စတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာနှင့် ပြောမှ
ရသေးတာ။

ပြောခွင့်ကြိုချင်ပါတယ် မေမေ။

အခန်း (၁၇)

“ငါတော့ မကြိုချင်ဘူးဟယ်၊ ခဏနေ ပြန်မယ်နော်”

“ငွေစင် နင် ဘာတွေ သွေးကြောင်နေတာလဲ၊ ဒီနေ့ ထည်
ထည်ဝါဝါ မိတ်ဆက်ပေးပြီးရင် နင့်အကြောင်းကို အဘွားစုံစမ်းတော့မှာ
အတုတ်ဘူး၊ သက်ပိုင်လည်း လာမှာ၊ နင် အားရှိသွားမှာပါ ငွေစင်ရာ၊
အစိုးရိပ်နဲ့နော်”

ခေါင်းလေးဖွဖွပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်တော့ ငွေစင် မျက်ရည်တောင်
ထွက်ခဲ့သည်။ နေ့သစ်တို့အဘွားရဲ့အရှိန်အဝါကို ကြားပြီးတော့ကို လူက
အိမ်ထဲအားငယ်နေမိတာ။

အရှိန်ကိုအရှိအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်ပေး ဧည့်ခံ
အားရတာလောက်ဆို တော်သေးသည်။

အခုက ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်မှုမရှိသော အဆောင်အယောင်များနှင့် မွမ်းမံထားရတာမို့ စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လှတယ်။

“ငွေစင်”

“ဟင်”

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲဟာ၊ နေပါဦး နင့်မျက်နှာ မိတ်ကပ် နည်းနည်းများနေသလားလို့ နင့်အသားအရေက လှပြီးသားကို အရောင် အရမ်းတင်လို့မရဘူး။ နှုတ်ခမ်းနီအရောင်လည်း ရင့်သေးတယ်”

“နင်ကလည်း မိတ်ကပ်ဆရာက အင်္ကျီအရောင်နဲ့ လိုက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တာကို”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ လာပါ နောက်ခန်းထဲမှာ သေချာပြန်လုပ် ပေးမယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အလှကို ယောက်ျားလေးတွေ စတုဂံအစစ်အမှန် ခံစားတတ်တာ”

“အား နေ့သစ်”

အသံစူးစူးကလေးနှင့်အော်ရင်း နေ့သစ်ဆွဲခေါ်ရာ ပါလာခဲ့ရ သည်။

နေ့သစ်က ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်လိုပင် သူမကို ရွေးကကြည့် နောက်က ကြည့် နှင့် မိတ်ကပ်ကအစ ပြန်ညှိပေးသည်။ ကြိုးသိုင်းဒေါက်မြင့်ဖိနပ် လေးကိုလည်း သေချာစီး၍ ဝတ်ပေး၏။

“ငါ ရွေးပေးတဲ့ဖိနပ်က မိုက်တယ်မဟုတ်လား။ အခုခေတ် လုပ်ငန်းရှင်အမျိုးသမီးတွေ ဒါမျိုးတွေ စီးကြတာဟာ ဒါမှ ပွဲတက်ရတာ ခံညားတာတဲ့။ ဆလင်းဘက်(စ်)ကို သေချာလွယ်နေပါ၊ ဂျာနယ်လစ်

ဆင်ပူရင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ တစ်ယောက်လို ပျာယာခတ်ပြေးလွှားနေရလို့ ဖြစ်ဖတ်သိပ်ပဲချိုးနဲ့ မလွယ် နဲ့”

“ငါသိပါတယ်၊ ဆရာ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒါနဲ့ နင် ဒါမျိုးတွေလုပ်တာ ထာ နင့်ချစ်သူရည်းစားတွေကို လုပ်ပေးနေကျမို့လား”

“နီး နီး၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတောင် နင်တစ်ယောက်ပဲ ချစ်တာ၊ ချစ်သူရည်းစားတော့ မူးလို့တောင် ရှုစရာမရှိဘူး”

“ကြည့်ရတာတော့ သမ္ဘာရင်နေသလိုပဲ”

“အထင်မကြီးပါနဲ့ဟာ၊ နင့်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီချင်လို့ ဒီလိုပဲ လေ့လာထားတာပါ။ ဪ နင့်ဂျာနယ်တိုက်ကလူတွေကို စားစရာ တွေ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်နော်၊ ဒီကို မဖိတ်တာက အတွားလာတုန်းနဲ့တုန်းရင် အစပေါ်သွားမှာစိုးလို့”

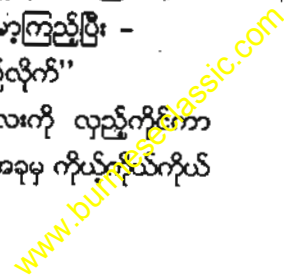
“ငါနားလည်ပါတယ်၊ ငါ့အကြောင်းသိနေတဲ့သူတို့ကလည်း နားလည်ကြပါတယ်။ အဲလိုသူငယ်ချင်းကောင်းကို သူတို့နဲ့ အောင်သွယ် ပေးပါလားလို့ စနောက်နေကြသေးတာ”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ လူပျိုကြီးတဝန် အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေလို့ ပြောလိုက်ပါ”

နေ့သစ်အပြောကြောင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြုံးရယ်မိသည်။ နေ့သစ် ထာ သူမမျက်နှာလေးကို လက်မလေးနှင့် ပင့်မော့ကြည့်ပြီး -

“အခုမှ အရမ်းလှသွားတာ၊ မှန်ကြည့်လိုက်”

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ဘက်ကို သူမမခုံးလေးကို လှည့်ကိုင်ကာ ကြည့်စေ၏။ နေ့သစ်ပြောသလိုပင် သူမလည်း အခုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

စိတ်တိုင်းကျသွားသည်။

ပန်းဆီရောင် သူမနှုတ်ခမ်းလေးကို နေ့သစ် မျက်ဝန်းညှိုးများ ဖြင့် ကြည့်နေစဉ်မှာတော့ သူမ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားသွားပြောရည်လေ၊ ငါ နောက်မှာ လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဪ အေးပါ၊ ရှက်လို့ သိမ်ငယ်လို့ ပုန်းနေတာမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ အဘွားလာတဲ့အချိန်မှာ နှင် အနောက်ခန်းထဲ ရှိနေတာမျိုး ဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ပုံစံမျိုးနဲ့ ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွား နေစမ်းပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါလာခဲ့ပါ့မယ်ဆို”

ငွေစင်တန်းလွှတ်တာကြောင့် နေ့သစ် ရှေ့ထွက်ပြီး လုပ်ငန်းရှင် ဧည့်သည်တွေကို သူ့ရဲ့ဒီဒိုင်ပညာရပ် ဒက်ကရေးရှင်းတွေအားလုံး ဆွေး နွေးရှင်းပြရသည်။ နိုင်ငံခြားက တတ်မြောက်လာခဲ့သည့်ပညာမို့ အားလုံး က စိတ်ဝင်တစား အားပေးကြသည်။ တချို့က တစ်ခါတည်း အလုပ်အပ် ခဲ့တာမျိုးလည်း ရှိ၏။

ဒီအတိုင်းသာဆိုလျှင် သူ့ရဲ့အလုပ်က ဝေဖာလေးနှင့် အောင်မြင် ပေလိမ့်မည်။ ဧည့်သည်တွေအားလုံးနီးပါး ပြန်ကြည့်အချိန်မှာတော့ အဘွားရောက်လာသည်။

“အဘွား”

“အင်း မြေးကြီး”

“လာ ထိုင် အဘွား၊ ဪ ငွေစင် ဒီဘက်စားပွဲမှာ လာထိုင်

အဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ

ဘာ”

နေ့သစ်ပြောလိုက်တော့ ဟိုဘက်စားပွဲဝိုင်းကနေ ငွေစင် ထလာ ည့်။ အဘွားက ငွေစင်ဆိုတာနှင့် မျက်စိတစ်ဆုံး အကဲခတ်၏။

“အဘွား သူက သက်ပိုင်ချစ်သူ ငွေစင်တဲ့၊ ငွေစင် ဒါ ငါ့ အဘွား၊ သက်ပိုင်အဘွား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခုလိုတွေ့ခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်အဘွား” ငွေစင်က တလေးတစား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုတော့ အဘွားက မြူးကြီး ခေါင်းညှိတ်လျက် အသိအမှတ်ပြု၏။

“မြေးသက်ပိုင်က ရွေးတတ်သားပဲကွယ်၊ အချောအလှလေးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ထိုင်လေ ငွေစင်”

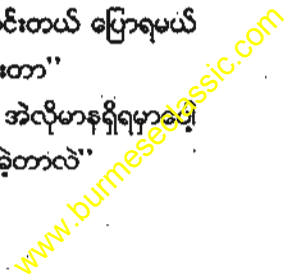
အရမ်းကို အသိအမှတ်ပြုခံချင်နေသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ဦးညွှတ် ည့်မို့ အမြင်ကတ်စွာ လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

အဘွားက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကိုကြည့်ကာ -

“မြေးနေ့သစ်နဲ့လည်း ဝင်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့အဘွား၊ သားတို့က ကျောင်းနေဘက်တွေပါ၊ သား ခြားကပြန်ရောက်တော့ သက်ပိုင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေပြီလေ၊ သက်ပိုင်ကို သူ့အဖြစ် လက်ခံလိုက်တာ သက်ပိုင်ကကောင်းတယ် ပြောရမယ် အဘွားရဲ့၊ ငွေစင်က ကျောင်းမှာ အရမ်းမာနကြီးတာ”

“ဟုတ်လားသမီး၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အဲလိုမာနရှိရမှာပေါ့ မယ်၊ ဒါနဲ့ မြေးသက်ပိုင်ကို ဘာလို့ သဘောကျခဲ့တာလဲ”

“ရှင်”

“ဪ သူ့ရဲ့ဂုဏ်ခြံ အဆင့်အတန်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အားပေး အဲဒီအထဲက သမီးကို ဘယ်အရာကဆွဲဆောင်နိုင်တာလဲ၊ အဲဒါအတွက် သိချင်တယ်”

ကျွန်းထဲကွပ်ထဲ ရောက်သွားသလို ငွေစင် ချွေးပြန်သွားသလို ကိုယ့်စကားများသွားလို့ကတော့ ဒီနေရာကနေ ဘုရားတပြေးရလိမ့်မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နေ့သစ်က -

“အဘွားကလည်း ဘာတွေ မေးနေတာလဲ၊ အဘွားပြောတာတွေအားလုံး ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ငွေစင်က သက်ပိုင်ဆီက ဘာမှ မဟုတ်ဘူးဟာလဲ၊ သက်ပိုင်ကို ချစ်လို့ပဲရှိမှာပေါ့၊ အဘွားရဲ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ငွေစင်၊ အဘွားကို ဖြေလိုက်လေ”

“အင်း ဟိုလေ သက်ပိုင်က ခွဲခိုခိုနဲ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တော့ ငွေစင် မလွန်ဆန်နိုင်တော့တာပါ အဘွား။ သူ့ပညာရေးထိခိုက်မှာလည်း မလားလို့ပါ”

“အဖြေမပေးရင် ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး။ ဘာညာ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ အဲဒါပဲ သမီးရဲ့၊ ယောက်ျားတွေကလဲ မရခင် ဖျာလိုလိပ် ထိပ်ပေါ်တင်ပြီးတောင် ကိုးကွယ်မတတ်ဘဲ၊ ရလို့တော့ ဖျာလိုခင်း၊ နင်းချေရမှာ ဝန်မလေးကြဘူး”

“ဟုတ်လားအဘွား၊ ငွေစင် ကြောက်လိုက်တာ၊ သက်ပိုင် အဲလို ထားခဲ့ရင် ခုကလဲ”

ငွေစင် ပန်းလေးတွန့်ကာ ပြောတော့ အဘွားက သဘောပေါက်

ကျကာ ရယ်သည်။ ငွေစင်မှာလည်း မိန်းမတို့တတ်အပ်သည့် အဋ္ဌာရသ ပညာတွေ အပြည့်ပါလား။

အဘွားကို တစ်ခဏအတွင်းမှာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်တာ တော်တန်ရုံ အရည်အချင်းလောက်နှင့် မဟုတ်ပေ။

“ကဲ အဘွားဘာစားမလဲ၊ ဘာသောက်မလဲ”

“နေစမ်းပါကွယ်၊ အဘွားက စားချင်သောက်ချင်လို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘွားမြေးကြီး ဘယ်လောက်တောင် ကြိုးစားထားလဲ သိချင်လို့ပါ။ အခု မြေးမလေးနဲ့ တွေ့ရတော့ ပိုတောင်တန်သွားပြီ”

“အဘွားက ပြောတော့မယ်၊ သားထက် အခုမှတွေ့တဲ့မြေးမ ကို ပိုချစ်သွားပြီပေါ့လေ”

“အောင်မယ်လေး စိတ်မကောက်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မြေးထက်ချစ်ရမယ့်သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ဟောဒီအဘွားမြေးကို အဘွား က အချစ်ဆုံး”

နေ့သစ်နဖူးကို ရွတ်ခနဲ နင်းရှုပ်ရင်း ပြောနေတာမို့ ဖုန်းသက် ပိုင်ရောက်လာတာကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်ကြပေ။

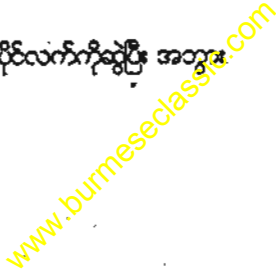
“အဘွားတို့များ လူမြင်ကွင်းမှာတောင် အကဲပိုတယ်”

“ဟင် မြေးလေး”

“သက်ပိုင်”

နေ့သစ်က ကပျာကယာပင် ဖုန်းသက်ပိုင်လက်ကိုဆွဲပြီး အဘွား နားမှာ နေရာပေးလိုက်၏။

“မြေးကြီး ဘယ်လဲ”

“ဪ အဘွားတို့စကားပြောကြည့်လေ၊ သား၊ ကွန်တက်တစ်ခု ရထားလို့ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

နွေသစ် ရှောင်ထွက်သွားတာမှန်း ငွေစင်သိလိုက်သည်။ ဖုန်း သက်ပိုင်မျက်နှာက သုန်မှုန်တင်းမာနေသည် မဟုတ်လား။ အဘွားက ဘာမှ သိပုံမရဘဲ -

“မြေးလေးက နောက်ကျလိုက်တာကွယ်၊ ဒီမှာ မြေးချစ်သူ မိန်းကလေး စောင့်နေတာ ကြာပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်လား ငွေစင်၊ ငွေစင်က ဘာလို့ အစောကြီး ကြိုရောက် နေတာလဲ”

“ဟင် မကြာသေးပါဘူးမောင်၊ အဘွားရှေ့လေးတင် ငွေစင် ရောက်တာပါ။ မောင်လည်း ဒီကို စောရောက်နေမယ်ထင်လို့”

“ဟုတ်သားပဲကွယ်၊ မြေးက ကိုယ့်အစ်ကိုပွဲကို ကြိုရောက်နေ သင့်တာ၊ ကဲပါ အခု အဲဒါတွေမပြောနဲ့၊ အဘွားက ငွေစင်လေးကို မေးစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အဘွား”

“ငွေစင်က မင်္ဂလာဈေးမှာ အထည်အလိပ်ဖြန့်ချိရေးလုပ်တယ် ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခါတလေ အဘွား အဲဒီဘက်ရောက်ရင် ဝင်ခွဲဦးမယ်ကွဲ့”

“ရှင်”

“လက်ဆောင်ပေးချင်ရင် ချိတ်အကောင်းစားမှ အဘွားက

ကြိုက်တာနော်၊ ကြီးကြီးချိတ် သိလား”

“အဘွားကလည်း သူများစီးပွားရေးလုပ်နေတာကို”
မနေသာလို့ ဖုန်းသက်ပိုင် ဝင်ပြောတော့ အဘွား မျက်စောင်း ဇွယ်သည်။

“အံ့မယ် မရခင်ကတည်းက သိတတ်နေပါလား သက်ပိုင်၊ အဘွားက ရွှေစင် စီးပွားပျက်လောက်အောင် တောင်းနေလို့လား။ ဆက်ဆောင်ပဏ္ဏာဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ရင်းနှီးမှုပြုယုက်ကွဲ့၊ အဘွားက ချိတ်လုံချည်တစ်ထည်လောက်ကို ဝယ်မဝတ်နိုင်တဲ့သူမို့လို့လား”

“သားက အဲလို သဘောပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ငွေစင်က ပေးချင်လား၊ မပေးချင်လား မသိဘဲ”

“ပေး ပေးမှာပါ၊ အဘွား ဘာအရောင်ကြိုက်လဲပြောပါ”

“အသက်က ကြီးပြီဆိုတော့ အရောင်တောက်တောက် အဆင် တွေ မဝတ်ရဲပါဘူးကွယ်၊ လူကြီးဆင်လောက်ပေါ့၊ ငွေစင်ဆိုင်ကိုရောက်မှ ခဲ အဘွားရှေးပါ့မယ်”

“ဘုရား ဘုရား”

အကျစ်အတည်းထဲရောက်နေပြီမို့ တိုးသဲ့စွာ ဘုရားတစ်လိုက် ခဲ၊ ဖုန်းသက်ပိုင်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။ ဆိုင်ကိစ္စက စကား ပြောလွန်ထားပေမယ့် ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးပေ။

ဖုန်းသက်ပိုင်တို့အဘွားက သူမဆိုင်ကို လာချင်သည်ဆိုတာ ဆင်မင်ရင်းနှီးမှုရချင်လို့ မဟုတ်ဘဲ၊ အခြေအနေမှန်သိအောင် လေ့လာ ချင်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုအချိန်မှာ နေ့သစ်ပြန်ရောက်လာပြီး -

“အဘွားကလည်း ဒီလောက်ပိတ်လှောင်မွန်းကျပ်နေတဲ့ ငွေစင် ဆိုင်ကို သွားမယ့်အစား အိမ်ကိုအလည်ခေါ်ပါလား၊ အဘွားရဲ့ သက်ပိုင် ကို ငွေစင် ဘယ်လောက်အလေးအနက် တန်ဖိုးထားလဲဆိုတာ သိရတာ ပေါ့။ မျက်စိရှေ့မှာ မြင်တွေ့နေတော့ မြေးချွေးမအဖြစ် ရွေးချယ်သင့် မသင့် ဆုံးဖြတ်ရတာ ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်”

“မြေးကြီးက သဘောပေါက်လွယ်လိုက်တာကွယ်၊ အဘွားက ငွေစင်ကို မြေးချွေးမတော်ဖို့ လေ့လာကြည့်ချင်တာ၊ မြေးက ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“အဘွားမြေးပဲလေ၊ အဘွားဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ သားသိ တာပေါ့၊ ငွေစင် ငါတို့အဘွားလက်မခံရင် နှင်တော့ မလွယ်ဘူးနော်”

“အောင်မယ် ကောင်စုတ်၊ စကားပြောတာကိုက”

နေ့သစ်လက်မောင်းကို လှမ်းရိုက်ကာ မျက်စောင်းတင့်၍ ပြော တော့ အဘွားက မျက်နှုံးပင့်၍ အကဲခတ်နေ၏။ ဖုန်းသက်ပိုင်နှင့် တရား တန်းမရှိတာကို သတိထားမိလို့နေမှာ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ထိုတစ်နေ့ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးလျှင်တော့။

အခန်း (၁၈)

“ငါတော့ တကယ်စိတ်ညစ်တာပဲ နေ့သစ်ရယ်၊ ဘာတွေမှန်းကို ဆွဲဘူး”

အဘွားနှင့် ဖုန်းသက်ပိုင်ပြန်သွားချိန်မှာ ငွေစင် စိတ်ရှုပ်စွာ ညည်းညူနေသည်။

နေ့သစ်က ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေတစ်ဘူးယူကာ ဒီအတိုင်း နှင့်ဖောက်မော့သောက်ပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်ချ၍ -

“ရော့ ရေသောက်လိုက်၊ နည်းနည်းအမောပြေသွားလိမ့်မယ်”

“မသောက်ချင်ပါဘူး၊ မောနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ စိတ်ရှုပ်ပြီး နန်းကျပ်နေတာဟဲ့၊ သိပြီလား”

“ဘာလို့ ခက်ခက်ခဲခဲတွေ တွေးနေတာလဲဟာ၊ အားလုံး

အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“ငါ့ကိုယ်ငါတောင် အဆင်ပြေချင်စိတ်ရှိသေးခဲ့လား မသေချာတော့ဘူး နေ့သစ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ အမုန်းဆုံးက ဘာလဲသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟန်ဆောင်တာနဲ့ မုသာဝါဒပြောရတာပဲ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဖို့ ငါ အဲလိုတွေ လုပ်စရာလိုလို့လား”

“နိုင် ဖုန်းသက်ပိုင်ကိုချစ်တယ်ဆို မစွန့်လွှတ်နိုင်ရင် မာနတစ်ခုတော့ စတေးသင့်ရင် စတေးရမှာပဲ ငွေစင်”

“အဲဒီလို အားပေးစကားမျိုး သက်ပိုင်ဆီကကြားရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ အခုတော့ဟာ သူ့အဘွားရှေ့မှာ ဝါတော်ရှစ်ဆယ်ရဘုန်းကြီးလို ကူခြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ သူက ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ”

“သူ အစကတည်းက အေးအေးနေတတ်လို့ပါ၊ အဘွားမျက်နှာရိပ် မျက်နှာကလည်း အမြဲအကဲခတ်ပြီး သိတတ်တယ်၊ သူ့ဘက်က အမှားအယွင်းဖြစ်သွားရင် အဘွားစွန့်လွှတ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်တာပေါ့”

“အဘွားက ငါ့ကို လေ့လာရင်းနဲ့ သဘောမတူဘူးဆိုရင် သူ့ငါ့ကို ထားခဲ့မှာပေါ့နော်၊ အဲဒီအတွက် ငါက ဆင်ခြင်သတိထားပြီး နေရမယ်ပေါ့”

အသံတုန်တုန်လေးဖြင့် မေးလိုက်မိတာ ဖုန်းသက်ပိုင်ကို နှမြောတသလိုတော့ မဟုတ်ပေ။ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလို ဈေးဖြတ်ခံရမှာကို

စောင့်ဆိုင်းနေရတာ မာနကို ထိခိုက်လို့ပါ။

နေ့သစ်က အပြုံးတစ်စနှင့် -

“နင့်ကို သက်ပိုင်လက်ထပ်မှာပါ၊ အခု အဘွားကလည်း နင့်ကို လက်ခံနေတာပဲ၊ အိမ်လည်လာဖို့ ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား နောက်လည်း အချိန်မရွေး ဝင်ပါ ထွက်ပါလို့ တံခါးဖွင့် ထားတာပဲဟာ”

“အဲဒါက မင်္ဂလာဈေးမှာ ငါ့ဆိုင်မရှိတာနဲ့ ပွဲပြတ်ပြီလေ”

“အဘွား မင်္ဂလာဈေးမသွားအောင် နင် အိမ်ကိုလာတဲ့အခါ အဘွားမှာတဲ့ ချိတ်လုံချည်ယူခဲ့လိုက်ပေါ့ဟာ၊ အဘွားက တော်ရုံတန်ရုံ အဲလိုနေရာတွေ သွားခဲ့ပါတယ်”

“နင်ပြောလိုက်ရင် လွယ်လွယ်လေးတွေချည်းပဲ နေ့သစ်ရယ်၊ နင့်အဘွားက သူ့မြေးသက်ပိုင်အတွက် ငါ့အခြေအနေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တူ စုံစမ်းသိကျွမ်းချင်နေတာလေ၊ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတွေ နင် ဆယ်လိုရင်းပေးမှာလဲ”

“ငါ ဆိုင်နေရာစုံစမ်းနေပါတယ်၊ ရပြီဆိုရင် နင်နဲ့သွားကြည့်အောင် နောက်တစ်နေ့ အထည်အလိပ်တွေ လက္ကာယူတင်လိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားပြီပဲ”

“နေ့သစ်”

“ဟင်”

“နင် ငါ့ကို သက်ပိုင်နဲ့ အရမ်းကို လက်ထပ်စေချင်နေတာပဲ”

“ဘာ”

မေးခွန်းက အရှိုက်ကို ထိသွားသလို ဆတ်ခနဲတောင် ခါသွားသည်။ ဖုန်းသံမြည်နေတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ -

“ငါ ကြိုးစားပမ်းစားကူညီနေတာ နင့်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ပါ။ နင်ချစ်တဲ့သူနဲ့လက်ထပ်ပြီး နင့်ကိုပျော်စေချင်လို့ပါ။ ငါမျှော်လင့်တာ နင့်ဆီက ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်ကြီး တစ်ချောင်းပါပဲ။ ပြီးတော့ ငါတို့ အသိုက်အခန်းထဲကို နင်ရောက်လာရင် နင့်ကို အမြဲမြင်တွေ့ခွင့်ရမယ်။ နင်တို့မွေးလာမယ့် သားသားမီးမီးလေးတွေကို ငါ ထိန်းကျောင်းပေးမယ်။ ကြီးလာရင် ကျောင်းလိုက်ပို့”

“နွေသစ်”

ဘာကြောင့် ဟန့်တာသလို ခေါ်လိုက်မိမှန်းမသိပါ။ ပြုံးရယ်ကာ အားပါးတရ ပြောနေသော်လည်း မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ရစ်ပိုင်းနေသော မျက်ရည်စက်များကို သူမ မြင်တွေ့လိုက်သည်။

နွေသစ် နှင် ဘာတွေ နာကျင်နေတာလဲဟု မေးလိုက်ချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ -

“နွေသစ်၊ နှင် နားရှက်စရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ နှင် အဘွား သဘောမတူရင် သက်ပိုင်နဲ့ငါ လက်ထပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့ လက်မထပ်ရမှာလဲ၊ နှင်သာဆန္ဒရှိရင် အဘွားကို ငါ ရအောင်ပြောပေးနိုင်တယ်။ အဘွားက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာဟာ မေမေဆီ ဆင်းသွားမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာနဲ့ အခုချက်ချင်းတောင် နှင်ထံ လက်ထပ်ပွဲ ဖြစ်မြောက်သွားဦးမယ်”

“တော်ပါ အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ဒါနဲ့နွေသစ် နှင့်အမေကို ငါ

အပိုရင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ ဆွမ်းချင်လိုက်တာ၊ ငါ့ကို လိုက်ပို့ပါလားဟင်”

“ဘာ အဲဒါက ဟိုလေ”

“နှင် ရုံးခန်းပိတ်တော့မှာမဟုတ်လား၊ ငါလည်း ရုံးဆင်းလာပြီ ဟွားရအောင်ဟယ်နော်၊ လိုက်ပို့ပါ”

လက်ကို ဇွတ်အတင်းဆွဲထားကာပြောတော့ နာရီလှိုင်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကောင်တာထိုင်နေသော ကိုမြင့်ဆွေအနားသွားကာ -

“ခင်ဗျားမပြန်နဲ့ဦး ကိုမြင့်ဆွေရာ၊ တကယ်လို့ အဘွား ရုံးဖုန်း

ဆက်လာရင် အလုပ်တွေမပြုတ်သေးလို့ မပြန်ရသေးတာလို့ပြော တွန့်တော့ကိုမေးရင် ညှဉ်သည်နဲ့စကားပြောနေလို့ ဖုန်းမကိုင်တာ၊ ဟုတ်နော် ကိုမြင့်ဆွေ”

“စိတ်ချပါ ငါ့ကောင်ရာ၊ သွား သွား”

ကိုမြင့်ဆွေကို သေချာမှာခွဲပြီးမှ ထွက်လာနိုင်သည်။ ဘာကြောင့် နှင်း ငွေစင်က မေမေနဲ့ ရုတ်တရက် တွေ့ချင်လာရတာလဲ။

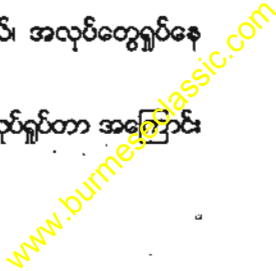
ကိုယ်လည်းသွားချင်သောဆန္ဒတွေ ရှိနေပေမယ့် အဘွားစိတ်ထိ ခံစားမလား နောက်ဆံတွေတင်းရင်း မရောက်ဖြစ်ခဲ့တာ။ အခုတော့ အဘွားထက် ငွေစင်ဆန္ဒကို ဦးစားပေးသလို ဖြစ်သွားပါရောလား။

“ဟဲ့ စကားလည်း မပြောဘူး၊ နှင့်အမေဆီကို မသွားချင်လို့

တာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါလည်း သွားချင်တယ်၊ အလုပ်တွေရှုပ်နေ ဆန္ဒ မရောက်ဖြစ်တာ”

“ကိုယ့်အမေဆီကို သွားမှာပဲဟယ်၊ အလုပ်ရှုပ်တာ အကြောင်း

ပြနေရလား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်အောင်သွားသင့်တာပေါ့။”

“အဘွားသိရင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ဖေဖေမေမေကြောင့် သေရတာလေ။ အဘွား ဘယ်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလဲ။”

“အဘွား ခွင့်မလွှတ်လည်း နင့်မှာတော့ သားတစ်ယောက်တာဝန်ရှိတာပဲ။ ဘာလဲ နင်လည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် စိတ်နာနေလား။”

နေ့သစ် မပြောဘဲ ရှေ့ကကားကို ကျော်တက်ဖို့ ဟွန်းသံပေးလိုက်၏။ စိတ်မရည်တော့ လမ်းဘေးက ကပ်၍ ကျော်တက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ နေ့သစ်”

ကားက ချိုင့်ထဲစောင်းကျသွားတာမို့ နေ့သစ်ရင်ခွင်ထဲ ထွက်ပြေးကျသွားသည်။ စတီရာရင်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ထိန်းကိုင်ရုံကုန်လက်တစ်ဖက်က ငွေစင်ပန်းလေးကို ထိန်းပွေ့ထားသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ရပြီ ဖယ်”

လမ်းမတည့်တည့်ရောက်တော့ ငွေစင် ရှမ်းထွက်လိုက်၏။ သစ်မျက်နှာက မလုံမလဲ နီရဲနေသလို ငွေစင်မျက်နှာလေးလည်း ပန်းအရောင် ပြေးနေသည်။

“ဘာမှန်းမသိဘူး။ ကားကို စွတ်စက်မောင်းနေတာပဲ။ တိုက်ကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မတိုက်ပါဘူးဟေ့၊ ငါ အဲလောက်တော့ ကျွမ်းပါတယ်။ လန့်သွားလား”

“မလန့်ပါဘူး။ ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်တာ”

အရယ်အပြုံးနှင့်ပြောမှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ဖြစ်သွား၏။ ကိုယ့်ရင်နုနယ်တွေ ငွေစင်မကြားလိုက်လို တော်ပါသေးသည်။ ရင်ထဲကဆန္ဒတွေ ဆည်း နင် ဘယ်တော့မှ မမြင်မသိစေရပါဘူး ငွေစင်။

E

အခန်း (၁၉)

“ငွေစင်တဲ့လား၊ သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ သားနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေကြတာ ကြာပြီလားသမီး”

“ရှင်”

“ဟာ မေမေ၊ သားတို့က အဲလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဆော ဆောနဲ့ ငွေစင်”

နေ့သစ်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူထူသွားကာ ငွေစင်ကိုလည်း အားထု အားနာ တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေစင်က မျက်နှာပျက်သွားတာ၊ ရှက်ရွံ့သွားဟန်တို့မရှိဘဲ -

“ရပါတယ်ဟ၊ အန်တီက မသိလို့ပြောတာပဲ”

“ကြည့် သားနဲ့သမီး ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“သူငယ်ချင်းတွေပါ အန်တီ၊ ကျောင်းနေဖက်တွေပါ”

“အားနာလိုက်တာကွယ်၊ အန်တီက မသိလို့ပါနော်၊ အခု အန်တီဆီ အလည်လာကြတာလား”

“နေ့သစ် သွားချင်တယ်ဆိုလို့ အဖော်လိုက်လာတာပါ”

“သားက အန်တီဆီလာချင်တာတဲ့လား”

ငွေစင်စကားအတိုင်း သူ ယောင်ယမ်းကာ ခေါင်းညှိတ်ပြုလိုက်သည်။ ငွေစင် ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောလိုက်မှန်းမသိပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲက နေ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ မေမေနှုတ်ခမ်းလေး ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေလို့ပါ။

“အခုလို သတိရပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သား၊ သားအဘွားရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်း ကောင်းပါတယ် မေမေ”

“ဒီလိုလာတာတော့ အဘွားမသိဘူး မဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သား အခက်အခဲဖြစ်မယ်ဆိုရင် မေမေဆီ မလာပါနဲ့သား”

“မေမေ အဆင်ပြေရဲ့လား”

မြင်နေရတာ မပြည့်စုံမှန်းသိရုံနဲ့ မေးမိပေမယ့်လည်း မေမေက

ပြုံးလျက်ပင် -

“မေမေတစ်ယောက်စာအတွက် ဘယ်လိုပဲ ရှာစားစား၊ ဝမ်းတော့ ဝပါတယ် သား”

“ဘာလိုအပ်တာရှိလဲ”

“ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တတ်တဲ့သူအတွက် လိုအပ်တာ ဘာရှိမှာလဲ”

သားရယ်၊ စက်ချုပ်လို့ရတာလောက မေမေ့တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်တော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ မေမေ့အတွက် ဘာမှ တွေးမပူနဲ့သား။ နော် သား”

ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပြောနေတာမို့ သူ မျက်ရည်ဝဲမိသည်။ သူ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်ကတည်းက မေမေနှင့် ထိုသို့ တရင်းတနီး ပွတ်သီးပွတ်သပ် မနေဖူးခဲ့ပေ။ မေမေ ကြင်နာတတ်လား။ ဂရုစိုက်တတ်လားဆိုတာလည်း မသိခဲ့ရ။ အဘွားနှင့်သာ အတူနေ၊ အတူစား၊ အတူအိပ်။

“ဟဲ့ မြတ်ကေသွယ်”

“ဟင်”

အပြင်ဘက်က အော်သံကြောင့် မေမေရော သူတို့နှစ်ယောက်ရော လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။ မေမေက မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးလျက် ကယုကသီပင် အိမ်ရှေ့ ထထွက်သွား၏။

“ညည်း ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ မြတ်ကေသွယ်၊ အိမ်လခက တစ်လ မပေးနိုင်၊ တစ်လ နေပါဦးနဲ့၊ ညည်းဆီကရမယ့်အိမ်လစာသာ မျှော်စားရရင် ကျွပ် ငတ်သေတာကြာပြီ”

“ပေး ပေးမှာပါ ဒေါ်ခင်ဝင်းရယ်၊ သုံးရက်လောက်နေရင် ငြို့ထဲကို အထည်တွေ သွားအပ်ပြီးတာနဲ့ ဆက်ဆက်ပေးပါမယ်ရှင်၊ အခု အိမ်မှာအညှည်တွေရှိနေလို့ မအော်ပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဪ ခုရရာရှိတဲ့သူက အလိုက်တသိ ထွက်သွားရမယ်ပေါ့၊ ညည်းလိုမိန်းမအိမ်ရှေ့မှာ ကားအကောင်းစားကြီးက ရပ်လို့ အံ့ဩပါမို့”

အဲလို ချမ်းသာတဲ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းရှိရင်လည်း သူတို့ဆီက ချွေးငှားပြီး ငါ့ကို အိမ်လခပေးပါလား”

“အဲ အဲလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မခင်ဝင်းရယ်၊ ရှင့်အိမ်လခကို ကျွန်မ ပေးဖြစ်အောင် ပေးမှာပါ”

“အေး သုံးလစာရှိပြီနော်၊ မပေးလို့ကတော့ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ညည်းဆင်းဖို့ပြင်ထား”

အသံတွေကို မကြားရဲတာလား၊ မကြားရက်တာလား။ လက်အောက်ဆီကို ဆုပ်၊ အံ့ကိုကြိတ်ထားလျက်မှ မျက်ရည်တို့က အလိုလို စီးကျလာသည်။

ထိုနေရာကို သွားပြီး ပြဿနာကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြေရှင်းပစ်၊ စိတ်ချင်ပေမယ့် ခြေထောက်က မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်။

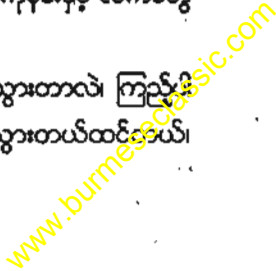
“နေ့သစ်”

ဆက်တိုက်ခံလေးပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်ကျသွားသောသူ့ကို ငွေစင်ဆိုင်တကြီး အနားကပ်ကာ ခေါ်၏။ ထိုအချိန်မှာ မေမေလည်း အိမ်ထဲ ခြိတ်ဝင်လာသည်။

“သား သား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သားလေး သား”

ရိုးနှင့်ပြီး အသံမထွက်နိုင်ဖြစ်နေသည့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဖက်ပွေ့စာ မေမေ ပျာယာခတ်သွားသည်။ နဖူးကိုနှမ်း၊ ပါးကိုနှမ်းနှင့် လက်တွေ့ဖို့ ဆုပ်ညှစ်ကာ -

“သမီးလေးငွေစင်၊ သား သား ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကြည့်ဖို့ ခုနက အသံတွေကြားပြီး သား စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်ထင်ရမယ်၊

သား သားလေး”

“မေမေ”

“ဟင် သား သား ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ မေမေ ဆရာ
သွားပင့်ရမလား သား”

“ဟင့်အင်း”

“မေမေမှာ သွေးဆေးလေးရှိတယ်၊ အဲဒါလေး သောက်မလား”

“မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မေ မေ
အဲလောက်ဒုက္ခရောက်နေတာ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“မေမေက အပြစ်ရှိခဲ့တဲ့သူပဲ၊ မေမေဒုက္ခ မေမေခံနိုင်ပါတယ်
သားစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်၊ မေမေကလေ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ သား
ချမ်းချမ်းသာသာနေရတာနဲ့တင် ဘယ်လိုတာမျိုးပဲရောက်ရောက် ကျွန်
နိုင်ပါတယ်”

“မေ မေမေရာ၊ ဟိုလူကြီးနဲ့ ဘာလို အဲလိုဖောက်ပြန်ခဲ့တာ
များ၊ ဖေဖေနဲ့ သစ္စာရှိရှိသာ နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မိသား
ဘယ်လောက်တောင် ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ၊ ဒီ ဒီလိုတွေ ဖြစ်
မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို ခွဲခွာရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သား သားလေးရယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ရည်များက ငွေစင်ရင်တစ်ခုလုံး
ပူလောင်နှင့်သီးစေသည်။ မချစ်လို့ ခွဲခွာနေရတာလည်း မဟုတ်
ဘယ်လောက်တောင် ရင်နာစရာကောင်းလိုက်သလဲ။

ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေပဲရှိရှိ မိခင်တစ်ယောက်

ဥပေက္ခာပြုမထားဖို့ နေ့သစ်ကို တိုက်တွန်းမှဖြစ်မည်။

နေ့သစ် မျက်ရည်တွေက သူမရင်တစ်ခုလုံး ပူပြင်းလောင်မြိုက်
စေတာ ဘယ်လိုအကြောင်းတရားကြောင့်ပါလဲ။

“နင့်အမေကို ငွေ လုံလုံလောက်လောက်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်
ထား။ ဘာတွေကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသေးတာလဲ”

“ဒီနေ့ ငါသာ ရောက်မသွားရင် မေမေ ဘယ်လောက်များ
သူများအပြောအဆိုခံနေရမလဲ မသိဘူး”

“ခုတစ်ကြိမ်ကိစ္စကိုပဲ နင်တွေ့မိတာ မဟုတ်လား။ မပြည့်စုံတဲ့
အဝက အရာရာတိုင်းကို သိမ်ငယ်မှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာပါပဲ။ ထမင်း
နှပ်မှန်အောင် စားချင်မှလည်း စားရမယ်”

“ဘာ”

“ဒီလိုဘဝနဲ့နေရတဲ့သူအဖို့ အဲဒီလိုနေ့မျိုးကိုလည်း ကျော်လွှား
ခဲ့ဖူးမှာပဲ နေ့သစ်၊ ငါတို့အခြေအနေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ငါပြောတာ”

“ငွေစင် နင် နင်မပြောနဲ့တော့ဟာ”

“နင် မခံစားနိုင်တာကို ခုနကတည်းက ငါသိလိုက်ပါတယ်။
အဲဒါမျိုး နင့်အမေကို ဘာလို ဥပေက္ခာပြုထားတာလဲ နေ့သစ်ရယ်။
နင့်အမေကို အဲလိုအခြေအနေဆိုးထဲမှာ ထားရက်တာ အံ့ဩပါရဲ့”

စတီရာရင်ပေါ် မျက်နှာအပ်၍ နေ့သစ် တစ်ချက်နှိုက်လိုက်၏။
ထောင့်တော့ မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမ်းဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာပွတ်သုတ်
ပြီး -

“မေမေသာ မမှားခဲ့ရင် ဒီနေ့လိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်စရာ
အကြောင်းရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်အမေ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ခဲ့တာကို ပြောတာ
မဟုတ်လား။ အဲဒီကိစ္စ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီလူနဲ့ အချိန်မှာ

အနား (၂၀)

အိမ်ပြန်ချိန်နောက်ကျနေပြီဖြစ်ပေမယ့် ကားရဲဦးတည်ရာ အိမ်
ဘက်ကိုမဟုတ်ပေ။ စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်သော နေ့သစ်က တစ်လမ်းလုံး
တိတ်ဆိတ်ကာ သူမကို အိမ်ပြန်ဖို့ရမှာတောင် သတိရပါ့ရဲ့လားမသိ။

“နေ့သစ်”

ခေါ်တာကို မကြားသလို နေ့သစ် ပြန်မထူးတာကြောင့် ပခုံးကို
ဆုပ်ညှစ်ကာ သတိပေးရသည်။ ထိုအခါမှ သူမဘက် လှည့်ကြည့်လာပြီး
ကားလည်း အရှိန်လျှော့သွား၏။

“တစ်နေရာရာမှာ ကားခဏရပ်လိုက်ပါလား”

နာခံသလိုနှင့် အမှောင်ရိပ်ကျကျမှာ ကားလေးထိုးရပ်သွား
သည်။

ပျော်ပျော်ကြီး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနေလောက်ပြီ၊ အဲဒီကိစ္စတကယ်
ဖြစ်ခဲ့တာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“မဟုတ်ရင် ခုခံကာကွယ်လို့ရတာပဲ၊ အဲဒီလူက မေမေ့သူထဲ
ချင်။ အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိတယ်၊ အဘွားတို့ ဖေဖေတို့ရှေ့မှာ တော
မေမေ့အပေါ် ဂရုစိုက်ကြင်နာမှုရှိတယ်၊ နောက်ပိုင်း အဲဒီလူနဲ့ အပြင်မှာ
ခဏခဏ ချိန်းတွေ့တယ်”

“အပြင်မှာ သွားရင်းလာရင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို တွေ့
လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ တမင်သက်သက် စွပ်စွဲတာမျိုးရော”

“အဲဒီလူကိုယ်တိုင်က မေမေ့နဲ့ အဲလိုဖြစ်နေပါတယ်လို့ ဝန်
တာ”

“ဘာ”

နေ့သစ် တုန်အက်စွာအပြောမှာ ငွေစင် မျက်လုံးလေး ဖြ
လောက်အောင် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဣန္ဒြေကြီးစွာ တည်ငြိ
ရင့်ကျက်မှုရှိသော ဒေါ်မြတ်ကေသွယ်က ဒီလိုအိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြ
လိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်နိုင်သေးပေ။

“ဒီကိစ္စ နင့်အမေ့ကို သေချာမေးကြည့်ဖူးလား နေ့သစ်”

“မေမေ့ကတော့ အခုချိန်ထိ ငြင်းပါတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ လိမ်ပြ
သန့်တယ်တဲ့”

“ဒါဆို ဒီကိစ္စ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာ
အကြောင်းအရင်းတော့ ရှိရလိမ့်မယ်၊ နင့်အမေ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရား
နဲ့ မယုံဘူးလား နေ့သစ်”

“ဘာတွေဖြစ်နေနေ ဖေဖေကတော့ သေသွားခဲ့ပြီလေ”

“အဲဒီအတွက် နင် နာကြံညှိုးနေတာလား။ နင့်အမေ့ရဲ့ ကိုယ်
ကျင့်သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်ပေးဖို့အတွက် အမှန်တရားကို မရှာဖွေတော့
ဘူးလားဟင် နေ့သစ်”

“အဘွားတို့ရှေ့မှာ မေမေ့ကို မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းခိုင်းရမှာ
လား။ သားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့ အဘွားက ဘယ်လိုပုံစံမျိုး
နဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာလဲ၊ အခဏတည်းက အဲဒီလူကြီးကို မေမေ မပတ်
သက်ဘဲ နေခဲ့ရမှာ”

“အမှန်တရားကို မရှာဖွေဘဲနဲ့ နင့်အမေ့ကို သေတဲ့အထိ
ဖြစ်ဒဏ်ခတ်မှာဆိုရင်တော့ နင်ရော၊ နင့်အဘွားရော မတရားဘူး
နေ့သစ်”

“ငွေစင် ဟို”

“တော်ပြီ၊ နင် ဘာမှမပြောနဲ့တော့ မကြားချင်တော့ဘူးဟား၊
အိမ်ပြန်ဖို့ အရမ်းနောက်ကျနေပြီ၊ မောင်းတော့”

နောက်ကိုကိုကာ မျက်လုံးကိုစိုက်ချ၍ နားကိုပါ ပိတ်ထားလိုက်
သည်။ မျက်လုံးထဲမှာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုများဖြင့် ကျက်သရေရှိလှသော
ဒေါ်မြတ်ကေသွယ်ရဲ့အလှကိုပဲ မြင်ယောင်နေသည်။

လော်လီဖောက်ပြန်တတ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်က ချို့တဲ့
ဆင်ပန်းဆင်းရဲသောဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း နေပါ့မလား။

ပြည့်စုံချမ်းသာသောယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံ
ဆီမှာ စံနေလောက်ရောပေါ့။ နောက်အိမ်ထောင်နှင့်ရသည့် ဘားသမီး

တွေနှင့် မိသားစုဘဝမှာလည်း ပျော်ရွှင်နေပေလိမ့်မည်။
အခုတော့ -

အင်း (၂၀)

“အခုတစ်လော မြေးမျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ လုပ်ငန်း
စာ အဆင်မပြေဘူးလား”

“အလုပ်က အဆင်ပြေပါတယ် အဘွား။ အင်တာနက်တင်ထား
တဲ့ အဆောက်အအုံသုံးခုလုံး၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေအားလုံး စိတ်ဝင်စားကြ
တယ်။ နိုင်ငံခြားသားနှစ်ယောက် ဒီနေ့ အလုပ်လာအပ်မှာ။ ဟိုတယ်
လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ကတော့ သားရဲ့ဒီပိုင်းတွေကို သူတစ်ယောက်
အည်း သုံးချင်တယ်လို့ပြောတယ်”

“ဒါဆို မြေးက အချိန်တိုတိုနဲ့ အောင်မြင်နေပြီပေါ့။ အဘွား
မြေးကြီးက တော်လိုက်တာကွယ်”

ချီးကျူးရင်းနှင့် နဖူးကိုနှမ်းတော့ ဖုန်းသက်ပိုင်တို့ သားအဖ

နားခေါင်းရှုံ့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကြသည်။ ကိုယ်တွေ ဘယ်လောက် အောင်မြင်အောင်လုပ်လုပ် ထိုသို့ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတာမျိုး မခံရဖူးပါ။

“အဘွား”

“ဟင် မြေးလေး။ ဘာပြောမလို့လဲ ပြော”

“မနက်ဖြန် ငွေစင်ကို အိမ်လည်ခေါ်ရမှာဆို”

“အင်းလေ မြေးရဲ့ မနက်ဖြန် ဆန်းဒေးဆိုတော့ အိမ်မှာ လူစုံမယ်မဟုတ်လား။ ငွေစင်က ပညာလည်းတတ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံတယ်ဆိုပေမယ့် အိမ်ထောင်မှုရော ထိန်းသိမ်းနိုင်ရဲ့လားဆိုတာ အဘွားက အကဲခတ်ချင်လို့ပါ။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် မြေးလေး၊ ဟောက်(စ်)ဆင်းပြီးတာနဲ့ အဘွားက ငွေစင်ပေးထားမှာ”

“ဟာ အဘွား၊ သားက နိုင်ငံခြားကို ဘွဲ့လွန်သွားတက်ဦးမှာ”

“အဲဒီက ပြန်လာမှ လက်ထပ်ကြပေါ့ကွယ်။ ငွေစင်ထားတော့ ဒီကြားထဲမှာ အထိန်းအကွပ်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငွေစင်ကို အဘွား စိတ်တိုင်းကျ အကဲခတ်ဦးမှာနော်”

ထိုစကားကို ဦးအောင်ဖုန်းကျော် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကာ-

“သားအလှည့်ထိ မေမေ ချွပ်ကိုင်မလို့လား”

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲကွဲ့ အောင်ဖုန်းကျော်”

“ကျွန်တော့်တုန်းကလည်း ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတော့ ရင်းနှီး ရှိအောင် လေ့လာအကဲခတ်လို့ရအောင်ဆိုပြီး အိမ်ကိုခေါ်လာခိုင်းတယ် သုံးခါမြောက်လည်း လာပြီးရော သဘောမတူနိုင်ဘူးဖြစ်သွားတာလေ”

“မေမေစိန်လည်ဆွဲကို ခိုးတဲ့သူခိုးမနဲ့ မေမေ သဘောမတူတာ

အတွေ့မှားနေလို့လဲသား။ ကိုယ့်သားနဲ့ယူမယ့်မိန်းကလေးကို အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်လား၊ စည်းစနစ်ရှိလား အကဲခတ်ရတာ ဝိဘဝတ္တရားပါ။ နှစ်ကြိမ်မြောက် သူ့လာတဲ့အခါမှာ မေမေ စိန်လည်ဆွဲပျောက်ခဲ့တယ်”

“အဲဒါက သူ့ရဲ့စိတ်ကို စမ်းကြည့်မယ်ဆိုပြီး မေမေ အလွယ်

အကူ သူ့မြင်မယ့်နေရာမှာ ထားခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဘယ်သူမဆို ကောက် ဆွဲတဲ့ပစ္စည်းကို ယူသွားကြမှာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အဲလိုအလွယ်တွေရင် ဖြစ်မှာပဲ မေမေ”

“အောင်ဖုန်းကျော်”

ခေါ်တင်ဖို့နွယ် အံ့သြသလို အာမေ့သိတ်သံနှင့် ခေါ်လိုက်ရင်း-

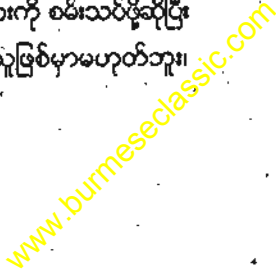
“မင်းမှာ အဲလို အချောင်စိတ်ရှိတာ ငါမသိခဲ့ပါလား။ ငါ့သား

တော်တော်အထင်ကြီးခဲ့တာ”

“သဘောပြောတာပါ မေမေ။ ကိုယ့်ဘာသာ ထောင်ချောက်ဆင် ခြီးမှ သူ့ခိုးစွပ်စွဲ အပြစ်ပေးတာ မေမေ တရားသလား”

“ဪ မင်းက ဒါကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒီအချိန် အထည်းက အဲဒီကောင်မဘက်က ရပ်တည်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက် လား။ ဘာလို့ မေမေသဘောတူတဲ့သူနဲ့ပဲ ယူပါမယ်လို့ ပြောခဲ့တာလဲ”

“သူ့လက်ထဲမှာ မေမေစိန်လည်ဆွဲ အထုပ်အထည်နဲ့မိတော့ ကျန်တော်လည်း လန့်သွားခဲ့တာပေါ့ မေမေ။ ဒါပေမဲ့ နောက်မှ သေသေ ချာ တွေးမိတယ်။ မေမေသာ သူ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို စမ်းသပ်ဖို့ဆိုပြီး ပီပစ္စည်းကို အလွယ်မထားခဲ့ရင် သူလည်း ယူဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျန်တော်နဲ့လည်း ခွဲရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါပဲမှားခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား အောင်ဖုန်းကျော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သားကိုတော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ နှစ်ထောင်ဖက် ရွေးခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ သားချစ်လို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့ ငွေစင်ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ မေမေ လက်ခံပေးစေချင်တာပဲ။ အောင်ဖုန်းကျော်ပြောသမျှတွေ နားထောင်ပြီး ဒေါ်တင်မျိုးရင်ထုမနာ ခံစားလိုက်ရသည်။ သားတစ်ယောက်က မိခင်မေတ္တာနားမလည်တာ ရင်နာဖို့ ကောင်းလှသည်။

“ကောင်းပြီလေ အောင်ဖုန်းကျော်၊ ငါ့စေတနာကို နားမထောင်တော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ငွေစင်ဆိုတာလည်း ဒေါ်မတွေ့ဘူး။ မင်းတို့လုပ်ချင်ရာလုပ်ကြ”

“ဟာ အဘွား၊ အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေရော ဘာတွေ နေမှန်းမသိဘူး၊ အဘွားစီမံတာကို သား နာခံမှာပါ။ အဘွားစိတ်တိုင်း သားနေမှာ၊ အဘွား စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်၊ ငွေစင်ကို အလှူလှူပါ။ အကဲခတ်ပါ။ အဘွားစိတ်တိုင်းကျရင် သားလက်ထပ်အဘွားလက်မခံနိုင်ရင် သား မေ့ပစ်လိုက်မယ်နော် အဘွား”

ဖုန်းသက်ပိုင် ပျာပျာသလဲ လေချိုသွေးတာကြောင့် ဦးမေဖုန်းကျော် မကျေမချမ်း ထထွက်သွားသည်။ ဇနီးသစ်ကတော့ အဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။

“မြေးငယ်၊ မင်းအဖေက ဘာထပြစ်တာလဲ၊ တစ်သက်တို ပြန်ခံမပြောဖူးတဲ့ မအော့ကို ပမာမခန့်နဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အဘွားရယ်၊ အခုတစ်လော တွေ့

မင်းမရှိရင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ

အတက်အကျ မငြိမ်တော့ စိတ်တွေလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မရှိတော့တာနေမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဘွားကို အစာကြော်လို့ ပေါက်ကွဲတာပေါ့၊ သူ့သားနဲ့ပတ်သက်တော့ အဘွားကို မစွက်စက်စေချင်တဲ့သဘောပဲ”

“အဘွားရယ် စိတ်ထဲ ဘာမှမထားပါနဲ့၊ ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်လွတ်သွားတာကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ။ ခြောက် မနက်ဖြန် ငွေစင်ကို ဒေါ်လာနဲ့မယ်နော် အဘွား”

စိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်နေသော်လည်း မြေးငယ် စိတ်ကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရသည်။

ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် အခုမှ အောင်ဖုန်းကျော် ပေါက်ကွဲနေရတာလဲ။

သားနှစ်ယောက်ကို ရင်အုပ်မကွာ မေတ္တာတွေပေးချင်လို့ အိမ်ထောင်ဘက်တွေကို မိမိစိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ပေးချင်ခဲ့တာ ဘာတွေ နားခဲ့လို့လဲ။ မိမိဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သည့်သားကြီးဆိုရင် မြတ်ကောသွယ်လို့ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းသော မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ခဲ့မိလို့ အသက်ကို စတေးခဲ့ရတာ။

မိဘသဘောတူတဲ့သူကို လက်ထပ်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးဘာယာနဲ့ ခည့် အောင်ဖုန်းကျော်က ဘာတွေများ နားကြည့်နေပါလိမ့်။

ရင်တွေထဲ လေးလံလိုက်တာ။

www.burmeseclassic.com

အဘွားက ငွေစင်ကို အသိအမှတ်ပြုပြီးပါပြီ၊ အခုက မိသားစုဝင်ဖြစ်လာ
မယ့် ငွေစင်ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံချင်တဲ့သဘောပါ။ ဒါပဲနော်
ငွေစင်၊ မောင် အိမ်ကနေ စောင့်နေမယ်”

သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်မချရသေးခင်မှာပင် ဖုန်းသက်ပိုင်က ဖုန်း
အရင်ချသွားလေသည်။ သူမစိတ်တွေ ညစ်ညူးနောက်ကျိကာ ဘာလုပ်
ရမှန်းမသိ ဖြစ်လို့နေသည်။ အခု မသွားဖြစ်လျှင် ဖုန်းသက်ပိုင်နှင့်ပတ်
သက်မှုက တစ်ခါတည်း အဆုံးသတ်သွားနိုင်သည် ထင်၏။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“သမီးချေ မောင်နေ့သစ် လာတယ်ထင်တယ်၊ အိမ်ရှေ့
ထွက်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ဖို့ ပြင်နေရင်းက မေမေလှမ်းအော်တော့
အိမ်ခန်းထဲကနေ အပြေးထွက်လာခဲ့ရသည်။

နေ့သစ်က ကားတံခါးကို ကိုမ်းခနဲပိတ်ကာ ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာ
သည်။

“စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စလဲ နေ့သစ်”

“အိမ်ပေါ်မှာ နှင့်အမေရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာပဲ စကား
ပြောရအောင်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်ရင်”

“အဲဒါ ထည့်တွက်မနေနဲ့ဦး၊ အဘွားက ဒီနေ့ အိမ်ကိုလာဖို့
ပြောတာ သက်ပိုင် ဖုန်းဆက်တယ်မဟုတ်လား”

အခန်း (၂၂)

“ရင်တွေတုန်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ငွေစင် အခုလာရမှာလား
ဟင်”

“အချိန်တော့ ရပါသေးတယ်၊ အခုမှ အဘွားတို့ ဈေးသွား
တယ်၊ ပြန်လာမှ အတူတူချက်ပြုတ်စားသောက်ကြမှာလို့ ပြောတာ
ငွေစင် ဘယ်လောက်ထိ အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းနိုင်လဲဆိုတာ အဘွား
အကဲခတ်မလို့ နေမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ ငွေစင်၊ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“မောင်နဲ့လက်ထပ်ခွင့်ရအောင် ငွေစင်ကို စာမေးပွဲလာပြော
နေတာလား မောင်၊ အရည်အချင်းမရှိရင် ငွေစင်ကို အရှုံးတွေနဲ့ ထား
မဟုတ်လား”

“အဲလိုတွေ မတွေးပါနဲ့ ငွေစင်၊ တစ်ခါပဲ တွေ့ရသေးတာပေး

“အင်း၊ အခုပဲ ဖုန်းလားတာ”

“အဲဒါဆို အဘွားအတွက် ချိတ်လုံရည်သွားဝယ်ရအောင်လေး အဲဒါကြောင့် နင့်ကို လာခေါ်တာ”

“ငါ လာတောင် မလာချင်တော့ဘူး။ လိမ်ညှာနေရတာကို စိတ်ထဲမှာ မလုံဘူးဟေ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဖို့ မုသာဝါဒကံကို ကျွေးသွန်ရတာ တန်ပါ့မလား”

“ငွေစင်ရယ်၊ ဘဝတစ်ခုလုံး ကောင်းစားဖို့အတွက်ပါ။ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးကတော်ဖြစ်မှာလေး။ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် မပျော် မှန်းရဲတဲ့ ဘဝနားပါ။ ပြီးတော့ နင်ချစ်တဲ့ယောက်ျားအတွက် ဘယ်လိုပြစ် မှုးစွမ်းမဆို ကျွေးသွန်ရဲ၊ စွန့်စားရဲရမှာပေါ့ဟေ့။ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“နင်တောင် ဒီလို အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့စကားတွေ ပြောတတ် လာပြီနော်”

“နင့်ကို ဖျောင်းဖျားချဖို့အတွက် ငါသင်ထားတာ”

“ကောင်စုတ်”

ငွေစင် မျက်စောင်းအဝေမှာ သူ့ရင်က ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခနဲ သွားသည်။ အားကြောင့် ဖြည့်ဆည်းဖို့က ပါလာရတာလဲ။

အချစ်အတွက် ဘယ်သူမဆို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားချင်ကြမှာပါ။

“သမီးရေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မောင်နေ့သစ်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ် ခဲ့လေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

အိမ်ပေါ်က မေမေအသံကြောင့် နေ့သစ်လက်မောင်းကို ဆွဲ စိတ်လိုက်ကာ -

“တွေ့လား မေမေခေါ်နေပြီ၊ အိမ်ပေါ်လာပါဆိုမှ”

“အေးပါ”

အိမ်ပေါ်ရောက်မှ ငွေစင်အမေရဲ့အလိုမကျမှုကို မျက်ဝါးထင် နိုင် ပြင်ရ၏။

“ထိုင် မောင်နေ့သစ်၊ မင်းကို အန်တီပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အန်တီသမီးက ကျော်တော့လှေသူကြီး ညှားတော့လှေထိုးသား တော့မယ်ထင်တယ်”

“ဗျာ”

“သမီးနဲ့ မောင်သက်ပိုင်ကြားမှာ မင်းကူညီနေတာ အန်တီ တော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ပဲ တပူးတွဲတဲ့သွားလာနေတာကိုတော့ စိန်မကျင်က မေးခေါ်စရာ ဖြစ်နေတယ်ကွယ်”

“ဗျာ အန်တီ၊ အဲဒါက”

“မင်းရှင်းမပြုလည်း အန်တီသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်ရှင်းဖို့လည်း လိုတယ်လို့ထင်တယ်။ အန်တီပြောရင်တာက သမီးကို ဖို့အကြို မလုပ်ပါနဲ့၊ အပြင်မှာတွေ့မယ်ဆိုရင်လည်း မောင်သက်ပိုင် အချင်တယ်။ ဒါက မင်းကို မယုံကြည်လို့ပြောတဲ့စကား မဟုတ်ဘူးနော်။ ခုချိန်မှာ အန်တီ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မောင်သက်ပိုင်ထက် မင်း တောင် ပိုပြီး ခင်တွယ်မိသလိုပဲ”

“မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ နေ့သစ်ကို အားနာစရာ
ငွေစင်ပြောတာကို ဒေါ်မေသော် ဂရုမစိုက်ပါ။ ပြောမှဖြစ်စေ
မည်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးပုံရကာ -

“မေမေ နေ့သစ်ကို အားမနာလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါ။
သူ့ကူညီနေတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရပ်ကွက်ထဲ
ပြောဆိုဝေဖန်နေတာတွေအတွက်တော့ ဆင်ခြင်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။”

“မေမေရယ် ဘာတွေပြောနေကြလို့လဲ”

“အရင်ရည်းစားက ပြတ်လား၊ မပြတ်လား မသိဘူး။ နောက်
ရည်းစားက အိမ်မှာ ချောင်းပေါက်နေပြီတဲ့လေ။ အဲလိုမဟုတ်ပါ။
မောင်နေ့သစ်က မောင်သက်ပိုင်ရဲ့အစ်ကိုပါ။ သူက ကူညီနေတာ
မေမေ တစ်အိမ်တက်တစ်အိမ်ဆင်း လိုက်ရှင်းပြရမှာလား သမီး”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ အန်တီ၊ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ဖို့
ငွေစင် ငါပြန်တော့မယ်၊ အဘွားအတွက် လက်ဆောင်ကို ငါ့ရုံးခရီး
ဝင်ယူလိုက်ပါ”

“နေ့သစ်”

နေ့သစ် ကပျားကသီ ထပြန်သွားတာမို့ ငွေစင် စိတ်မကေ
ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲ ထိရှုဆို့နှင့်သွားတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်
ထင်တယ်။

“နေ့သစ် ခဏနေဦး”

မေမေ့ကို ဘာမှပြောမနေဘဲ ကားစက်နှိုးနေပြီဖြစ်သည်။
သစ်ဆီကို အပြေးအလွှားရောက်အောင် လာခဲ့သည်။

“ဘာလဲ ငွေစင်”

“ငါလည်းလိုက်မယ်”

“ဟာ ပြီးမှ လာခဲ့လိုက်လေ၊ အဘွားအတွက် ငါ ကုန်တိုက်ကို
သွားဝယ်ဦးမှာ၊ ပြီးတော့ နှင့်အမေ”

“မသိဘူးဟာ၊ ငါလိုက်မှာပဲ”

ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ တက်ထိုင်နေပြီမို့ နေ့သစ် မောင်း
ထွက်လာခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘဲ ငွေစင်လိုက်လာ
တာကို ပျော်သလိုလို ဖြစ်နေမိသည်။

ငွေစင်မျက်နှာလေးကလည်း ပြုံးမလို တည်မလို စပ်ဖြူဖြူနှင့်။

“နှင့်အမေဆူနေတာကို ဘာလို့ တန်းခနဲလိုက်လာတာလဲ”

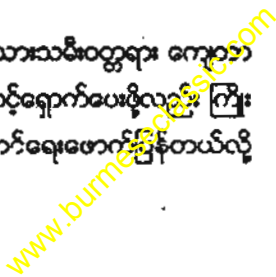
“နှင့်ပြန်သွားတာကို စိတ်မကောင်းလို့ပေါ့၊ တကယ်ဆို နှင့်က
ကူညီနေတာ ဘာလို့ အပြောအဆိုခံရမှာလဲ”

“နှင့်အမေက နှင့်အတွက် စိတ်ပူလို့ပေါ့ဟာ၊ မိဘမေတ္တာ
ကလည်း သူများနဲ့ယှဉ်ရင်တော့ နည်းနည်း အတ္ထကြီးတတ်တာပဲ”

“မိဘမေတ္တာအကြောင်း အဲလောက်နားလည်နေရင် နှင့်လည်း
နှင့်အမေကို ဥပေက္ခာပြုမထားသင့်ဘူး”

“မေမေ့စားဝတ်နေရေးအတွက် အဘွားမသိအောင် လစဉ်
ထောက်ပံ့ဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်”

“ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးရုံနဲ့တော့ သားသမီးဝတ္ထရား ကျောဘာ
မဟုတ်ဘူး၊ နေ့သစ်၊ အနိပ်ကြည့်ပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့လည်း ကြီး
စားပါဦး၊ ပြီးတော့ နှင့်အမေ့ကို အိမ်ထောက်ရေးဖောက်ပြန်တယ်လို့

စွယ်စုံရတာ၊ နှင့်အဖေ သေရတာ၊ အိမ်ပေါ်ကနေ နှင့်အဖေ ဆွဲထုတ်ခံရ
တာ အားလုံးက အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

“အဘွားကို မတရားဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“အိမ်မှာနေတဲ့ နှင့်အဘွားက အလကားနေရင်း ပြဿနာ
ရှာနေတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆို သက်ပိုင်နဲ့ သူ့အဖေ”

အတွေးတစ်ချက်ဝင်သွားပေမယ့် စကားကို ဆုံးအောင်တော့
မပြောမိပေ။ သက်ပိုင်တို့သားအဖက ငွေစင်နှင့် ပတ်သက်ရမည့်သူတွေ
မဟုတ်လား။

ကိုယ်ပြောလိုက်သည့် စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူမတို့ နှစ်
ယောက် ဘယ်တော့မှ ဗဟိုပက္ခ မဖြစ်စေချင်ပါ။

ငါ နှင့်ကို အဲလောက်ထိ တန်ဖိုးထားမိနေတာပါ ငွေစင်ရယ်။

အခန်း (၂)

“ငွေစင်လာတယ် အဘွား”

ဖုန်းသက်ပိုင်အသံကြားလို့ အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိစဉ်မှာ
အက္ကစိကားလေး လှည့်ပြန်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြည့်နံရမ်းသာ
အညှိအသိုင်းအဝန်းကဆိုပြီး ဘာကြောင့် တက္ကစိကားနဲ့ လာရတာလဲ။
အကယ်ဆို ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒရိုင်ဘာက
မောင်းပြီး လိုက်ပို့တာပဲဖြစ်ဖြစ်။

“အဘွား”

“ဪ ငွေစင်၊ လာ ထိုင်ကွဲ့၊ စောစောရောက်မယ်တောင်
ဆင်နေတာ”

“မေမေ့ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့နေလို့ပါ အဘွား၊ ဒီမှာ အဘွား

အတွက် ချိတ်လုံချည်ပါလာတယ်။ အရောင်ကြိုက်ပါ့မလား မသိဘူး။

“မှန်း ပြစမ်းပါဦး”

အပါနှင့်အနက်ဖောက်ထားသော ကြိုးကြီးချိတ်က ပွဲတက်ပါ အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“လူငယ်ဆင်ကျမနေဘူးလားကွယ်၊ အဘွား အသက်အရွယ် ကလက်နေမလားဘဲ”

“အဘွားက အရွယ်တင်ပါတယ်၊ ဒါလေးဝတ်လိုက်ရင် ပိုပြီး နုပျိုသွားမှာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ငွေစင်လက်ဆောင်အတွက် ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ အဘွားက ငွေစင်ဆိုင်ကိုလာတဲ့နေ့မှ ကြိုက်တာရွေးမလှစဉ်းစားထားတာ”

“အဘွား တော်တော်နဲ့ ရောက်ဖြစ်ဦးမယ်မထင်လို့ ငွေစင် ယူလာတာပါ။ ဟို အဘွားမကြိုက်ရင် ငွေစင် တခြားဟာလဲပေးပါ့မယ်”

“နေပါစေကွယ်၊ ငွေစင် ဝတ်စေချင်တာ အဘွားဝတ်ပါ့မယ်၊ ဩော် မြေးသက်ပိုင်၊ မြေးလေးအဖေကို သွားခေါ်ချေဦးလေး ငွေစင် ရောက်နေတယ်၊ သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့အဘွား”

“နေ့သစ်ဆီလည်း ဖုန်းဆက်ပါကွယ်၊ မနက်တည်းက ထွက် သွားတာ အခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ ဒီနေ့ ရုံးခန်းပိတ်တယ်ဆိုတဲ့ ဘယ်တွေ့သွားနေပါလိမ့်”

“သူ့အမေဆီရောက်ချင် ရောက်နေမှာပေါ့၊ ရုံးခန်းဖွင့်တဲ့နေ့

တောင် ဟိုနေ့က သူ့ဆီရောက်တော့ ရုံးခန်းမှာ ဒီကောင်မရှိဘူး။ ကိုမြင့် ဆွေကိုမေးတော့ သူ့အမေ ဖုန်းဆက်လို့ အဲဒီကိုသွားတယ်ထင်တယ်တဲ့ လေ”

“ဘာ သူ့အမေနဲ့ အဲလိုတွေ အဆက်အသွယ်ရှိနေတာလား”

ဖုန်းသက်ပိုင် သွေးထိုးစကားကြောင့် အဘွား ဒေါသထွက်သွား ဟန်တူသည်။ တကယ်ဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် အဘွား မကြိုက်မှန်းသိလျှင် ဖုန်းသက်ပိုင် ဒီလိုမပြောသင့်။

သူမနှင့်ကိစ္စကို နေ့သစ် ကူညီနေခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ နေ့သစ် ကွယ်ရာမှာ ဖုန်းသက်ပိုင် ချွန်တုန်းလုပ် သွေးထိုးမြှောက်ပင့်သူပါလား။

နေ့သစ်က သူ့အမေဆီသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဘွားအတွက် လုံချည်လိုက်ဝယ်ပေးနေတာပါလို့ ပြောလို့လည်းမဖြစ်နှင့် နေ့သစ် အပြစ် ကင်းအောင် မကူညီနိုင်တာ ရင်ထဲမကောင်းလှပေ။

“အဘွားကို ဖုန်းပေးစမ်း၊ မင်းက အောင်ဖုန်းကျော်ကို သွား ခေါ်”

ဖုန်းသက်ပိုင်ဆီက ဖုန်းတောင်းပြီး နေ့သစ်ဆီ အဘွား ဖုန်း ဆက်နေသည်။

“နေ့သစ်၊ မင်း ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“-----”

“ဘာ ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆို မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့၊ ဩော် အေး အေး”

ဖုန်းပြောပြီးမှ အဘွားမျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းလာခဲ့သည်။

“ဘာတဲ့လဲအဘွား”

“ကုန်တိုက်မှာ အသီးအနှံတွေ ဝင်ဝယ်နေတာတဲ့၊ မနက်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ကားကိတ်သွားပို့တာတဲ့လေ၊ အခု ကုန်တိုက်ထဲက ထွက်လာနေပြီတဲ့၊ ငွေစင်က ပန်းသစ်တော်ကြိုက်တယ်ဆို”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့အဘွား”

“အေး သူငယ်ချင်းအကြိုက်လည်း သူသိတယ်၊ အဘွားကြိုက်တဲ့ ဒူးရင်းသီးလည်းပါတယ်တဲ့၊ နေ့သစ်ကလေး ငယ်ငယ်ကတည်းက အရမ်းကို အလိုက်သိတတ်တာ၊ ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို အနစ်နာခံတဲ့မိသားစုလည်း ရှိတယ်၊ သူ့အမေနဲ့ အကျင့်စရိုက်မတူအောင် ပိုးမွှေးသလို မွှေးခဲရတာလေ”

“ဪ သူ့အမေက ဘယ်လိုစရိုက်ဆိုးတာလဲဟင် အဘွား”

စပ်စုတယ်လို့ ထင်သွားလည်း မတတ်နိုင်၊ အကြောင်းရင်းတစ်ခုခုတော့ သူမ သိချင်နေသည်။ ဒါမှ နေ့သစ်ကို ပြန်ကူညီနိုင်မှာမို့ပါ။

အဘွားကလည်း ပြောပြချင်နေပုံရကာ -

“အဘွားကတော့ သားကြီး ဘယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး၊ အဘွားသဘောတူတဲ့သူနဲ့ ဖေးစားဖို့လုပ်မှ သူ့မှာ ချစ်သူရှိလို့ လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ပြောတယ်၊ အဲဒါနဲ့ သားငယ်ကိုစုံစမ်းခိုင်းတော့ မအေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ညီမကလည်း သူများအငယ်အနှောင်းလို့ ပြောတယ်၊ အဲလို အသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းကလေးကို အဘွား ဘယ်လိုလုပ် သဘောတူနိုင်မှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်သွားတယ်နော်”

“ကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့ မယူမဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့လည်း လက်ခံရတော့တာပေါ့ကွယ်၊ သက်ပိုင်အဖေကိုတော့ အဘွားက အဲလိုအဖြစ်မခံတော့ဘူး၊ အဘွားသဘောတူတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ပဲ ဇွတ်ပေးစားလိုက်တယ်”

“ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲနော်၊ သူ့ကျတော့ ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်မထပ်ရဘူးဆိုပြီး”

“အင်း အခုနောက်ပိုင်း အဲဒီကိစ္စ မကျေနပ်တဲ့အကြောင်းခဏ ခဏ ပြောတယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်၊ ကိုယ့်သားတွေကို ကိုယ်ကျင့်စားရားကောင်းပြီး ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့အသိုက်အဝိုင်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ပဲ လက်ထပ်စေချင်တာကိုး”

မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာက အပြစ်မဆိုသာပေ။ ဒါဆို ဘယ်သူ့မှာ အပြစ်ရှိနေတာလဲ။

“အဘွား”

“ဪ ခြေလေး၊ သားရောထိုင်လေ၊ ဒါ မြှေးလေးရဲ့ချစ်သူငွေစင်”

“ဟုတ်ကဲ့ သားလည်းချစ်တယ်၊ မေမေကလည်း သဘောတူတယ်ဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး”

ဦးအောင်ဖုန်းကျော်က ငွေစင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ဘဲ ဝင်ထိုင်ရင်း နှင့် ပြောသည်။ တစ်ခုခု ဘာကို အလိုမကျတာလဲဆိုတာတော့ မသိပါ။ ရင်းနှီးချင်ပုံ မရတာလည်း အကြောင်းရှိနေမည်ဆိုတာတော့။

အားရှိသလို ဖြစ်သွား၏။ အဘွားမျက်နှာလည်း ပြုံးလို့နေသည်။

“မြေးပြန်ရောက်တာနဲ့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ငွေစင်ကို ပြင်ဆင်ခိုင်းနေတာပါကွယ်၊ ဘယ်သူမှ မစားသေးဘဲနဲ့ကို စောင့်နေတာ၊ မြေးကြီး ဝင်ထိုင်၊ လာ”

“အိုကေ၊ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ အောင်မာ ဒီနေ့ ထမင်းခိုင်းက လှလှပဲဖြစ်နေတာ ငွေစင်အစွမ်းအစပေါ့လေ၊ ဘယ်လို ထဲအဘွား၊ မြေးချွေးမတော်ဖို့ ငွေစင် အရည်အချင်းမီတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း၊ မီပါတယ်တော်၊ လုပ်တာကိုင်တာ မြန်ဆန်တယ်၊ နည်းစနစ်ရှိပါတယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ မြေးသက်ပိုင်အတွက် စိတ်ချရ ပြီ”

“သက်ပိုင်၊ အဘွားပြောတာကြားတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းတော့ ဘဲကောင်းပြီ”

နေ့သစ် အားတက်သရောပြောနေပေမယ့် ဖုန်းသက်ပိုင် ဝမ်းသာအားရပုံစံမျိုးမရှိဘဲ ဖွန်းခက်ရင်းကိုင်၍ ဟင်းတုံးတွေ၊ ထမင်းခန်းကန်ထဲထည့်ကာ စားနေသည်။ ငွေစင်က အဘွားပန်းကန်ထဲ ဟင်းအောင်ဦးချပြီးမှ -

“နေ့သစ်၊ နင်က ကြက်အမြစ်ကြိုက်တာမဟုတ်လား၊ ရောအား”

“ဟာ ငါ့ထဲကို နှစ်တုံးမထည့်နဲ့လေ၊ နင်လည်းကြိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ရော တစ်တုံးယူ၊ အဘွားက အသားပဲကြိုက်တာ၊ သားထည့်ပေးမယ်နော် အဘွား”

အခန်း (၂၄)

မိသားစုထမင်းခိုင်းအတွက် ပြင်ဆင်ပေးရခြင်းက ရင်းနှီးမှု ပိုစေချင်လို့ ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း သူမအနေနှင့်တော့ စိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေမိသည်။ ဖုန်းသက်ပိုင်က သူ့အဘွားနှင့်အဖေရှေ့မှာ သူမကို အရေးတယူ ဂရုစိုက်တာမျိုး မရှိပေ။

ဦးစားပေးသည်၊ လိုက်လျောမှုရှိသည်ဟု အထင်ခံရမှာစိုး၍ပဲ လားမသိဘဲ နွေးထွေးမှုမရှိ၊ ဖော်ရွေမှုမရှိ၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဣန္ဒြေရလွန်းနေ၏။

“ဟာ ထမင်းပွဲတောင် ပြင်နေပြီလား၊ မီးဖိုခိုင်းလို့ နောက်ကျ သွားတယ် အဘွားဇေ”

နေ့သစ်ရဲ့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်အသံကြားရမှ သူမ

နေ့သစ်က အဘွားထံထည့်လိုက်၊ ငွေစင်ထဲထည့်လိုက် သွက်လက်တက်ကြွ ပျာယာခတ်နေသည်။ ဒါကို ဦးအောင်ဖုန်းကျော် ဖုန်းသက်ပိုင် အလိုမကျ အမြင်မကြည့်ဖြစ်နေကြသည်။ ငွေစင်မျက် လေးကလည်း နေ့သစ်ရောက်လာမှ ကြည့်ကြည့်လင်လင် ပြီးပျော်နေပေ ကြောင့်ပါ။

အားလုံး စားသောက်ပြီးသွားတော့ ငွေစင်က နေ့သစ်ဝယ်ပ သည့် သစ်လီးတွေကို လှလှပပလေးဖြစ်အောင် အခွံသင်တာ၊ စိပ်တာ၊ လုပ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲယူလာသည်။

“ငွေစင်က ဘာလုပ်လုပ် သေသေသပ်သပ်နဲ့ မိန်းမကော ပီသပါပေတယ်၊ အဘွားကတော့ မြေးသက်ပိုင်နဲ့ အခုပဲ လက်ထပ် ချင်နေပြီကွယ်၊ ငွေစင်အမေကို ပြောလို့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ဟာ အဘွား၊ သားက နိုင်ငံခြားကို ဘွဲ့လွန်သွားတက်ဦး အခု လက်ထပ်ချင်သေးဘူး”

ဖုန်းသက်ပိုင် ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်တာကြောင့် ငွေစင် မှု နှာလေး တည်တင်းအေးစက်သွားသည်။ အဘွားက ငွေစင်ကို အား သွားကာ -

“ဘာဖြစ်လဲ မြေးရယ်၊ လက်ထပ်ပြီးမှသွားလည်း ရတာ မက်လာကိစ္စဆိုတာ အချိန်အခါရှိတုန်း လုပ်ရတယ်ကွဲ့”

“ငွေစင်လည်း လက်မထပ်ချင်သေးပါဘူး အဘွား၊ သူ နောက်ဆံတင်းပြီး ချန်ထားခဲ့ရတာပျို၊ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“နှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက်ညီနေတယ်ဆိုလည်း အ

တတ်နိုင်မှာလဲကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဈေးပိတ်တဲ့အချိန်တိုင်း အဘွားအိမ်ကို လာရမယ်နော်၊ ငွေစင်ဆိုင်ကိုလည်း အဘွား ခဏခဏလာမှာပေါ့၊ အဘွားမှာလည်း မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စကားပြောဖော် လိုတယ်ကွဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့အဘွား”

ငွေစင် မဝံ့မရဲ၊ မလုံမလဲဖြစ်သွားတာကို နေ့သစ် သတိထား လိုက်မိသည်။ အဘွားနှင့် ရင်းနှီးမှုရှိလေး ငွေစင်အတွက် အခက်အခဲ ဖြစ်ဖို့တွေက သေချာနေ၏။

သက်ပိုင် ဖေးဖေးမမ၊ ရှိမှ ငွေစင် စိတ်သက်သာတော့မှာ။

“သက်ပိုင်၊ ငွေစင်ကို မင်းအခန်းလေး ဘာလေး လိုက်ပြုလိုက် ပါလား၊ ခြံထဲမှာဖြစ်ဖြစ် အေးအေးဆေးဆေး စကားသွားပြောချင် သွားပြောကြလေ”

“ဟို မကြည့်တော့ပါဘူး၊ ငွေစင်ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ မေမေ့ကို သိပ်နောက်မကျပါဘူးလို့ ပြောခဲ့လို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆို သက်ပိုင် မင်း ပြန်လိုက်ဖို့လိုက်လေး ငွေစင် ကားပါမလာဘူး မဟုတ်လား”

“မင်းအားနေရင် မင်းလိုက်ဖို့လိုက်ပါ၊ ငါ ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ကွန်တက်ရရင် သွားတွေ့စရာရှိလို့”

“ဪ၊ အေး အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ ငွေစင် ခဏနေ ငါလိုက်ဖို့မယ်နော်”

နေ့သစ်တိုသုံးယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဘာတွေ ဘာပဲလို့

ဖြစ်နေလဲဆိုတာ ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် တွေးလို့မရအောင် ဖြစ်နေသည်။
ငွေစင်က နေ့သစ်နှင့်ပိုရင်းနှီးပြီး သက်ပိုင်နှင့်က ချစ်သူတစ်ယောက်လို
မဟုတ်ဘဲ သာမန်မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဆက်ဆံရေးမျှပင်။
ဘာက ဘယ်လိုတွေ မှားယွင်းနေတာလဲ။

အခန်း (၂၅)

“ငါ အရမ်းကို မှားသွားပြီ နေ့သစ်”

“ဘာကို မှားတယ်ပြောတာလဲ”

“သက်ပိုင်အချစ်ကို ငါလက်ခံခဲ့မိတာ”

“နင် သူ့ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“အချစ်တွေက မရွေးတွေ့ဘူး။ မလတ်ဆတ်ဘူး။ တဖြည်း
ဖြည်း ဆိတ်သုဉ်းလာတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း သူ့ကို
တကယ်ချစ်ခဲ့တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဝင်မိတယ်။ သူလည်း ငါ့ကို
တကယ်ချစ်တယ်လို့ မခံစားရဘူး”

“ငွေစင်”

သူမအသံတွေ တုန်နေသလားလို့ လှည့်ကြည့်မိလို့တစ်စဉ်မှာ

စတီဗာရင်ကိုင်ထားသော လက်က ရမ်းခါသွားသည်။ ငွေစင်က တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး -

“ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ တနင့်တပိုး ခံစားနေရတာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က လက်မထပ်ချင်သေးဘူးလို့ အငြင်းခံရတာတော့ နည်းနည်းနာကျင်မိသလိုပဲ”

“လက်ထပ်ပြီးမှ နင့်ကိုမထားခဲ့ချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ”

“မနှစ်သိမ့်ပါနဲ့ နေ့သစ်ရယ်။ အခုချိန်မှာ နင့်ဆီက နှစ်သိမ့်မှု မလိုချင်ဘူး။ သူ့ကို နာကြည်းပြီး ဖေ့ပစ်ခိုင်းအောင်ပဲ ကြိုးစားချင်တယ်”

“အခုချိန်ရောက်မှ နင် အဲလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲဟာ။ သူ့ဘက်ကလည်း ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိပ်အစာမကြေတာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ။ အခု အရေးကြီးတာက အဘွားစိတ်ပျက်သွားတာမျိုး မဖြစ်အောင် မင်္ဂလာဈေးမှာ ဆိုင်ခန်းဝယ်ဖို့ သွားစုံစမ်းရမယ်”

“နင့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိသေးဘူးဆို၊ အဲဒီအတွက် စဉ်းစားမနေနဲ့ဟာ။ ပြစ်လာရင်လည်း ရင်ဆိုင်ရုံပေါ့။ သက်ပိုင်တောင်မှ တွေးမူတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ငွေစင်ရဲ့ ရပ်ဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် ကားလေးကို နေ့သစ်လမ်းဘေးတိုးရပ်လိုက်သည်။

“နင် အရမ်းစိတ်ညစ်နေလည်း သည်းခံလိုက်ပါဟာ။ နင်အဖေက နင့်ကို အထူးကုဆရာဝန်ကြီးကတော်ဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ထားတယ်လေ။ တခြား ဘာမှမတွေးနဲ့တော့ဟာ။ ငါ ငွေရှာရလို့ အဆင်ပြေရင် မင်္ဂလာဈေးမှာ ဆိုင်သွားကြည့်ဖို့ နင့်ကိုခေါ်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ကိုမြင့်ဆွေ

စမ်းတာတော့ နှစ်ခန်းတောင်ရှိတယ်တဲ့။ နော် ငွေစင်”

“အေးပါ။ နင်လုပ်စေချင်သလို ငါလုပ်ပါမယ်။ ခြောက် နှစ်ကို အိမ်အထိ လိုက်မပို့နဲ့တော့နော်။ မေမေက နင့်ကို အပြစ်ပြောမှာ တွေ ငါမကြိုက်ဘူး”

“ငါက နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အပြောခံရမှာကို စိတ်မညစ်တတ်ဘူး။ နင့်အတွက်ဆိုရင်လည်း ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရပါ”

“နေ့သစ်ရယ်”

ရင်ထဲက တိတ်တခိုး ညည်းညူမိခြင်းပါ။ ကိုယ့်အပေါ် ပေးဆပ်ပေးသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဘာကြောင့်များ ချစ်သူဖြစ်ခွင့် မရနိုင်လိမ့်။

နင်သာ ငါ့ကို ထားခဲ့ပြီး ဟိုးအဝေးကြီးကို အကြာကြီး ထွက်သွားခဲ့ဘူးဆိုရင် နင်နဲ့ငါ -

အခန်း (၂၆)

“မပတ်သက်အောင်နေလို့ မရဘူး ဖေဖေ ဒီကောင်က တွေ့တော်မူငွေစင် အဆင်ပြေအောင် ကူညီနေတာ”

“မင်း ငွေစင်ကို တကယ်ချစ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာလို့ကူညီနိုင်နေတာလဲ၊ တကယ် အတည်ဖြစ်လို့ မင်းမယူမဖြစ် ယူရတော့မလို့ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ အဘွားက ခွတ်ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါကို ထည့်စဉ်းစား”

ဖေဖေသတိပေးမှ သက်ပိုင် ပိုပြီး စိုးရိမ်လာသည်။ ငွေစင်ဆိုတာက ကိုယ့်အတွက် ဒီလောက်ထိ အရေးပါသူမဟုတ်။ အကြောင်းလို့သာ ဒီအခြေအနေအထိ ပတ်သက်နေခဲ့တာ။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဖေဖေ”

“မင်းဆုံးဖြတ်လေ၊ မင်းပြောတော့ ငွေစင်က အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးဆို၊ ဟိုကောင်က အရောင်တင်ပေးနေတာ ရိုးရိုးသားသားရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ မင်းတို့လက်ထပ်ပြီးမှ ဒီကောင်မလေး ဘာဆိုတာ မင်းအဘွားကို ဟိုကောင် ဖွင့်ချလိုက်ရင် မင်း ဘာမှ မရလိုက်ဘဲ သူ့အမေလို ကန်ချခံရမှာ”

“ဒီကောင် ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တယ်လို့ ဖေဖေပြောချင်တာလား”

“စိတ်တူကိုယ်တူ ပေါင်းကြတာမဟုတ်ရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဆက်ဆံရေးက မင်းထက်တောင် ပိုရင်းနှီးတယ်နော်၊ မင်းအဘွားကလည်း သတိထားမိပုံပေါ်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် အကွက်ပြန်ရွှေ့ရမှာပေါ့”

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ မင်း ဘာတွေစဉ်းစားထားလဲ”

“ကျွန်တော့်ဘက်ရောက်လာမယ့် ဘေးဦးကို နေ့သစ်ဘက် ရွှေသွားအောင် လုပ်ရမှာပေါ့ ဖေဖေ၊ သားမညံ့ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ တစ်နေ့တော့ သိလာမှာပါ”

“မင်းကို ယုံကြည်နေပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ မြရွှေရည်က မင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားကို လိုက်မှာလား”

ဖုန်းသက်ပိုင်မျက်နှာ ပြုံးရောင်သမ်းသွားပြီး -

“သားနဲ့ ထက်ကြပ်မကွာ သူလိုက်မှာပါ၊ ဟိုမှာ နှစ်ညီသဘောတူ လက်ထပ်ခဲ့မယ်၊ သူ့ဘက်ကို မပြည့်ခုံလို့ တစ်သက်လုံး သားတွေဘက်ပုံ လာခဲ့ရတာကို အဘွားမသိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ပြန်လာမှဆိုရင် သူရော

ကျွန်တော်ရော ပညာတွေ ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် အဘွားသဘော မတူစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ဖေဖေသာ ကျွန်တော် ဘက် ရပ်ပေးရင်ရပြီ”

“သားဘက်က ဖေဖေရပ်တည်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ၊ ဖေဖေ တုန်းက ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်မရခဲ့တဲ့တွက် သားကိုတော့ ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရအောင် ဖေဖေ အစွမ်းကုန်ကူညီမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေစင် ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို မချစ်ဘဲနဲ့ ဒီအခြေအနေထိရောက်အောင် ဖန်တီး တာ ဖေဖေ နားလည်လို့မရဘူး”

“ဟင်း ဟင်း”

ဖုန်းသက်ပိုင် ရယ်လို့ကံမှ ဦးအောင်ဖုန်းကျော် ပိုပြီး နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ဒီသားက တစ်ခုခုကြံစည်ပြီးဆို ဖအေအပေါ် မှာတောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိ။

“နေ့သစ်ဆိုတဲ့ကောင် ကျွန်တော်နဲ့ အပြစ်တူတူကျူးလွန်တာ မျိုး ဖြစ်စေရမယ်ဖေဖေ၊ အဲဒီအခါကျရင် အဘွား ကျွန်တော်ကို အပြစ် ပြောရဲ့ နှင်ချရဲမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဖေဖေ သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် နေ့သစ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့အပြစ်တွေနဲ့ နှင်ချအောင်လုပ်ဖို့ သားမှာ အစီအစဉ် ရှိတယ်ပေါ့”

ဖုန်းသက်ပိုင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ်မှာ ဦးအောင်ဖုန်းကျော် လည်း ပြုံးနိုင်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ အပေါ်ထပ်တက်လာသည့် ခြေသံသုံးသုံးကြားရတာ

မို့ ဦးအောင်ဖုန်းကျော်နှင့် ဖုန်းသက်ပိုင် မျက်စပစ်ရင်း အသံတိတ်သွား ကြ၏။

ဖုန်းသက်ပိုင်က အခန်းအပြင်ကို အရင်ထွက်ကာ အခန်းတံခါး တို့ နောက်ပြန်စိတ်ပစ်ခဲ့၏။ အပေါ်ထပ်လျှောက်အထက်ကနေ လျှောက် လာသူက နေ့သစ်။

“ဖုန်းသက်ပိုင်”

“ဘာလဲ”

“ငါ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ဘာကိုစွန့်လိုလဲ”

“ငွေစင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာရှိလို့”

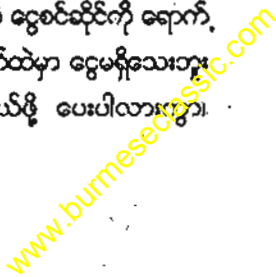
“သိပ်အရေးကြီးရင် နောက်နေ့မှ ငွေစင်ကို ဝါမေးလိုက်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး အရေးကြီးတယ်၊ ငွေစင်ကလည်း မင်းကို ဘာမှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဆို လသာဆောင်ဘက်သွားရအောင်”

နှစ်ယောက်သား လသာဆောင်ဘက် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဖုန်းသက်ပိုင်က အလေးအနက် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသည့်ပုံစံနှင့် စတီး လက်ရန်းတွေကို သက်သောင့်သက်သာရှိပြီး ရပ်၏။

“အဘွားက မင်္ဂလာပွဲမှာရှိတယ်ဆိုတဲ့ ငွေစင်ဆိုင်ကို ရောက် အောင်သွားတော့မယ်၊ အဲဒီဆိုင်ခန်းဝယ်ဖို့ ငါ့လက်ထဲမှာ ငွေမရှိသေးဘူး ခြစ်နေတယ်၊ မင်းမှာရှိတယ်ဆိုရင် ဆိုင်ခန်းဝယ်ဖို့ ပေးပါလားဘွား၊ နောက်မှ ငါ့ဆီက ပြန်လှည့်သုံးချင်သုံးပါ”

“ငါ့မှာ ဘယ်လိုလုပ်ရှိမှာလဲ၊ မရှိဘူး”

“အာ မင်းကို ကျောင်းစရိတ်အပြင် အဘွားက ဘဏ်စာအုပ်ထဲ ထည့်ပေးထားတယ်မဟုတ်လား။ သိန်းတစ်ရာနှစ်ရာမကတော့ ရှိမှာပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက်ပဲကွာ၊ ခဏတော့သုံးလိုက်ပါ”

“ငါ့မှာ တကယ်မရှိဘူး နေ့သစ် အဘွားပေးတာနဲ့ မလောက်ဘူး ဘဏ်စာအုပ်ထဲကနေ ထုတ်သုံးနေတာ”

“မင်းအဖေဆီရော”

ဖုန်းသက်ပိုင် နာခေါင်းရှုံ့ပြီး ခေါင်းယမ်းကာ -

“ဖေဖေက မင်း ဘာအတွက်သုံးမှာလဲလို့ မေးရင် ငါ ဘယ်လို ဖြေရမှာလဲ၊ အကြောင်းအရာအရ ဖေဖေကပါ ငါ့ကို ငွေစင်နဲ့ သဘောတူမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းက ငါ့ကို ငွေစင်နဲ့ကွဲအောင်၊ အိမ်တွင်းရေးပြသနာ တက်အောင်လို့ လုပ်ချင်နေတာလား”

“သက်ပိုင် မင်းကွား၊ ငါ ဒီလောက်ကူညီနေတာတောင် အဲလို ထင်နေတုန်းလား။ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ငါ့ဘာသာ ကြည့်လုပ်တော့မယ်”

နေ့သစ် ဆံပင်တွေဆွဲဖွဲ့ကုတ်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် လှည့်ထွက်သွားတော့ ဖုန်းသက်ပိုင် အားရပါးရ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ငွေစင်နှင့် ပတ်သက်လျှင် နေ့သစ်ဆိုတဲ့ကောင် စိတ်ရောလူရော အပင်ပန်းခံနိုင်တာ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းဖော်။

မင်းစိတ်ထဲ ဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် နေ့သစ် အဲဒါကြောင့်လည်း -

အခန်း (၂၅)

“ဘာကြောင့် မြေးက အဲလောက်ငွေတွေ လိုနေတာလဲ မြေးရယ်၊ မြေးပြောတော့ မြေးမိသုကာဒီနိုင်းလက်ရာတွေကို လုပ်ငန်းရှင်တွေ စိတ်ဝင်စားလို့ အလုပ်တောင် အပ်လို့ အဆင်ပြေနေပြီဆို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တခြားအလုပ်လေးတစ်ခုလုပ်ချင်လို့ပါ အဘွား။ အဘွားက သိန်းငါးဆယ်လောက်ကို သားကို မယ့်ဘူးလား”

“မယ့်လို့ပြောတာ ဟုတ်ပါ့မလားကွယ်၊ မြေးလုပ်ငန်းအတွက် အရင်းအနှီးမယူလို့တောင် အဘွား စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီငွေလောက်ကတော့ အဘွားက မြေးကို အလကားတောင် ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဘာလုပ်ငန်းလုပ်မယ်ဆိုတာတော့ အဘွားတို့ ပြောလို့ရတယ် မဟုတ်လား”

နေ့သစ် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကိုကုတ်
မျက်နှာတွေပွတ်သပ်ဖြင့် မလုံမလဲ ဖြစ်နေမိသည်။ လိမ်ရညာရတာ
အဘွားအပေါ် အပြစ်ရှိသလို ခံစားရလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သက်ပိုင်နှင့်ငွေစင်
အတွက်ပဲဆိုပြီး သက်ပြင်းငွေငွေ မှတ်ထုတ်၍ စိတ်ကိုဖြေရသည်။

“အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်ပြီဆိုမှ အဘွားကိုပြောပါမယ် အဘွားရယ်
နော်၊ သား မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“အဆင်မပြေဖြစ်နေတဲ့ မင်းအမေကို ထောက်ပံ့ဖို့တော့ မဟုတ်
ဘူး မဟုတ်လား”

“အဘွား”

“မင်းအမေ လုံးဝအဆင်မပြေဘူး။ စားဖို့သောက်ဖို့တောင်
ခက်ခဲနေတယ်ဆိုတာ အဘွားသိတယ်။ အခုနောက်ပိုင်း အဆင်ပြေသလို
လို ဖြစ်လာတာလည်း”

အဘွားဆက်မပြောသော်လည်း သိပြီးသလောက်သိနေလို့ဆို
တာ နေ့သစ် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ မေမေအကြောင်း တကူးတက
စုံစမ်းမှာ မဟုတ်ပေမယ့် ဘာကြောင့်သိနေသလဲဆိုတာတော့ နေ့သစ်
မစဉ်းစားတတ်ပေ။

“သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက်တော့
အနည်းအကျဉ်း ထောက်ပံ့သင့်တယ် ထင်လို့ပါ အဘွားရယ်၊ သားက
ဒီမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နေရပြီး မေမေက အိမ်ခန်း
ငှားခလည်းမပေးနိုင်၊ ထမင်းလည်း နပ်မမှန်ဆိုတော့”

“အဲဒါ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေအတွက် ဒဏ်ခတ်ခံရတာ

လေး အမှားတစ်ခုလုပ်ပြီးရင် အဲဒီအပြစ်ကြွေးတော့ ဆပ်ရမှာပဲ၊ အဘွား
ကို ကိုယ်ချင်းစာမပေးတတ်ဘူးလို့ မင်း နာကြည်းနေတာ၊ သား
တစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ”

“သားနားလည်ပါတယ် အဘွားရယ်၊ မေမေ့ကို အဲလိုပစ်ပယ်
ထားလို့ အဘွားအပေါ် သား မနာကြည်းပါဘူး။ အဘွား ဒီလို မမှားဘူးလို့
သားရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ထောက်ခံနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဘွားရယ်
အဘွားလိုပဲ မေမေ့ကိုမုန်းလို့ နာကြည်းလို့ရပေမယ့် ဒုက္ခရောက်နေတာ
ကို သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာလွှဲရမလဲ၊ မေမေ့ဆီ
ကို အဘွားမသွားနဲ့ဆို မသွားပါဘူး။ မတွေ့နဲ့ဆို မတွေ့ပါဘူး”

“ထောက်ပံ့မှုပေးတာကိုတော့ မတားနဲ့လို့ ပြောချင်တာလား။
အခု ဒီငွေတွေက”

“မေမေ့အတွက် လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ အဘွားမယုံကြည်ရင်
မပေးပါနဲ့၊ သားဘာသာပဲ တခြားကနေ”

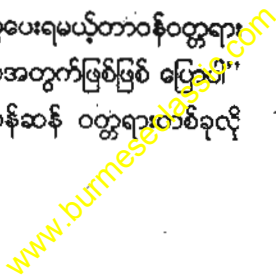
ကျွတ်ခနဲ အသံပြုလျက် အဘွား ထရပ်လိုက်တာကြောင့်
နေ့သစ် စကားဆုံးအောင်မပြောဖြစ်ပေ။ ဒီလောက်ထိ အဘွားဆီက
အတိုက်အခံလုပ်ပြီး မတောင်းချင်တာမို့ သူလည်း ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်းလိုသလောက်ငွေ စီးခံသေတ္တာထဲမှာ ယူသွား”

“ဗျာ”

“မင်းမတောင်းတောင် ငါ့မှာ အမွေပေးရမယ့်တာဝန်ဝတ္တရား
ရှိပါတယ်။ နောက်ထပ်လိုသေးရင်လည်း ဘာအတွက်ဖြစ်ဖြစ် ပြောပါ”

“အဘွားရယ်၊ သားကို သူစိမ်းဆန်ဆန် ဝတ္တရားတစ်ခုလို့

မပြောပါနဲ့၊ ဒီငွေကို သား မကြာခင် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ နောက်လည်း
မတောင်းတော့ပါဘူး။ အဘွားပိုင်ဆိုင်သမျှ သား ဘာတစ်ခုမှ အလကား
မမက်မောပါဘူး အဘွား၊ ဒီတစ်ကြိမ်က နောက်ဆုံးပါပဲ”

အသံတုန်တုန်လေးဖြင့် ပြောသွားပြီးမှ လှည့်ထွက်သွားတာကို
ရင်မှာ နင့်နေအောင် ခံစားလိုက်ရ၏။ ဒီမြေးက ဘာအတွက်မှ ဒီလိုမျိုး
တောင်းပန်ဖူးတယ်ဆိုတာ မရှိပေ။

အခုမှ မအေဆီကို သွားလာပေးကမ်းနေတယ်ဆိုတာ ဖုန်း
သက်ပိုင်နှင့် အောင်ဖုန်းကျော်ပြောလို့ သိရတာ။ ဒီအဘွားကိုတောင်
ဆန့်ကျင်နေပြီလားလို့ ရင်မှာ နာကျင်မှုတွေတောင် မပျောက်သေး။

အခု ငွေသိန်းငါးဆယ်တဲ့။ သူ့အမေကို ပြည်ပြည်စုံစုံထားချင်လို့
တစ်ဖက်လှည့်နှင့် အမွေတောင်းနေတာများလား။ အစကတည်းက သား
မိန်းမဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မြတ်ကေသွယ်ကို ထိုက်သင့်သလောက် ပေးရမည်
လို့တော့ တွေးထားပြီးသားပါ။

ဒီငွေတွေကို သူ့အမေကို နေ့သစ် ပေး မပေးဆိုတာတော့

အခန်း (၅)

“ခင်မေရေ ဈေးသွားရအောင်ဟေ့”

“ရှင် အဘွား၊ မနေ့ကမှ ကျွန်မ ဈေးသွားထားတာ အိမ်မှာ
ပြည့်အစုံ ရှိပါတယ်”

“မင်္ဂလာဈေးကိုသွားမှာဟဲ့”

“ဆေးသွားဝယ်မှာလား အဘွား”

“ဆေးက မြေးသက်ပိုင်ဝယ်မှာပါ။ ဆရာဝန်ဆိုတော့ ဆေး
ကြောင်း သူပဲနားလည်တာ၊ ဆေးကုဖွဲ့ဖို့တွေက အများကြီး။ ဆေး
အန်သင်တူလည်း ဆေးအရောင်တွေ ကွဲသေးတယ်။ သူဝယ်လာပြီး
ထိုက်တာ သောက်ရတာပဲ ကောင်းတယ်”

“ဒါဆို မင်္ဂလာဈေးထိ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ အဘွားရဲ့”

“လျှာရှည်လိုက်တာ ခင်မေရယ်၊ ငါ့မြေးသက်ပိုင်ရဲ့ရည်းစား ဝေခင်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက အဲဒီမှာ အထည်ဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားတယ်။ သူပေးထားတဲ့ ချိတ်လုံချည်အရောင်နဲ့လိုက်တဲ့ အင်္ကျီဝတ်ရင်း သူ့ဆီ လည်း ဝင်ရတာပေါ့အေ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့အဘွား”

အခုမှ မခင်မေ ပျာပျာသလဲ ဈေးခြင်းသွားယူလေသည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ အဘွားက ပိုက်ဆံအိတ်ချိုင်းကြားညှပ်ကာ အပြင် ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးမှ ရပ်ထားတာမရှိပေ။

“အဘွား ဖုန်းသက်ပိုင်တို့ နေ့သစ်တို့ ကားလာကြဖို့ မှာထား သေးလား”

“တက္ကစီနဲ့ သွားရအောင်ပါအေ၊ သူတို့လည်း သူတို့အလုပ်မှ သူတို့ ရှုပ်နေကြမှာပါ”

မခင်မေ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လမ်းဘက်ထွက်ကာ တက္ကစီ ငှားပြီး မင်္ဂလာဈေးကို လာခဲ့ကြသည်။ အခုမှ ဘယ်အထပ် အခန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်ဆိုတာ ငွေစင်ကို မေးမထားရတာ သတိရ၏။ နေ့သစ်တို့ ဖုန်းဆက်မေးရမလား၊ ဖုန်းသက်ပိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်မေးရမလား စဉ်းစား နေဆဲမှာပင်။

“ဟင်”

နေ့သစ်ဦးနှင့်ငွေစင်။

အထည်တန်းရဲ့ အစွန်းခန်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာမှ လုပ်နေကြတာလဲ။ ရယ်မောပြောဆိုနေကြတာ တရင်းတန်း။

ငွေစင်ဆိုင်က အဲဒီနားမှာလား။ နေ့သစ်ကရော ငွေစင်ဆီကို ဘာလို့လာတာလဲ။ ဖုန်းသက်ပိုင်နှင့် ချစ်သူတွေဆိုပြီး ငွေစင်က နေ့သစ် လောက် အနေရင်းနီးပုံမပေါ်ပေ။

“ဟိုမှာ နေ့သစ်တို့ပါလား အဘွား။ ငွေစင်ဆိုတဲ့ကောင်မလေး ညည်း ရှိနေတာပဲ။ သွားရအောင်လေ အဘွား”

“နေဦး၊ သူတို့ ပြန်ထွက်သွားပြီ တွေ့လား။ ငွေစင်လည်း ဆိုက်သွားပြီ။ သူ့ဆိုင်က အဲဒီနားမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ တစ်ချက် လောက် လိုက်ကြည့်ရအောင်”

အပြင်ရောက်တဲ့အထိ နောက်ကလိုက်ကြည့်တော့ နေ့သစ်ကား ဆီ ငွေစင်ပါသွားသည်။

“ခုနက သူတို့နှစ်ယောက်ပြောတဲ့လူတွေဆီ ပြန်သွားရအောင် ခပ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ခင်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသော ဒေါ်တင်မျိုးနွယ်နောက်က ခင်မေ လိုက်လာသည်။

“ဒီမှာကွဲ့၊ အဘွားမေးစရာလေးရှိလို့”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ အဘွားမေးပါ”

နေ့သစ်နှင့် စကားပြောနေသော လူနှစ်ယောက်က ပိုက်ဆံတွေ ဆီထဲထည့်နေရင်းဖြင့် တလေးတစား ပြန်ပြော၏။

“ခုနက ဒီကထွက်သွားတဲ့ နှစ်ယောက်ကွယ်၊ ကောင်လေးနဲ့ တစ်မလေးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်မလေးက ဒီဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်ရှိတယ်ပြောတယ်၊ အဲဒါ သူ့ဆိုင်က ဘယ်နားမှာလဲ သားတို့သိလား”

“ဗျား ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်မရှိပါဘူး၊ အခုမှ အထည်ရောင်း မယ်ဆိုပြီး ဆိုင်လာဝယ်တာပါ။ အခုပဲ ငွေချေသွားလို့ ကျွန်တော်တို့ ဝိုက်ဆံသိမ်းနေတာ”

“ဘာကွဲ့ အခုမှ ဆိုင်ခန်းဝယ်ဖို့ ငွေချေသွားတာ၊ ဟုတ်ရဲ့လား မောင်ရင်ရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ၊ ကောင်မလေးနာမည်က ငွေစင်ဆိုလား ပဲ၊ သူ့နာမည်နဲ့ ဝယ်သွားတာ၊ သူ့ယောက်ျားကလည်း သဘောကောင်းပါ တယ်၊ ကောင်မလေးနာမည်နဲ့ပဲ ဝယ်ခိုင်းတာ”

“အဘွား”

ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် မိုက်ခနဲမူးလဲမလိုဖြစ်သွားတာကြောင့် မခင် မေ အလန့်တကြား ထိန်းပွေ့ထားလိုက်ရသည်။

“အဘွားရရဲ့လား”

“ရ ရတယ်၊ ငါတို့ပြန်ရအောင် ခင်မေ၊ ကားငှားလိုက်ဦး”

“ဆေးခန်းဝင်မှဖြစ်မယ်ထင်တယ် အဘွား”

“မဝင်တော့ပါဘူး၊ အိမ်ရောက်မှ ဆေးဆောက်လိုက်ရင် အဆင် ပြေသွားမှာပါ”

ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် စိတ်ထိခိုက်သွားတာမို့ သွေးတွေဆောင့်ထု လာတာဖြစ်မည်။ ဘာကြောင့် ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားသည်ဆိုတာ တွေ့ ပင်မတွေးတတ်နိုင်။

ဘာကြောင့် အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်လို့ ပြောခဲ့သည့်ငွေစင်က အခု ဆိုင်ဝယ်တာလဲ။ မိမိခေါ်က နေ့သစ်ယူသွားသည့် ငွေတွေကရော ငွေစင်ကို ဆိုင်ခန်းဝယ်ပေးဖို့လား။

ဖုန်းသက်ပိုင်နှင့်နေ့သစ်။

ငွေစင်ရဲ့ရည်စားက ဘယ်သူလဲ။ ဒီအကြောင်းတွေ ဖုန်းသက် ပိုင် သိနေပြီသားလား။

မေးကိုမေးကြည့်မှ ဖြစ်တော့မည်။

“ပြီးမှ တိုင်းတာပေါ့ကွယ်၊ မြေးကို မေးစရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေးပါ အဘွား”

“နေ့သစ်နဲ့ ငွေစင်က ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

“ဗျာ”

“ငွေစင်က မင်္ဂလာရေးမှာ အထည်ဆိုင်ရှိတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“အဘွား”

“ငါ့ကို ကွယ်ဝှက်ထားတာရှိတယ် မဟုတ်လား။ အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း၊ ဖုန်းသက်ပိုင်၊ မင်းနဲ့ငွေစင်၊ နေ့သစ်နဲ့ငွေစင် ပတ်သက်မှုက အစပေါ့”

ဖုန်းသက်ပိုင်မျက်နှာ မှင်သေသေလေးနှင့် ညှိုးမှိုင်းသွား၏။

အဘွားကိုပြောရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေဟန်ဖြင့် -

“သား မှားသွားတာပါ အဘွားရယ်”

“ဘာမှားတာလဲ၊ ဘာကိုမှားတယ်ပြောတာလဲ”

“နေ့ နေ့သစ်က”

“ဖုန်းသက်ပိုင် မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန် ပြော နေ့သစ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ သားအပေါ် မကောင်းဘူး။ ငွေစင်ကို သွေးဆောင်ပြား ထောင်းတယ်ပဲပြောရမလား။ ငွေစင်က ရိုးရိုးသားသားလေးပါ။ မျိုးရိုး ထူး သန့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့သစ်က ငွေကြေးအရှိန်အဝါနဲ့ သူ့ဘဝကို ခြိတ်တင်ပေးမယ်ဆိုပြီ”

အခန်း (၂၉)

အဘွား သိပ်နေမကောင်းလို့ အိမ်ကိုအမြန်ပြန်လာပါလို့ ဖုန်းဆက်လာတာကြောင့် ပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် အဘွားက အခန်းထဲမှာ မဟုတ်ပေ။

ညှော်ခန်းမှာ ကိုယ့်ကိုစောင့်နေဟန်တူတာကြောင့် အဘွားနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး -

“အဘွား နေမကောင်းဘူးဆို၊ အိပ်ရာထဲလှဲနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆေးသောက်ထားလို့ သက်သာသွားပါပြီ”

“သက်သာတယ်ဆိုလည်း သွေးပေါင်တော့တိုင်းကြည့်ရအောင် နော် အဘွား”

“ငါ့ကို ရှင်းအောင်ပြော၊ ငွေစင်က အစတည်းက မပြည့်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ရိုးသားတယ်ဆိုပြီး သား ချစ်ခဲ့တာ အဘွားကိုလည်း ငွေစင်အခြေအနေကို အမှန်တိုင်းပြောပြမယ်၊ အသေသဘောတူရင် လက်ထပ်မယ်၊ မတူရင်တော့ ရင်အနာခံပြီး နောက်ဆုံးမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတာ”

“ဪ ဝီလိုတွေလား”

“ဒါပေမဲ့ အဘွားရယ်၊ နေ့သစ် နိုင်ငံခြားကပြန်ရောက်လာတာတည်းက သားစိတ်ကူးတွေ မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံး ကပြောကပြန် ပျက်စီးသွားချင်ပြီ၊ ငွေစင်အလုပ်လုပ်တဲ့ ဂျာနယ်တိုက်အော်ထပ်မှာ နေ့သစ်က ရုံးခန်းဖွင့်ပြီး”

“ဘာ”

အဘွားရဲ့ ဆောင့်ခနဲ ဘာသံက ကျယ်လောင်လာတာမို့ သက်ပိုင် လန့်ဖျပ်ကာ ပခုံးပါတွန့်သွားသည်။ နေ့သစ်အပေါ် အဘွားဒေါသတွေ အထွတ်အထိပ်ရောက်နေပြီဆို ဖုန်းသက်ပိုင် သေချာသိနေအိထက်မက နာကြည်းမုန်းတီးသွားအောင်လုပ်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ပြီးသား မျက်နှာကို ပို၍ ညှိုးငယ်ထားလိုက်ကာ -

“ငွေစင်နဲ့ နီးစပ်ချင်လို့ဆိုတာ အစကမသိပါဘူး။ အဘွားအဆင်ပြေစေချင်လို့ ငွေစင်ကို သူ့ငွေသမီးပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် အစအစား အသုံးအဆောင်တွေ ဝယ်ပေးဖြည့်ဆည်းပေးတယ်လို့ပဲ ထင်တာ။ အခု မင်္ဂလာကျေးက ဆိုင်ခန်းအထိပါ ဝယ်ပေးလာပြီဆိုတော့

ငွေစင်လည်း သူ့အပေါ် စိတ်ပိုင်သွားပြီပေါ့ အဘွားရယ်”

“တောက် နေ့သစ် မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ ညီအစ်ကိုချင်းတောင် သစ္စာဖောက်တယ်ပေါ့၊ မအေးမျိုးရိုး၊ မအေးသွေးပါလို့ ဒီကောင် ဒီလို လုပ်ခဲ့တာ၊ ငွေစင်ဆိုတဲ့ကောင်မကိုလည်း မင်း အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက် ဖုန်းသက်ပိုင် လက်မထပ်ခင်က ဒီလိုမက်လုံးပေးတဲ့သူရှိလို့ ခြံခန့်တတ်ရင် အိမ်ထောင်ကျတာနဲ့ နေ့သစ်အမေလို ဖြစ်မှာပဲ၊ အဲဒါဆိုရင် မင်းလည်း ငါ့သားကြီးလို အသက်သေတဲ့အထိ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

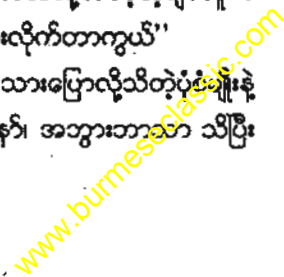
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား၊ သားက အဘွားသဘောမတူရင် ဘယ်လို မိန်းကလေးမှ လက်မထပ်ပါဘူး၊ အဘွားဖြစ်စေချင်တာကိုပဲ တစ်သေဝေ မတိမ်း လိုက်နာမှာပါ”

အဘွားကြွေကျလောက်မည့်စကားလုံးများဖြင့် သိမ်းသွင်းပြီး ဖုန်းသက်ပိုင် ကိုယ့်ဘာသာ ကျေနပ်နေသည်။ ငွေစင်ကိုရော နေ့သစ်ကို ရော တစ်ချက်တည်းနှင့် အဆုံးသတ်နိုင်လိုက်သည့် အခွင့်အရေးပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဖေဖေသိရင်လည်း ဝမ်းသာနေမှာပါ။ အဘွားက သူ့မျက်နှာနှင့် ဆံပင်တွေကို ကရုဏာသက်စွာ ဖွဖွပွတ်သတ်ပေးပြီး -

“ငါ့မြေးလေး လူယုံသတ်ခံရသလိုဖြစ်လို့ အရမ်းကို ခံစားနေရမှာပဲ၊ အစ်ကိုက စည်းမစောင့်၊ ရိုးသားတယ်လို့ထင်ခဲ့တဲ့ချစ်သူက သစ္စာဖောက်နဲ့ မြေးလေးကို အဘွား သနားလိုက်တာကွယ်”

“ဟိုလေ အဘွား၊ နေ့သစ်ကို သားပြောလို့သိတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ သားကိုမုန်းအောင်တော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့နော်၊ အဘွားဘာသာ သိပြီး

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်တယ်လို့ပဲ သိပါစေ၊ ဒီအကြောင်းကို အစ မဖော်ဘဲ နှင်ချလိုက်တာမျိုးဆိုရင် သား အပြစ်လွတ်တာပေါ့ အဘွားရယ် ညီအစ်ကို အမုန်းမခံချင်လို့ပါ”

“မြေးလေး အပြစ်မဖြစ်စေရပါဘူး အဘွား ကြည့်ရှင်းပါ့မယ်၊ နေ့သစ်က ငါ့သားကိုသတ်တဲ့ မအေကိုလည်း မပစ်ပယ်နိုင်၊ ညီရဲ့ ချစ်သူကိုလည်း စည်းမစောင့်ဘဲ အယုံသွင်းခဲ့ ဒီအဘွားကို စော်ကား သလိုဖြစ်နေပြီ၊ ငါ့ဘက်က ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ရုံပဲ ရှိတော့ တာပေါ့၊ မြေးလေး သွားနားချည်းပါ၊ ဒီကောင်ပြန်လာတဲ့အချိန် အဘွား ရှင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

ဖုန်းသက်ပိုင်တို့ ရိုက်နှိုးနှာခံနေလိုက်တာ။ ဒီအဘွား စိတ်ညစ်နေ တာသိလို့ ဒီနေ့ အလိုက်တသီ နေပေးနေတာပဲဖြစ်မှာပေါ့၊

နေ့သစ် ပြန်အံလာကို ဒေါသတွေဖြင့် စောင့်ရင်။

အခန်း (၃၀)

“ဟာ အဘွား၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

အိမ်ထဲလှမ်းအဝင်မှာပင် အဝတ်အစားထည့်သည့် အိတ်တွေ နှိပ်ရှေ့တွန်းပို့လာတာမို့ အလန့်တကြား အဘွားကိုမေးလိုက်မိသည်။ အဘွားက မျက်နှာကြီးသန်မှုန်တင်းမာလျက် ခါးထောက်ကာ ရပ်နေပြီး

“မင်းဆန္ဒရှိတဲ့နေရာကို သွားတော့ နေ့သစ်”

“ဗျာ အ အဘွား ဘာပြောတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘွား”

“ငါ့ကို ရှင်းပြစေချင်သေးလို့လား၊ မင်းအပြစ် မင်းမသိဘူးလား နေ့သစ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ အဘွားရယ်၊ သား ဘာအပြစ်တွေ လုပ်လို့လဲ၊ သား ဘာမှားလို့လဲ၊ နည်းနည်းတော့ ရှင်းပြသင့်တာပေါ့၊ အဘွား အပြစ်လို

ပေါက်ကွဲတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“အေး အခု မြင်ပြီမဟုတ်လား။ မင်းကျူးလွန်တဲ့အပြစ်ကြီးဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်ပေါ့”

အဘွား ဘာကို မကျေချမ်းနိုင်ဖြစ်တာလဲ။ နားမလည်နိုင်စွမ်း နေ့သစ် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မေမေ့ကို ထောက်ပံ့ပေးမိလို့လား အဘွား။ သား အဲဒီကိစ္စအဘွားကို ရှင်းပြထားတယ်လေ။ အဘွားမကြိုက်ရင် မေမေ့ဆီ မသွားလားဘဲ နေပါ့မယ်။ ထောက်ပံ့မှုပေးတယ်ဆိုတာက မေမေ တံကယ်ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ”

“မင်းအပြစ်က ဒီတစ်ခုတည်းလို့ ထင်နေလား”

“ဗျာ”

“ငါ့ဆီကယူသွားတဲ့ သိန်းငါးဆယ် မင်း ဘယ်သူ့အတွက် ဘာတွေလုပ်လိုက်လဲ”

“သား လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ချင်လို့”

“အမှန်အတိုင်း ဘာလို့ ဝန်မခံတာလဲ နေ့သစ်ဦး။ ငါမင်းကိုချစ်လို့၊ လိုက်လျောလို့ အပြစ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး အခွင့်အလမ်းယူတာလား။ မင်းစိတ်ဓာတ်၊ မင်းလုပ်ရပ် အရမ်းကို အောက်တန်းလွန်းတယ်။ မင်းနဲ့ လိုက်ဖက်ညီတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာပဲ မင်းသွားနေမိ”

“အဘွား”

“မင်းက မင်းအမေစိတ်ဓာတ်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ။ နေ့ဆိုတာ ဘယ်ဖြတ်လို့ ရပါ့မလဲ။ ငါ ပုံသွင်းယူလို့ စိတ်ဓာတ်မ

အဆင့်အတန်းရော ပြောင်းလဲမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ မင်းကို မမြင်ချင်ဘူး။ မင်းလိုချင်တာ အကုန်လုံးယူပြီးသွားပါတော့”

ဘာကအပြစ်ဖြစ်မှန်းမသိဘဲ အဘွား နင့်နှင့်သီးသီး နာကြည့်ခဲ့ဖူးတာနဲ့ ခံစားနေတာ နေ့သစ် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းထစ်စရာ ပြောလိုက်လျှင် သူ့ဗြေသာဠီမှာပါ။ အခုတော့ -

“အဘွား သားကို မမြင်ချင်ဘူးဆိုရင် သွားပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ သားကို ဘာကြောင့် နှင်ထုတ်တယ်ဆိုတာတော့ သား သိပါရစေ”

“မင်း အရမ်းကိုသိချင်နေလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ သိရပြီးရင် ဘာကိုမှမယူဘဲ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဆင်းသွားပါ့မယ်”

“ဒီနေ့ ငါ မင်္ဂလာဈေးကိုရောက်ခဲ့တယ်။ နေ့လယ်တစ်နာရီ လောက်က”

“ဗျာ”

“အဲဒီအချိန်မှာ မင်းနဲ့တွေ့စင် ဘာလုပ်နေကြလဲ”

“ဗျာ အဘွား။ အဲ အဲဒါက”

“ရှင်းမပြန်နဲ့ မင်းသိချင်တယ်ဆိုလို့ အဲလောက်ပြောလိုက်တာ လုံလောက်တယ်မဟုတ်လား။ မင်းကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်နဲ့ ငါပေးတဲ့အပြစ်အထိ ညီမျှတယ်မဟုတ်လား”

အကြောင်းစုံသိသွားလို့လား။ ဘာကိုသိသွားလို့လဲ။ အဘွားရဲ့ ဥပေက္ခာမျက်လုံးများကို သူ ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

“အဘွား သားကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ သားမှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့

အပြစ်တွေရှိတယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပါနဲ့။ သားကို နာကြည်းနေမှ ဖြစ်မယ် ဆိုရင်လည်း နာကြည်းနေပါ အဘွား။ ဒါပေမဲ့ သားအတွက် အဘွား စိတ်ထိခိုက်ပါနဲ့။ မခံစားပါနဲ့။ ကျန်းမာရေးကောင်းအောင်နေပါ အဘွား ရယ်”

နေ့သစ်ရဲ့ ရှိကံသံသ့သ့ကြောင့် ရင်မှာ နင့်နေအောင် ခံစား လိုက်ရ၏။ ဒီမြေကို ဘယ်တုန်းကမှ မျက်ရည်အကျမခံခဲ့ဖူးပါ။ အမြဲတမ်း တွေးလိုက်ချော့မြူပြီး အလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းခဲ့တာ။ မအေကို တွယ်ကပ် မနေအောင် မေတ္တာတွေ အပြည့်အဝပေးခဲ့တာ။

မြေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီအမေရဲ့သွေးကို သွားတူရတာလဲ။ နေ့သစ် ဦးသုံးကြိမ်ချနေဆဲမှာ မိမိရဲ့မျက်ရည်တွေ အထိန်းသိမ်းမရှိ သွန်ကျလာခဲ့ပြီး နေ့သစ်မျက်နှာ ပြန်မော့လာချိန်မှာတော့ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်၏။

“ငွေစင်ကိုပြောလိုက်၊ သူ့လို သစ္စာမရှိ ဖောက်ပြားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ဖုန်းသက်ပိုင်ရဲ့ ဖုန်းမယားအဖြစ် ဘယ်တော့မှ လက်မခံ ဘူးလို့”

“အဘွား အဲဒါလို မဟုတ်ဘူး”

“အဲလိုမိန်းကလေး မင်းနဲ့ပဲတန်တာ၊ ဖုန်းသက်ပိုင်ကို ငါ့သား လို့ ဘယ်တော့မှ အံ့ဖြစ်မခံဘူး။ အခုလို မလွန်ကျံ့ခင် စောစောစီးစီး သိလိုက်ရတာ ငါ့မြေးလေးဖုန်းသက်ပိုင် ကံကောင်းပါတယ်။ အခုချိန်က စပြီး မင်းလည်း ငါ့မြေးမဟုတ်တော့ဘူး။ အမွေအနှစ်လိုချင်လို့ နောက်မှ လာပတ်သက်တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့။ လိုချင်ရင် အခု တစ်ခါတည်းယူသွား”

ငါ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပေးမယ်၊ မင်းနိုင်သလောက် ဘယ်သွား နေ့သစ်”

“အဘွား”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့ပြီး အခန်းတံခါးကို ကျိန်းခနဲ ဖိတ်လိုက်တာကြောင့် နေ့သစ် စိတ်လျှော့လိုက်ရ သည်။

ပေးဆပ်မှုတွေဖြင့် ရှင်သန်ခဲ့တာတောင် ကံကြမ္မာက မျက်နှာ သာ မပေးပါလား။

ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ ဖြစ်ရသည်ဆိုတာတော့။

အခန်း (၃၁)

ကိုမြင့်ဆွေက နေ့သစ် ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူးဟု လာပြောတာကြောင့် သူမ နေမထိထိုင်မသာဖြင့် အလုပ်လုပ်ရတာတောင် စိတ်မဖြောင့်ပေ။ နေ့သစ်ရှိသည့် မြေညီထပ်ကို အခုပင် အပြေးသွားလိုက်ချင်စိတ်တွေဖြင့် ဣန္ဒြေမရ ထိုင်နေချင်စိတ်ပင်မရှိ။

“ဟဲ့ ငွေစင်၊ မရိုးမရွနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက ကွန်ပျူတာရှေ့ ထိုင်နေပေမယ့် စိတ်က အောက်ဆုံးထပ်ကို ရောက်နေတယ်ထင်တယ်”

“အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းနေရင်တော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်ဦးနော်၊ အရင်ရည်းစားလည်း ချစ်တယ်၊ နောက်ရည်းစားလည်း ချစ်တယ်တော့မလုပ်နဲ့”

“အာ ဘာတွေပြောနေကြမှန်းမသိဘူး၊ မချိနဲ့ထွေးထွေးနော်၊ ငွေစင်က ရိုးရိုးသားသား”

“ရိုးသားတဲ့ရုပ်ကြီးကလည်းဟယ်၊ ဖုန်းသက်ပိုင် ဖုန်းဆက်ခေါ်ချင်တောင် အဲလောက် ဖျာဖျာသလဲ ဣန္ဒြေမရ မဖြစ်ဘဲနဲ့၊ တို့က ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်နော်၊ သွားချင်သွား”

“ဟုတ်တယ်၊ အယ်ဒီတာကြီးလာရင် တို့ပြောပေးထားမယ်၊ အခု ကြွချင်လည်းကြွ”

“တ တကယ်ပြောပေးထားပါနော်၊ နောက်နေ့ သတင်းဦး သတင်းထူးလိုက်ပေးပါမယ်လို့”

“အောင်မယ်လေး၊ ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘူး၊ အဖြစ်သည်း ဆိုက်တာ မပြောနဲ့၊ ရည်းစားထက်တောင် ပိုနေရရောလား”

“နေ့သစ်က ဖုန်းသက်ပိုင်ထက် ကြင်နာတတ်တာကိုးဟဲ့” အရယ်အရွှန်းနှင့် ထွေးထွေးတို့ပြောတာ မှန်ပျားမှန်နေလား။ နေ့သစ်က ဖုန်းသက်ပိုင်ထက် ကြင်နာတတ်သော နွေးထွေးလိုက်လျောမှု ရှိတာ သူမ ခံစားလို့ရနေပါသည်။

ဖုန်းသက်ပိုင်ကတော့ သူမအပေါ် တင်တင်စီးစီး ဆက်ဆံတတ်ပြီး အလေးအနက် ဂရုစိုက်တတ်တာမျိုး မရှိပေ။

“ဟာ ငွေစင်ရောက်လာပြီလား၊ လာလေ” ကိုမြင့်ဆွေအသံကြောင့် သူမ အတွေးစတွေ ပြတ်သွားခဲ့ပြီး နှစ်ဖက်ထဲ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ နေ့သစ်က ကောင်တာနံ့မှာ ခေါင်းပိုက်စိုက်နံ့ “နေ့သစ်”

“ဪ ငွေစင်”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မနေ့က အိမ်မပြန်ဘဲ ရုံးခန်းမှာ အိပ်တာဆို”

“အင်း”

“နင် ဘယ်သူနဲ့အဆင်မပြေလို့လဲ နေ့သစ်၊ အဲလိုကြီး မဟာ၊ ငါ့ကိုပြောပါ”

“ငွေစင်”

“အေး ပြော”

“အဘွားက ငါ့ကို အိမ်ပေါ်နင်ချလိုက်တာ”

“ဟယ် နေ့သစ်၊ ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နေ့သစ်အနားမှာ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်ရင်း ငွေစင် အလန့်တကြိမ် မေးလိုက်မိသည်။ နေ့သစ်က စိတ်ဓာတ်ကျသလို ဆုံလည်ထိုင်နင်း ဖို့ထိုင်လိုက်ပြီး -

“ငါတို့ ဆိုင်ခန်းကိစ္စ မင်္ဂလာဈေးသွားတာ အဘွားသိသွားတယ်၊ နင် ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းကအစ သိသွားတဲ့ပုံပဲ”

“ဟင်”

“ငါ့မြေး ဖုန်းသက်ပိုင်ရဲ့ဖုန်းမယားအဖြစ် ဘယ်တော့မှ လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့၊ ပြီး ပြီးတော့”

“ငါ့ကို အားမနာနဲ့၊ ဆက်ပြော နေ့သစ်”

“အဲဒီလိုမိန်းကလေးက မင်းနဲ့ပဲ တန်တာတဲ့လေ၊ နင် မေမေနဲ့ နှိုင်းတယ်၊ ဖုန်းသက်ပိုင်ကို ဖေဖေလို မဖြစ်စေရဘူးတဲ့ အဘွား”

ဆင်ရိုရင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ

အာကို ဘယ်လိုလက်ခံသွားတာလဲ၊ ငါ နားမလည်နိုင်ဘူးဟာ၊ အဘွား ငါ့ကို အထင်လွဲပြီး မုန်းသွားတာ အရမ်းခံစားရတယ်”

“နေ့သစ်ရယ်”

စားပွဲပေါ်မျက်နှာမှောက်ချလိုက်သော နေ့သစ်အတွက် သူမ ထည်း ရင်နှိုးမဆုံ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ သူမကို မေးမကျညီခဲ့လို့ ဒီလို ခြစ်ရတာ မဟုတ်ပါလား။

နေ့သစ်ပန်းကို ငွေစင် ထူမတ်လိုက်ကာ -

“နင် ဒီလိုကြီး စိတ်ဓာတ်ကျ အားငယ်မသွားပါနဲ့ဟာ၊ ငါတို့ အာကြောင့် အဲဒီကိုသွားတယ်၊ ဘာလို့ ဒီလိုတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဆက်ပိုင်သိနေတာပဲ၊ သူ့ကို ဖြေရှင်းခိုင်းလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပဲ”

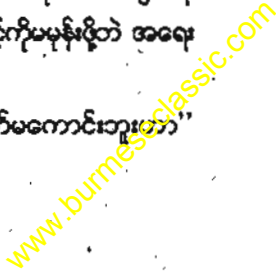
“အဘွားက သူ့ကို အပြစ်ပြောမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ နင့်ကိုလည်း ချီးမြှင့်သွားလိမ့်မယ်”

“ငါ့ကို ဖုန်းသက်ပိုင်နဲ့ သဘောမတူလို့ လက်မခံတာ ငါ စမ်းမနည်းဘူးနေ့သစ်၊ ငါ့ဘက်က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်မပေးတဲ့ ဖုန်းသက်ပိုင်ကို လက်မထပ်ရလို့ ငါမလွမ်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဘွား နင့်ကို စစ်ပယ်လိုက်မှာတော့ ငါ ကြောက်တယ်”

“ငွေစင်”

“ဖုန်းသက်ပိုင်ကို နင် ဘာကြောင့်ကူညီတယ်ဆိုတာ အဘွားကို ပြောခိုင်းမယ်၊ အဘွား အမှန်အတိုင်းသိသွားပြီး နင့်ကိုမပုန်းဖို့တဲ့ အရေး ခြီးတယ် နေ့သစ်”

“ဒီ ဒီလို ဖြစ်သွားတာ ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းဘူးဟာ”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ နေ့သစ်၊ ဒီအလုပ်ကလည်း လုပ်စဉ် ထွက်စာတင်ရင်း ထွက်မှယ်ဆိုပြီး ဘာမှမပြောရသေးဘူး။ အဲဒီဆိုင်ခန်းမှာ ပြန်ရောင်းပြီး နှင့်အဘွားပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပေးလိုက်ပါ”

နေ့သစ် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ ဖုန်းသက်ပိုင် နဲ့ လွဲရလို့ ငွေစင် ဘာမှမခံစားရတာကို နည်းနည်း ထူးဆန်းနေကြစိတ်သက်သာသလို ဖြစ်မိပေမယ့် အားနာစိတ်လည်း ဝင်မိသည်။

ကိုယ်ကူညီလိုက်မှ ဖုန်းသက်ပိုင်နှင့်ကိစ္စ မဖြောင့်တန်းတော့သလို ဖြစ်သွားရတာ မဟုတ်ပါလား။

“ငွေစင်ရာ ငါ အရမ်းအားနာပါတယ်”

“နင်က ဘာကိုအားနာရမှာလဲ။ အစကတည်းက ဒီလိုအတိုင်း အကြောင်းမျိုးရှိတယ်ဆိုရင် ဖုန်းသက်ပိုင် ငါ့ကိုမချစ်ဘဲ နေခဲ့ရမှာ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ဘက်ကနေ ရပ်တည်ရင်ဆိုင်ပေးခဲ့ရမှာ အခုတော့ ထင်ထပ်ဖို့ အချိန်အခွင့်အလမ်းဆန်ခဲ့တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငါလည်း မရွံ့လင့်ချင်တော့တာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ နင် ငါ့အတွက် လုံးဝ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ နေ့သစ်၊ နှင့်ကို အဘွား ရွံ့ဖုန်းနာကြည်းသွားတာမျိုး မဖြစ်စေပါဘူး။ ငါတာဝန်ယူပါတယ်”

ငွေစင်စကားကြောင့် နေ့သစ် အားရှိသွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပင် ဒါပေမဲ့ အဘွားရဲ့ပေါက်ကွဲမှုတွေ ကြားယောင်ပြီး ရင်ထဲ နှင့်နေအောင် တော့ ခံစားနေရဆဲပါ။ ငွေစင်က ထရပ်လိုက်ပြီး -

“ဖုန်းသက်ပိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်မျိုးပြီး ငါ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ် နင်က ရုံးခန်းမှာ ဒီလိုပုံစံမျိုးဖြစ်နေမယ့်မအစား နှင့်အမေဆီ စိတ်မကောင်း

ထက်ပျောက် သွားနေပါလား”

“ဟင့်အင်း မသွားချင်ပါဘူးဟာ၊ မေမေတုန်းကလည်း နှင့် ထုတ်ခံရတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ဒီလို နှင့်ထုတ်ခံရတယ်ဆိုရင် မေမေ စိတ် ကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ငါ အဘွားဆီက ဘာအမွေမှ မက်မောလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ ငါ့ကိုယ်ငါ ရပ်တည်နေနိုင်ပါတယ်၊ နှင့်ကိုပဲ ဖုန်းသက်ပိုင်နဲ့အဆင်ပြေအောင် နှင့်ဘဝကို မြှင့်တင်မပေးနိုင်တာကို ဘဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ”

“နင့်ရဲ့ အဲလိုဆန္ဒတွေအတွက် ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နေ့သစ် ရယ်၊ ဖုန်းသက်ပိုင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် အဘွားကို သူ ဆန်ကျင်ရဲ့ပေါ့လိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဒီနေ့ နားထောင်ပြီး ငါလည်း အပြတ်သားဆုံး ဆုံးဖြတ်မယ် နေ့သစ်”

“ဟင်”

“နင်နဲ့တော့ မဝေးချင်ဘူး”

သူ မှင်တက်စွာ နားထောင်နေဆဲမှာပင် ငွေစင်က ရုံးခန်း အပြင်ကို ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ နှင့်ရဲ့ မဝေးချင်ဘူးဆိုတဲ့စကားလေးကို ငါ တစ်သက်လုံး သိမ်းထားမယ် ငွေစင်။

အခန်း (၃၂)

“ငွေစင်၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော၊ ငါ အချိန်သိပ်မရဘူး”

“မောင်ဆိုတဲ့နာမ်စားက ဘယ်အချိန်က ပျောက်သွားတာလဲ၊ အဘွား ဖြတ်တောက်ခိုင်းတာကို နာခံလိုက်တဲ့သဘောလား”

“ငါက အဘွားကို မှီခိုနေရတာပါ။ အဘွားသဘောဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်လိုက်ရင် ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ မြောင်းထဲရောက်သွားမှာ ပေါ့”

“အဲဒါဟာ အစွမ်းအစမရှိတာ ငါ အခုမှပဲသိရတော့တယ် ထားပါ။ နင်နဲ့လမ်းခွဲရလို့ ငါဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နေ့သစ်နဲ့ ရိုးရိုးသားသား ကူညီမှုတွေကို အဘွားကိုရှင်းပြပေးပါ”

“ဘာ နေ့သစ်က ရိုးရိုးသားသား ကူညီတာ၊ ဟား ဟား”

ဖုန်းသက်ပိုင် ဘာကြောင့် သရော်လှောင်ရယ်လိုက်မှန်း ငွေစင် အမလည်ပေ။ အခုလိုတွေ့ဖို့ ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ်ဆက်တာကို ငြင်းဆန်နေ တာတည်းက ဖုန်းသက်ပိုင်စိတ်ကို ခန့်မှန်းမိပြီးသားပါ။

ဟောက်(စ်)ဆင်းနေသောဆေးရုံကို ငါလိုက်လာရမလားလို့ စိမ်းခြောက်မှ ဖုန်းသက်ပိုင် သူမကို လာတွေ့ခဲ့တာ။

“နင် ဘာရယ်တာလဲ ဖုန်းသက်ပိုင်”

“ဪ နေ့သစ်ကို ရိုးသားတယ်ဆိုလို့ပါ။ ဒီကောင်က နင့်ကို ဆိုင်သိမ်းစိုက်ချင်လို့ ကြံစည်နေခဲ့တာ”

“ဖုန်းသက်ပိုင်၊ နင် မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ခင်မင်မှုမျိုးဆိုရင် ဒီလောက်ထိ ခနစ်နာခံစရာအကြောင်း မရှိဘူး ငွေစင်၊ ဒီကောင်မျက်လုံးတွေ အပြု အမူတွေ မရိုးသားဘူးဆိုတာ ယောက်ျားချင်း ပိုသိတာပေါ့။ အေး နင် ဆည်း မရိုးသားခဲ့ဘူးမဟုတ်လား ငွေစင်”

“ဘာ”

“ငါ့ကို အချိန်အကြာကြီး ငြင်းနေခဲ့တာ၊ ဒီကောင်ကို မျှော်လင့် နာလို့ မဟုတ်လား။ ဒီကောင်ဆီက ဘာအဆက်အသွယ်မှမရ၊ ဒီကောင် မြန်မလာတော့ဘူးထင်မှ နင် ငါ့ကို လက်ခံခဲ့တာ”

“အခုမှ ဘာလို့ ဒါတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ နင်ရော ငါ့ကို လွယ်တကူ ဖြတ်တောက်နိုင်တယ်ဆိုရင် ဘာလို့ ချစ်နေသေးလဲ”

ဖုန်းသက်ပိုင် မထီတင်ချီးလိုက်ကာ -

“နင့်ကို ဒီကောင်ပိုင်ဆိုင်ရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ပေါ့ဟာ”

“ဖုန်းသက်ပိုင် နင်”

“ငါ နင့်အပေါ် အဲလောက်စိတ်ကလေးပဲ ရှိတာပါ။ ငါ့
ငါချစ်တဲ့သူ၊ လက်ထပ်မယ့်သူ သတ်သတ်ရှိတယ်”

“တောက် မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ”

“ဖြန်း”

“ဟာ နင်”

ဖုန်းသက်ပိုင်ပါးပြင်ပေါ် လက်က အလွယ်တကူပင် ဖြန်း
ကျရောက်သွားခဲ့သည်။ ဖုန်းသက်ပိုင်က အံ့သြတကြီးနှင့် ပါးကို ပွတ်
ကာ -

“နင် ငါ့ကို ဘာလို့ရှိက်တာလဲ ငွေစင်”

“နင့်စိတ်ဓာတ် ယုတ်ညံ့လွန်းလို့ ငါ့လက်ခွဲထိရတာတောင်
မတန်ဘူး ဖုန်းသက်ပိုင်၊ နင် အခု နေ့သစ်ကို အဘွားနှင့်ထုတ်အောင်
သွေးထိုးယုတ်မာလိုက်တာ မဟုတ်လား”

ဖုန်းသက်ပိုင်ငြိမ်နေတော့ ပိုပြီးသေချာသွားကာ -

“နင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးနေ့သစ်၊ မိန်းမထင်တတ်တာ
ကောင်းတယ်”

“ဘာ”

“မနာပါနဲ့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် အဲလိုစိတ်ထင်
တာ၊ စေတနာနဲ့ ကူညီပေးခဲ့တဲ့သူအပေါ် ယုတ်ညံ့တဲ့စိတ်မွှေးတာ တစ်
နေ့တော့ နင်အော်ခံရမှာပါ။ အေး နေ့သစ်ကိစ္စ အဘွားကို နင် အ
အတိုင်း ပြောမပေးဘူးဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြောမယ်၊ နင်ထင်သလို”

ငါ နင့်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ နေ့သစ်ကိုပဲ ဖျော်လင့်နေခဲ့တာ”

“ဟား”

“ဆတ်ဆတ်ခါသွားရင် လဲသေလိုက် ဖုန်းသက်ပိုင်။ နင့်လို
စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းစားကောင်နဲ့ မဆုံစည်းရတာ ငါ့ကိုယ်ငါ ဂုဏ်ယူ
တယ်။ ငါနဲ့နေ့သစ် မင်္ဂလာဆောင်တာကို နင် မြင်ကိုမြင်စေရမယ်
ဖုန်းသက်ပိုင်၊ သိလား”

“တောက်”

ဖုန်းသက်ပိုင်ရဲ့ တက်ခေါက်သံကို ခြေဖဝါးအောက်မှာ နင်းချေ
ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ ဖုန်းသက်ပိုင်နှင့်ချစ်ခဲ့သော အငွေ့အသက်တွေ
နေရာမှာတင် ရွံ့ဖုန်းစွာ ချန်ထားခဲ့သည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဖုန်းသက်ပိုင်
နာမည်တောင် ရင်ထဲမှာ ကျန်တော့မှာမဟုတ်။

အဲဒါ နင့်ကို မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သေချာလို့ပါ။

ခင်းရိုင်း ကိုယ့်ဘဝမရှိ

တူဖော်လောင်ဖက်လည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ သမီးတစ်ယောက်
အည်းလား၊ သားရော မပါဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ ပါမလာတဲ့အကြောင်းလည်း ပြောပါမယ်၊ အန်တီ
ထိုင်နေလို့မရရင် အိပ်ရာထဲ လှဲနေလေ”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ချွေးလေးနည်းနည်းထွက်တော့ သက်သာနေ
အပြီ”

အိပ်ရာပြင်ထားသောနေရာမှာပင် နှစ်ယောက်သား ထိုင်လိုက်
ကြသည်။

“အန်တီ”

“အင်း ပြော သမီး၊ သမီး အန်တီကို ပြောစရာရှိလို့ လာတာ
မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးစရာရှိလို့ပါ အန်တီ၊ အန်တီ နှင်ထုတ်ခံ
ရတာနဲ့က ဘယ်သူ့ဥပါဒါနဲ့လဲ”

“သမီးက အဲဒါကို သိချင်လို့လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေ့သစ်လည်း အန်တီလိုပဲ နှင်ထုတ်ခံရလို့ပါ အန်တီ”

“ဘယ်လိုကွဲ့၊ သား သားကို”

ဒေါ်မြတ်ကောသွယ် အဖျားရှိနေကြောင်းလားမသိဘဲ မျက်နှာလေး
နီလျက် တုန်ခဲပင် ဖြစ်လို့သွားသည်။ ငွေစဉ်လက်ကလေးကိုလည်း
ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သားကို နှင်ထုတ်လိုက်တာလဲ၊

သားက ဘာလုပ်လို့လဲ ဟင်း အန်တီကို မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ သမီးရယ်”

အခန်း (၃၃)

သေချာအောင် တံခါးခေါက်ကြည့်မှ အထဲကလှုပ်ရှားသံကို
ကြားရသည်။ ညနေအချိန်ကြီးကို ဘာကြောင့်များ တံခါးတွေပိတ်၊
မီးတွေပိတ်ထားရတာလဲ။

“အန်တီ၊ သမီးငွေစင်ပါ”

“လာ လာပြီ သမီးရေ”

ယိုင်နဲ့နဲ့တံခါးပေါက်လေး ကျိခနဲ ပွင့်သွားခဲ့ပြီး ညှိုးနွမ်းနေသော
ဒေါ်မြတ်ကောသွယ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“အန်တီ နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း အန်တီ ဖျားလည်းဖျား၊ ခေါင်းတွေလည်း ထိုးကိုက်နေ
တာနဲ့ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရာထဲလှဲနေတာ၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့

“ဖုန်းသက်ပိုင် ယုတ်မာလိုက်တာထင်တယ်”

“ဘာ”

“နွေသစ်ရဲ့ကူညီမှုတွေကို အဘွား တလွဲတွေးသွားအောင် အပုပ်ချလိုက်တာလို့ထင်တယ်။ ငွေစင်ရဲ့အခြေအနေအမှန်ကို အဘွား သိသွားတာလည်း သူ့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာ။ အဲဒါကြောင့် အဘွားက ငွေစင်ကို အန်တီနဲ့နှိုင်းပြီး ဖုန်းသက်ပိုင်ကို သူ့သားလို မဖြစ်ရဘူးလို့ ပြောတယ်။ နောက်ပြီး”

“ရပြီ၊ အန်တီ သဘောပေါက်သွားပြီ သမီး။ ဖုန်းသက်ပိုင်လို့ လက်ချက်ပဲခိုတာ သေချာတယ်။ အန်တီတို့လင်မယား ပြဿနာတစ် အောင် အဘွားရဲ့ ငြိမ်နှစ်နှစ်အောင်လည်း သူတို့ပဲ လုပ်ခဲ့တာ။ အဲဒါကို အန်တီ အစက မသိခဲ့ဘူး”

“ရှင် ဒါဆို”

“ဟိုနေ့ကမှ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာတဲ့ ကိုအောင်မင်းအကြောင်းရဲ့ရှင်းပြတယ်”

“ကိုအောင်မင်းဆိုတာ”

“သားအဖေ စွပ်စွဲခဲ့တဲ့တစ်ယောက်ပေါ့”

“အဲဒီကိစ္စက တကယ်မဟုတ်ခဲ့ဘူးလား”

အဲဒါကြိုက်ထားရင်းက ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် ခေါင်းယမ်းပြသည့် အန်တီ အိမ်ထောင်ရေးမဟောက်ပြန်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တာလည်း မပျက်ပြားခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပညာနည်းခဲ့တဲ့ အန်တီက ဆင်ခြင်တုံတရားတော့ မရှိခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငွေစင်ကို ပြောပြပေးပါ အန်တီ”

“ဖုန်းသက်ပိုင်အဖေက သူက ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်မထပ်ရဘဲ အစ်ကိုက ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရတယ်ဆိုပြီး မနာလိုခဲ့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ အန်တီက မျိုးရိုးမကောင်းဘူးလို့ အဘွားကို အတွန်းအတိုက်လုပ်တယ်။ နောက်ကျတော့ အန်တီယောက်ျားကပါ အန်တီကို ငြိငြင်အောင် မကြည်ဖြူအောင် ဖောက်ပြန်တဲ့သူအဖြစ် ချောက်တွန်းတယ်”

“အန်တီက အဲဒါကိုမသိဘဲနဲ့”

“ဟုတ်တယ် မသိဘဲနဲ့ အန်တီယောက်ျား အငယ်အနှောင်း ထားနေတယ်လို့ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ပြောတာကို ယုံခဲ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ အဲဒီ ကိုအောင်မင်းဆိုတဲ့လူနဲ့ ဟိုနေရာ ဒီနေရာချိန်းပြီး သားအဖေကို လိုက်ချောင်းခဲ့တာ။ သူ့မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး ဘဝကိုပုံအပ်ခဲ့တဲ့ကိုယ့်ကို သစ္စာဖောက်ရမလားဆိုပြီးတော့လေ”

“အန်တီရယ်”

ဖုန်းသက်ပိုင်တို့သားအဖရဲ့ ယုတ်မာမှုကို တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့ပြီး ရှုံ့မှန်းကြီးဖြစ်လို့လာသည်။ ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် နာကြည်းမှုတွေဖြင့် လေသံတွေပါ မာလာခဲ့ပြီး -

“အန်တီက ရိုးရိုးသားသားပဲဆိုတော့ သူတို့အကြံအစည်ကို မသိခဲ့ဘူး။ နောက်တော့ သူတို့ ငွေပေးခိုင်းထားတဲ့ကိုအောင်မင်းက အန်တီနဲ့ ဖောက်ပြန်နေတာ မှန်ပါတယ်ဆိုပြီး သားအဖေနဲ့အဘွားရှေ့မှာ ဝန်ခံတယ်။ အဲဒီတော့ သားအဖေက သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ဖြစ်ရပါမလားဆိုပြီး ရှက်လွန်းလို့ ဆေးတွေသောက်ပြီး သေသွားတယ်။ အန်တီကိုတော့

ကိုယ်ကူညီတရား မကောင်းတဲ့ လူ့သတ်တဲ့လူ့အဖြစ်နဲ့ အိမ်ထဲက ဆွဲထုတ် ခံခဲ့ရတယ်”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ဘာလို့ နေ့သစ်ကို ပြောမပြခဲ့တာထဲ အန်တီရယ်”

“အန်တီ အစက ဒီအကြောင်းတွေ ဂယနဇာ မသိခဲ့လို့ပါ။ မအေကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ခံနေရတဲ့အချိန်မှာ ဖအေကလည်း အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တဲ့သူလို့ သိသွားပြီး သား အရှက်ရတာတွေ နာကြည်းတာတွေ သူ့ကိုယ်သူ သူ့အဖေလိုပဲ သတ်သေတာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်မှာစိုးရိမ်လို့ အန်တီ ကြိုတင်မိတ်မျှော်သိပ်ပြီး ထွက်သွားခဲ့တာပါ။ အ အခုတော့ သူ့အဖေက ဘာမှဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ ဖော်ထု ပြန်ခဲ့တာ၊ အငယ်အနှောင်းထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် မျက်ရည်ကျတော့ ရင်ထဲတောင် ဆို့နှင် နာကျင်သွားသည်။ ဘယ်လောက်တောင် ယူကျုံးမရ ခံစားနေရလို့ ဒီလိုမျိုး အိပ်ရာထဲ လဲတဲ့အထိတောင် ဖြစ်သွားရတာလဲ။

“အန်တီ”

“သား သားအထိပါ သူတို့ ဒီလိုလုပ်ရက်တာတော့ အဓမ္မ အနှစ်တွေ သူတို့ အပိုင်စီးချင်လို့ဆိုတာ သိသာနေပြီ။ အန်တီကို ဘယ် လိုလုပ်လုပ်၊ သားလေးချမ်းချမ်းသာသာနေရမယ်ဆိုရင် အန်တီ ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားကို ဒီလိုလုပ်လိုက်တာတော့ အန်တီ မကျေနပ် နိုင်ဘူး။ မခံစားနိုင်ဘူးကွယ်”

“အဘွားကိုအကြောင်းစုံသိအောင် ပြောပြချင်သလား အန်တီ”

“အဓမ္မတွေမက်မောလို့ လုပ်ကြံလိမယ်ပြောတယ်လို့ အထင်ခံ ချတာတော့ စိုးရိမ်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုအောင်မင်းက အန်တီယောက်ျား သေသွားတာကို စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ ဒီအကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောရတာ တဲ့။ ဖုန်းသက်ပိုင်အဖေက နိုင်ငံခြားမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေလို့ရအောင် လုပ်ပေးထားလို့ ကျေးဇူးရှိတဲ့အတွက် မပြောစေချင်တော့ဘူးတဲ့လေ”

“ခံထားရတဲ့ အန်တီဘက်က တစ်သက်လုံး အရှုံးပေးလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ အန်တီ၊ တုံ့ပြန်ခွင့်ရှိမှ ညီမျှမှာပေါ့။ နေ့သစ် ထိခိုက်ရတဲ့ အတွက် အန်တီ ခုခံကာကွယ်သင့်တယ်”

ငွေစင်ရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် ပြုံးလိုက်ကာ

“သားဘက်က ရပ်တည်ပေးလို့ သမီးကို အန်တီ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ကွယ်။ အန်တီကတော့ အာယာတတွေ မထားချင်တော့ပါဘူး။ သားကိုပြောပြလို့ အန်တီကို သားလေးနားလည်ပေးရင်ပဲ အန်တီ ကျေနပ်ပါပြီ။ သားနဲ့သာ အတူနေခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျန်တာတွေ အန်တီ ဘာမှ မမျှော်လင့်တော့ဘူး။ သမီး”

“စိတ်ချပါအန်တီ၊ နေ့သစ်ကို ဒီအကြောင်းတွေအားလုံး ပြောပြ မှာပါ။ ပြီးတော့ နေ့သစ်ကိုရော၊ အန်တီကိုရော၊ ငွေစင်ကိုရော သူများ အောက်တန်းကျပြောတဲ့စကားတွေယုံပြီ။ ဖော်ကားထားတဲ့ ဒေါ်တင်မျိုး နွယ်ကိုလည်း ပြောရမယ်။ သူ အရမ်းကိုအထင်ကြီးတဲ့ သားနဲ့မြေးက ဘယ်လိုလူတန်းစားတွေဆိုတာကိုပေါ့”

“သမီး”

“အန်တီတို့သားအမိ ခွဲနေရတာ၊ အန်တီယောက်ျား ဝိသရ

တာ၊ အထင်မြင်ဆေးပြီး နှင်ထုတ်ခံရတာတွေအတွက် သူတို့သားအဖ ပြန်ပြီးပေးဆပ်စေရမယ် အနိတီ”

ငွေစင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်မှု၊ အားပေးမှုအတွက် ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့သည်။ မိမိမှာတော့ ကိုအောင်မင်းလာပြောတာ တောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖြေရှင်းဖို့အခွင့်အရေး မရှိတာမို့ မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ခံစားနေခဲ့ရတာ။ မာန်မာနတွေဖြင့် ခုခံကာကွယ်ဖို့လည်း အခွင့်အရေးမှ မရှိခဲ့တာ။

ဘဝတစ်သက်တာလုံး ဘယ်လိုနေခဲ့ရလဲ။ လင်နှင့် သေကွဲကွဲပြီး သားနှင့် ရှင်ကွဲကွဲရသည့် ဘဝ။

အရင်ဘဝက အတိတ်ဝင်္ဂုကြွေးတွေဟု သဘောထားနေခဲ့ရ သည့် မိမိဘဝမှာတော့ ...

အခန်း (၃၄)

“အဘွားက တွေ့ခွင့်မပေးတဲ့အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးလို့ မရပါဘူး။ ပြန်ပါတော့ကွယ်”

မခင်မေကကားကြောင့် သံပန်းတံခါးကြီးကို ငွေစင် ကျုံးခနဲ အောင် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ မခင်မေက မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့် ထည့်ထွက်ဖို့ပြင်၏။

“မခင်မေ”

“ဟေ”

“အခု ငွေစင်ပြောမယ့်စကားတွေကို နားမထောင်ရင် အဘွား ဆက်လုံး နောင်တရနေရမယ်လို့ သွားပြောပေးပါ”

“မိန်းကလေးရယ်၊ အဲလိုခြိမ်းခြောက်လည်း အဘွားက တုန့်

လှက်ကြောက်လန့်သွားမယ့်လူမဟုတ်ဘူး။ နေ့သစ်ကို နှင်ထုတ်ပြီး တည်းက စိတ်ထိခိုက်လို့ ဖုန်းသက်ပိုင်လေး ဂရုတစိုက်နဲ့ ဆေးကုစားနေရတာ”

“အခု နေမကောင်းတာ နေ့သစ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ရှက်သက်ပိုင်တို့ သားအဖကြောင့်ပဲ မခင်မေ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ အဘွားသိရမှ ဖြစ်မယ်၊ အဘွားကိုမပြောလို့ မဖြစ်လို့ပါ”

“ခင်မေ၊ ဘယ်သူနဲ့ အဲလောက်အကြာကြီး စကားရပ်ပြောတာလဲ၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သွားလုပ်စမ်း”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဦးအောင်ဖုန်းကျော်အသံကြောင့် မခင်မေ သုတ်သုတ်ပျားအိမ်ထဲပြေးဝင်သွားသည်။ ငွေစင်ရောက်နေတယ်လို့ အဘွားကို မခင်မေ လာပြောသံကြားလို့ ဦးအောင်ဖုန်းကျော် ထွက်လာခဲ့တာ။

ဒီမိန်းကလေးက ကိုယ့်သားအဖအကြောင်းတွေ အဘွားပြောမလို့ဆိုပါလား။ ဘယ်နေရာက ဘာတွေသိလာလို့ ဒီလောက်တော့ အတင့်ရဲရတာလဲ။

ဂျိုးခနဲ တံခါးကိုဖွင့်ကာ ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ငွေစင်စားစားရဲရဲ မျက်လုံးများဖြင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။

“မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ထွက်သွားစမ်း”

“အဘွားနဲ့တွေ့ပြီးမှ၊ ပြောစရာရှိတာပြောပြီးမှ ကျွန်မပြန်ရမယ်ပါ”

“ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး၊ တွေ့စရာလည်း မလိုဘူး”

“ပါ”

သားစုက မင်းလိုမိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ သွားတော့”

“ကျွန်မကလည်း အန်ကယ်တို့သားအဖနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါ။ နေ့သစ်ကို အပြစ်ရှာနှင်ထုတ်လိုက်တဲ့အတွက် ခြေရှင်းဖို့လာတာ၊ အန်ကယ်တို့သားအဖ ဘာတွေ လုပ်ကြံခဲ့တယ်ဆိုတာ အဘွားသိဖို့လိုအပ်မယ်”

“ဘာ၊ မင်း မင်း ထွက်သွားစမ်း၊ မင်းက ဘာတွေသိလို့ အတွေ့လာပြောနေတာလဲ၊ မင်းလို မလောက်လေး မလောက်စားက ဆာထိုင်ရဲလိုက်တာ၊ သွားစမ်း၊ အေး၊ မင်းမသွားရင် ဝတ္တရားနှောင့်ယှက်ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု၊ အသရေပျက်မှုနဲ့ ရဲတိုင်လိုက်မယ်”

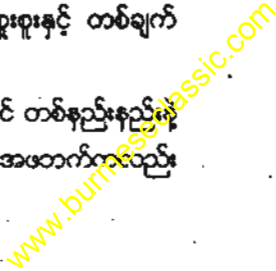
“ဘာ”

“မင်း မယုံရင် ဒီမှာဆက်နေကြည့်လိုက်၊ မင်းလိုအတန်းအစား ငါတို့ကို စွပ်စွဲပုတ်ခတ်တာ ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ၊ ငါ့သားကိုမရလို့ အာရုံတဲ့အပဲ သဲနဲ့ပက်ဖို့ မကြံနဲ့ အမျိုးပါ တုံးသွားမယ်၊ နားလည်လား”

အဆင့်အတန်းနဲ့မလိုက် ခြိမ်းခြောက်မှုက ကြမ်းတမ်းလွန်းပါသည်။ ဒီလူကြီးနဲ့ အတိုက်အခံလုပ် ပြောနေလို့ကတော့ ပြဿနာကြီးရုံပဲ တော့မည် ထင်သည်။

ကြောက်ရွံ့လို့ မဟုတ်ပေမယ့် အကြည့်စူးစူးနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီအကြောင်းတွေ ဒေါ်တင်မျိုးနွယ်သိအောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြောအောင် လုပ်ရဦးမှာပါ။ ဖုန်းသက်ပိုင်တို့သားအဖတက်ကလည်း

အတင်းအကျပ် တားဆီးဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှာ သေချာနေ၏။

ဒါဆို နေ့သစ်ကို သွားပြောထားရမလား။ ယောက်ျားလေးချင်း ဆိုလျှင် ပြဿနာတွေ ကြီးထွားမှာစိုးလို့ သူမ ထိန်းချုပ်နေခဲ့တာ။ ဒီနေ့ နေ့သစ်ဆီရောက်အောင် သွားလည်း ဒီကိစ္စတွေ မပြောချင်သေးပေ။

“နေ့သစ်”

“ဪ ငွေစင်၊ နင် ရုံးမတက်ဘူးလား”

“အေး ငါ ဒီနေ့ ခွင့်ယူထားတာ နင်နဲ့ တစ်နေရာရာ လျှောက် သွားမလို့”

အပေါ်တက် ခွင့်ယူပြီးမှ နေ့သစ်ဆီရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ နေ့သစ်က မတုန်မလှုပ်နှင့် ခေါင်းယမ်းပြီး -

“ငါ ဘယ်မှမသွားချင်ပါဘူးဟာ မင်္ဂလာဈေးကဆိုင်ခန်းကို ရောင်းဖို့တောင် ကိုမြင့်ဆွေနဲ့ လွှဲထားတယ်။ ငွေရတာနဲ့ အဘွားငွေကို သွားပေးမယ်”

“အေးပါ၊ အဲဒါ နောက်ကိစ္စ၊ အခု နင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင် ရုပ်ရှင်ဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်ရအောင်၊ ဒါမှမဟုတ် နင့်အဖေ အိမ်သွားပြီး ငါတို့ ချက်ပြုတ်စားကြမယ်လေ”

“ငွေစင်”

“အခုချိန်မှာ အဘွားကို သတိရတာကလွဲရင် ငါ ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး”

“နင့်အမေကိုရော နင် သတိမရဘူးလား”

“အဘွားမကြိုက်တာကို ကွယ်ရာမှာတောင် မလုပ်ချင်လို့ပါ”

“နင့်အမေကို မိခင်တစ်ယောက်လို့ရော သဘောထားရဲ့လား”

“မေမေ့ကို ငါမမုန်းဘူးလို့ ပြောထားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့”

“နင့်အမေက နင်တို့စွပ်စွဲထားတဲ့အပြစ်တွေ အမှားတွေ မလုပ်ခဲ့ ဘူး ဆိုရင်ရော”

“ဘာ အဲဒါက”

“လုံးဝ မမှားခဲ့ဘူး။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ကြံစွပ်စွဲမှု ကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်ခဲ့တာဆိုရင် နင့်အမေကို ဒီလိုမျိုး ဥပေက္ခာပြု သူစိမ်းဆန်နေဦးမှာလား”

ထိုင်ခုံမှာထိုင်ထိုင်ရင်း ပြောနေသည့် ငွေစင်ရဲ့စကားတွေကြောင့် နေ့သစ် မျက်ခုံးပင့်သွား၏။

“နင် ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ငွေစင်၊ ဒီကိစ္စတွေက ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အခုမှ မဖြစ်ဘူးပါဘူးလို့ သဘောထားလို့ရမလား”

“ဒီအမှားတွေက ကိုယ်တိုင်ကျူးလွန်တာ မဟုတ်ဘဲ ချောက် တွန်းခံရတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်တာပဲ”

“နင် ဘာတွေသိထားလို့လဲ ငွေစင်”

“နင့်အမေကို ဦးအောင်မင်းဆိုတဲ့လူ နိုင်ငံခြားကနေ ပြန်လာ ပြီး လာတွေ့တယ်”

“ဘာ ဒီလူက နိုင်ငံခြားကပြန်လာတာ ဘာလို့ မေမေ့ကို လာတွေ့”

“ဒေါသမဖြစ်နဲ့ဦး၊ သူပြောလို့ နင့်အမေမှာ အပြစ်မရှိတာကို သိရတာ”

“ဘယ် ဘယ်လိုလဲ”

“သူနဲ့အမေ ဖောက်ပြန်တယ်လို့ အဘွားတို့ရှေ့မှာ ဝန်ခံထား
ဇာခြားတစ်ယောက်က ငွေပေးပြီးခိုင်းတာတဲ့”

“ဘာ ငွေပေးခိုင်းတာ၊ ဘယ်သူကလဲ”

နေ့သစ် စိတ်လှုပ်ရှားကာ သွေးပင်ဆူလာ၏။ တစ်ခွန်းချစ်
ပြောနေသော ငွေစင်ကိုပင် စိတ်မရည်သလိုဖြစ်နေကာ -

“ပြောစမ်းပါဟာ”

“နေ့သစ် နှင် စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား။ နှင် အဲလို သွေးဆူမှာကို
မပြောချင်တာ။ နှင် စိတ်မထိန်းရင် နှင်ပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ နေ့သစ်”

“ငါ့အမေကို အဲလိုဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့သူတွေကို ငါ ခွင့်လွှတ်
နိုင်ပါ့မလား။ ငွေပေးခိုင်းတဲ့သူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ။ အဲဒီလူကြီးတွေ
ဘယ်မှာနေတာလဲ”

နေ့သစ် ဒေါသအရှိန်တက်နေပြီမို့ ဖုန်းသက်ပိုင်တို့သားအား
နာမည် ယောင်လိုတောင် ပြောလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သူမ သိလိုက်၏။
နေ့သစ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပေါက်ကွဲလျှင် ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်
တော့မှာ။

“နေ့သစ်”

“အေး မပြာ”

“ညီအောင်မင်းက နှင့်အဖေသေရတာ၊ နှင့်အမေ နှင်ထုတ်ခံ
လို့ ဒီလိုမျိုး ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ဘဝမှာ နေရတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့
ဝန်ခံတာပဲရှိတယ်။ ဘယ်သူကခိုင်းတယ်ဆိုတာတော့ မပြောဘူး။ သူ

လည်း သူ့ကို ငွေပေးခိုင်းတဲ့လူအပေါ် သစ္စာရှိရမယ်လေ။ အဲဒီတော့
နှင့်အမေမှာ အပြစ်မရှိဘူး။ လော်လီဖောက်ပြားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
သိရင် နှင့်အမေနဲ့ အတူတူသွားနေပါလား။”

“ငါ့ကို မေမေနဲ့သွားနေစေချင်လို့ နှင် လျှောက်ပြောနေတာ
ထား ငွေစင်”

“ငါက ယုတ္တိမရှိတာကို လုပ်ကြံပြောတတ်တဲ့သူလား နေ့သစ်
ရယ်။ နှင့်မိဘနဲ့နှင် ကြည်ဖြူဖို့အတွက် ငါက ကြားထဲက အမုန်းခံ
ထိုက်တွန်းစရာ ဘာအကြောင်းရှိလဲ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ နှင့်ကို အထင်မလွဲသင့်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုမျိုး အဲဒီလူ လာဝန်ခံတယ်ဆိုရုံနဲ့ မေမေအပြစ်ကို ပြည်
ဖူးကားချလိုက်လို့ ရမလား။ တရားခံက ဝန်ခံမှ၊ ပြီးတော့ အဲဒီလူနဲ့
တွဲသွားတဲ့လာလုပ်၊ ဖုန်းဆက် အပြင်မှာချိန်းတွေ့ခဲ့တာတွေက ငါ
ထက်တွေ့။”

“နှင့်အဖေ မယားငယ်ထားတာကို အမိဖမ်းရအောင်ဆိုပြီး
အဲဒီလူက ခေါ်ထုတ်ခဲ့တာတဲ့”

“ဘာ ဖေဖေက”

“အဲဒါလည်း နှင့်အဖေ တကယ် မယားငယ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်
ပါဘူး။ သူတို့လုပ်ကြံစာတ်ထဲမှာ နှင့်အဖေရော အမေရော နာမည်ပျက်၊
သိက္ခာအချစ်ခွဲရတာ၊ ဒါပေမဲ့ နှင့်အဖေ မယားငယ်ထားလို့ လိုက်ချောင်း
တာပါလို့ နှင့်အမေမပြောခဲ့တာက နှင့်အဖေကို နှင် အထင်လွှဲပြီး အရှက်
ထည်းရမှာမို့လို့တဲ့လေ”

“ငါ ငါ့မှားခဲ့တာလား ငွေစင်”

နေ့သစ်အသံရော လူရော ကတုန်းကယင် ဖြစ်သွားတာ မျက်ရည်တွေပါ ရစ်ပိုင်းလာသည်။

ငွေစင်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် နေ့သစ်လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ပြီး -

“နင်မှားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကံကြမ္မာကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုကြောင့် နင်တို့မိသားစုတွေ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ နင့်အမေက သနားစရာအကောင်းဆုံးပေါ့။ လင်ကွဲ့ သားကွဲ့ ဆင်းရဲချို့တဲ့နဲ့ သား မုန်းတီးနာကြည်း ဥပေက္ခာပြုတာ”

“တော်ပါတော့ဟာ။ အမှန်တွေသာသိရရင် ငါ ဒီလိုရော မလား။ အရင်တည်းက မေမေနဲ့ တရင်းတန်းမနေခဲ့ရလို့ မေမေ သနားနေခဲ့တာပါ။ နောက်ပိုင်း အဲဒီကိစ္စတွေဖြစ်လို့ မေမေကို နာသွားတာ”

“အခု သိသွားပြီဆိုတော့”

“မေမေ့ကို ငါသွားမှာပါ။ ငါ့မှားခဲ့တာတွေအတွက် ငါ ထေးပန်မယ်။ အတွားကို ပိုက်ဆံသွားပေးပြီးရင် မေမေနဲ့ငါ အတူတူနေဖို့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နေ့သစ်ရယ်။ နင့်အမေလည်း အရမ်းအနေမှာပါ။ သူ့ဘဝမှာလည်း အဲဒီတစ်ခုပဲ မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ။ ကျွန်တို့တွေ ဘာမှ မလိုတော့တဲ့လေ”

“ငွေစင်ရယ် ငါလည်း မေမေနဲ့ ဒီလိုပြေလည်အောင် လုပ်ဖို့တဲ့အတွက် ကျေနူးတင်ပါတယ်။ ဟိုလေ ဒီအကြောင်းတွေ အတွား”

မင်းရဲရင် ကိုယ့်ဘဝရရှိ

ပြောပြရင် မေမေ့ကို အတွားခွင့်လွှတ်နားလည်သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်နော်”

“သူ့အလိုလိုသိပြီး နားလည်သွားတာ ကောင်းပါတယ်။ အခု နင်သွားပြောရင် ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့အပြစ်ကိုတော့ နင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါမလား။ သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာ နင့်အတွားလည်း သိသင့်တာတွေ သိသွားမှာပါ။ အခုတော့ နင်စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်အောင်နေပါနော်”

သူမပြောသမျှကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် နေ့သစ် ခေါင်းလေးညှိတ်၍ နားခံနေသည်။ သူမလက်ကလေးကို ပြန်လည်ဆုပ်ညှစ်ထားတာလည်း မလွှတ်ပေ။

ဒီလို အထိအတွေ့က သူမကို တိမ်းမှားယိမ်းညွတ်လာအောင် သိမ်းသွင်းနေသလိုရှိကာ နေ့သစ်သတိထားမိပုံမှ ပေါ်ပါရဲ့လား။ သူမကို ပြုံးကြည့်နေလိုက်တာ ရင်တွေတောင် တလှုပ်လှုပ်ခုန်လို့။

အခန်း (၃၅)

“ဟိုကောင်မလေးက ငါနဲ့ ဘာလို့တွေ့ချင်တာတဲ့လဲ ခင်မေ”

“ဖုန်းသက်ပိုင်တို့သားအဖအကြောင်း ပြောချင်လို့တဲ့၊ ပြောရတာ ဖြစ်မယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ အဘွား သိကိုသိရမှတဲ့”

“ဘာ သူကများ ဘာတွေပြောချင်လို့လဲ၊ နေ့သစ်ကို နှင်ထုတ် လိုက်တာ မကျေနပ်လို့ လေ့လာပြောချင်နေတာနေမှာပေါ့”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ် အဘွားရဲ့၊ သူပြောတာ နားမထောင်ရင် အဘွားတစ်သက်လုံး နောင်တရနေရမယ်တဲ့”

“ဟင်”

ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် မျက်လုံးပင် ပြူးသွားသည်။ ဒီကလေး ဒီလိုပြောရဲတာ ဘာအကြောင်းမို့ပါလဲ။

“ခင်မေ ခုနက အောင်ဖုန်းကျော်ထွက်တွေ့တော့ သူတို့ ဘာပြောနေကြလဲ၊ နင်ကြားခဲ့သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်ပြန်လှည့်နားထောင်တာ နည်းနည်းတော့ ကြားခဲ့ပါတယ်။ လေးလေးကြီးကလေး ငွေစင်ကို ရဲတိုင်မယ် ဘာတိုင်မယ် နဲ့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်တယ်။ ငွေစင်ကလည်း အလေ့တော့ ပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အနိကယ်တို့သားအဖ ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အဘွားသိဖို့လိုတယ်လို့ စိန်ခေါ်သေးတာပဲ”

“ဘာတွေများ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် ဘာမှ မတွေးတတ်အောင် စိတ်တွေရှုပ်ထွေး သွားခဲ့သည်။ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေကြောင့် ငွေစင် အတင့်ရဲစွာ ရောက်လာတော့လဲ။

အောင်ဖုန်းကျော်ကရော ငွေစင်ဆိုတဲ့အသံကြားတာနဲ့ ဘာ ကြောင့် ပျာပျာသလဲထွက်သွားပြီး တားဆီးရတာလဲ။ နေ့သစ်နှင့် ပတ် သက်မှုအခြေအနေကလည်း ရိုးသားမှုမရှိလောက်ဘူးဆိုတာ မျက်မြင် တိုယ်တွေ့လို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဒါကတော့ နေ့သစ်ရုံးခန်းကို အမြဲလို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေမိ တာကြောင့်ပါ။ အချစ်ဆုံးမြေးကို နာကြည့်စွာ နှင်ထုတ်ပြီးမှ မခွဲနိုင် အောင် ဖြစ်နေခဲ့တာကြောင့်ပင်။ ငွေစင်က ပြောစရာရှိတယ်ဆို နေ့သစ်မှာ ရော ပြောစရာ ရှိနေမလား။

“မေမေ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“ဪ အောင်ဖုန်းကျော်”

ခင်မေနှင့်စကားပြောနေရင်းက ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သော
ဒေါ်တင်မျိုးနွယ်အနား ဦးအောင်ဖုန်းကျော် မျက်စိပျက်ပျက်နာပျက်နာ
ရောက်လာပြီးမေးသည်။

ရေကနေ ပိတ်ကာရပ်ထားသလို ဖြစ်နေတာမို့။

“မေမေ အပြင်ခဏ သွားစရာရှိလို့ပါ သား”

“အမေ ဘယ်သွားချင်လဲ၊ ကျွန်တော်လိုက်ဖို့ပါမယ်”

“နေပါစေ၊ မင်းက ဆိုင်ကိုသွားမှာမဟုတ်လား၊ မေမေ သွား
စရာရှိတာကို ကားငှားသွားလိုက်ပါမယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး။ အခုတစ်လော မေမေ ကျန်းမာရေး အင်
ကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ အပြင်ထွက်ရင် အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်
ပါမှ ဖြစ်မှာပါ”

“မေမေ ခင်မေကို ခေါ်သွားမှာပါ”

“ခင်မေက မိသားစုဝင်မှ မဟုတ်ဘဲ မေမေ၊ မေမေ့ကို ဘယ်
လောက်ထိ ဂရုစိုက်တတ်မှာမို့လဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့သွားရင်သွား။ အိမ်
မဟုတ်ရင် သားပြန်လာမှ မေမေသွားချင်တဲ့နေရာ ခေါ်သွားပါ”

အပြင်ထွက်ခွင့်မပေးချင်သလို အတင်းအကျပ်ကို ဖြစ်နေတာ
ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် ဆိုဖာရုံမှာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ မိမိကို တကယ်
အစိုးရိမ်ကြီးနေတာလား၊ ငွေစင်ရောက်လာပြီးမှ ဝိုက်ရိုက်ပြသလိုဖြစ်
တာတော့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုတွေးရမှန်းမသိအောင် တစ်မျိုးကြီးပင်။

“မေမေ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ်သိပါတယ်၊ သွားရင်းလာရင်း
ပစ်လဲလောက်အောင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မေမေ ခင်မေနဲ့

သွားလိုက်မယ်”

“မဖြစ်လို့ပါ မေမေ၊ ကျွန်တော် စိတ်မချလို့ သွားခွင့်မပြုနိုင်
ပါဘူး”

“အောင်ဖုန်းကျော်”

“ဒီအတိုင်းပဲ သိထားပါ၊ ခင်မေ ဝင်းတံခါးသော့ ဝါကိုပေးစမ်း၊
ခင်မေလည်း မလိုအပ်ဘဲ အပြင်တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အကြောင်းရင်းမရှိဘဲ အကျဉ်းချထားလိုက်သလိုပါပဲလား။ ဒေါ်
တင်မျိုးနွယ် ဘာမှကို ပြောချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်အခန်းကိုသာ
ထွက်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ ငွေစင်ကို ထွက်မတွေ့မိတာ နောင်တရမိသလိုလိုပင်။
ဘယ်လိုတွေဖြစ်ပြီး ဘာက မှားယွင်းနေတာလဲ။

မြေး နေ့သစ်ရယ် -

အဘွားနားမှာ မြေးရှိနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

သန့်ပတ်သက်စရာ မရှိဘူးမဟုတ်လား”

ပြောရင်းနှင့် ဦးအောင်ဖုန်းကျော် အသက်ပင် ဝဝမရှုနိုင်။
ဖုန်းသက်ပိုင်လည်း မျက်ကလူးဆန်ပျာ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေပြီး -

“အဘွားသိသွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှာလဲ ဖေဖေ”

“သူတို့သားအမိကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်၊ အမွေပေးပြီး ဖေဖေ
တို့သားအဖကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချ၊ အမွေဖြတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့ သား
ရယ်၊ မေမေသိပ်ချစ်တဲ့ သားကြီးတစ်ယောက်လုံး အသက်ဆုံးရှုံးပြီး
သူသိပ်ချစ်တဲ့ နေ့သစ်ကိုလည်း နာနာကြည်းကြည်း နှင်ထုတ်ပစ်ခဲ့မိတယ်
လေ”

အခန်း (၃၆)

“မကောင်းဘူး၊ အခြေအနေမကောင်းတော့ဘူးသား၊ ငွေစင်က
တစ်ခုခုကို သေချာသိပြီး အိမ်ကိုရောက်လာခဲ့တာ၊ အောင်မင်း နိုင်ငံခြား
က ပြန်ရောက်လာပြီး သစ္စာဖောက်လိုက်ပြီထင်တယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ဖေဖေ”

“အဘွားကို ငွေစင်နဲ့နေ့သစ်မတွေ့အောင် ဒီလိုပဲ ထိန်းချုပ်ထား
ရတော့မှာပေါ့”

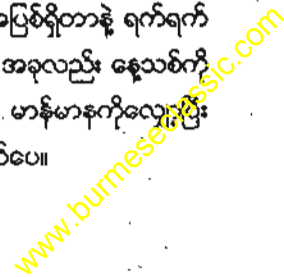
“နေ့သစ်သိသွားရင် ဒီအတိုင်းငြိမ်နေပါမလား၊ ငွေစင် တစ်
ယောက်တည်း သိတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဖေဖေ”

“အောင်မင်းက မြတ်ကေသွယ်ဆီရောက်လို့ မြတ်ကေသွယ်က
တစ်ဆင့် ငွေစင်သိသွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငွေစင်က အောင်မင်းနဲ့ သီး

“နေ့သစ်ကို အဘွားမမုန်းဘူး၊ နေ့တိုင်း ဒီကောင်ရုံးခန်းကို
သွားချောင်းကြည့်ပြီး ငိုနေတာ သားသိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သွေးတွေ
တိုးပြီး ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“သားက အခုချိန်မှာ ပိုပြီးဂရုစိုက်ပေးလိုက်ပါ၊ အခုချိန်မှာ
သေချာပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးရင် တကယ်လို့ ဖေဖေတို့အပြစ်ကို သိသွား
ခဲ့ရင်တောင် အမွေဖြတ် နှင်ချတဲ့အထိ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး လုပ်ချင်မှလုပ်မှာပါ”

ဖေဖေက ယုံကြည်မှုနဲ့ ပြောနေသလား မသိပေမယ့် အဘွား
စိတ်လျှော့နားလည်ပေးလိမ့်မည်ဟု ဖုန်းသက်ပိုင် မထင်မိပေ။ အဘွားက
သိပ်ချစ်လှပါသည်ဆိုသော နေ့သစ်ကိုတောင် အပြစ်ရှိတာနဲ့ ရက်ရက်
စက်စက် မောင်းထုတ်ခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား။ အခုလည်း နေ့သစ်ကို
လွမ်းလို့ မျက်နှာလေးသွားသွားကြည့်နေပေမယ့် မာန်မာနကိုလျှော့ပြီး
တစ်ချက်ကလေးတောင် ပြန်ခေါ်ခဲ့တမျိုး မဟုတ်ပေ။

“သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဖေဖေ၊ သားနဲ့ဖေဖေ အဘွားကို တစ်လှည့် စီ စောင့်ကြပ်ကြည့်ပြီး ဒီကိစ္စတွေ မပေါ်အောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေရမယ်။ ဝှေ့စင်ဆိုတဲ့ကောင်မလေး နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မလာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ နောက်ဆို နေ့သစ်လည်း သိချင်သိသွားနိုင်တယ်။ အောင် မင်းကို ဝေဖေလိုက်ရှာပြီး သက်သေဖျောက်နိုင်ရင် သူတို့တွေပြောတဲ့ စကားတွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ လုပ်ကြံလိမ္မော်ပြီး လျှောက်ပြောတယ်လို့ မေမေထင်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ဦးအောင်မင်းကို မတွေ့မချင်း အဘွားကို ထိန်းထား နိုင်ရင် ဖြစ်ပြီပေါ့။ အဘွားက သားတို့အလစ်မှာ အပြင်ထွက်ပြီး ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းလိုက်ရင် ဘာမှ ပြင်ဆင်ချိန်မရဘဲ ဝှမ်းပြီ”

“ကျွတ် စိတ်တွေရှုပ်လိုက်တာ၊ မေမေ့ကို ဘယ်မှသွားလို့လာလို့ မရအောင် ဒီအချိန်မှာ နေမကောင်းဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာ လား မသိပါဘူး။ မေမေသိရင် ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားမလဲ၊ တုန်လှုပ် ချောက်ချားမိတယ် သားရယ်”

ဖေဖေ ဒီလောက်ထိ သွေးလန့်တုန်လှုပ်နေတာ ဖုန်းသက်ပိုင် စိတ်မကောင်းပေ။ ကိုယ်လည်း ရူးချင်လောက်အောင် သွေးပျက်နေမိတာ ပါ။ အဘွားရဲ့ အချစ်တွေနဲ့အတူတူ တန်ဖိုးကြီးအရာမှန်သမျှ နေ့သစ် ပိုင်ဆိုင်သွားရင် ကိုယ်က ဘယ်နေရာမှာ ဘာသွားလုပ်နေမှာလဲ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အဘွားရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ရှိနေခဲ့သော အဘွားရဲ့ အလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းမှုတွေဖြင့် ပျော်မွေ့နေသော နေ့သစ်ကို

အချစ်ရင် ကိုယ့်ဘဝပျို
အချစ်ရင် ကိုယ့်ဘဝပျို
အချစ်ရင် ကိုယ့်ဘဝပျို
အချစ်ရင် ကိုယ့်ဘဝပျို

နေ့သစ် -

မင်းနဲ့ငါ အသက်ချင်းလဲမယ်။

www.burmeseclassic.com

အချိန်က ကိုယ့်ဘဝမရှိ

အထဲ မသိပေ။ သူမလက်က အားတွေက သူ့တစ်ကိုယ်လုံး စီးဆင်း သွားလျက် စိတ်တွေပါ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသလိုပါ။

“သား”

“မေ မေမေ”

မေမေက ဝမ်းသာအားရ လက်ကမ်းနေပေမယ့် ငွေစင်လက် တို့ မလွှတ်မိသေးတာမို့ ငွေစင်က ဆွဲဖြုတ်ပြီး မေမေ့ဆီကို တွန်းပို့သည်။

“သားရယ်၊ မေမေသားရယ်”

“ကျ ကျွန်တော် မေမေ့အပေါ် အထင်လွှဲခဲ့မိပါတယ်၊ အဲဒီ အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် မေမေ”

“မသိလို့မှားတာ သွေးခွဲတဲ့သူရှိလို့ သားနာကြည်းခဲ့တာ မေမေ နားလည်ပါတယ် သား။ သားကို အမြဲတမ်း မေမေ ခွင့်လွှတ်နေခဲ့တာပါ”

“ကျွန်တော်တို့ သူစိမ်းလိုနေခဲ့ရတယ်နော်၊ မေမေက အရမ်း နာကျင်နေခဲ့မှာပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက မေမေ ကျွန်တော်ကိုခေါ်သွားခဲ့ ရတာ”

“သားလေးကို ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့နေရာမှာ ထားချင်လို့ပါ။ ခရေရာတဲ့ မေမေ့ဘဝထဲမှာ သားကို မနစ်မွန်းစေချင်လို့ပါသားရယ်၊ မေမေ့ဘဝက အခြေအမြစ်မရှိ”

“အခု အဲဒါတွေမပြောပါနဲ့တော့ မေမေ၊ အဘွားပိုက်ဆံတွေ နောက်ပြန် သွားပေးပြီးရင် မေမေနဲ့ကျွန်တော် အတူတူနေရအောင်နော်၊ ကျွန်တော် မေမေ့ကို ပြည့်စုံတင့်တယ်အောင် ထားနိုင်ပါတယ်၊ နော် မေမေ”

အခန်း (၃၅)

မေမေ့အိမ်ထဲကိုဝင်ဖို့ မေမေ့မျက်နှာကိုကြည့်ဖို့ နေ့သစ် မပုံစံ ဖြစ်နေမိသည်။ ကိုယ်က ယုံမှားသံသယတွေဖြင့် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက် လို့ ဖြစ်နေမိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ မေမေက ဘာအပြစ်မှ မကျူးကျူးဘဲ ဖြူစင်ရိုးသားခဲ့တဲ့သူ။

“နေ့သစ် ဝင်လေ၊ နင့်အမေကို နင်လာလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ကြိုပြောထားလို့ စောင့်နေမှာ”

“အေးပါ၊ နင် ရှေ့ကသွား”

“အောင်မယ်လေ။ အခြောက်ကျနေတာပဲ၊ သတ္တိကလည် နည်းလိုက်တာ၊ လာ ဝိုလက်ကိုတဲ့”

ဘာကြောင့် ငွေစင်စကားကိုနာခံပြီး လက်ကိုတွဲဆုပ်မိလို့

“သားလေးရယ်”

ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် သားကိုဖက်ကာ မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖိလိုမျိုး သားနားလည်လာဖို့ သားနဲ့အတူနေဖို့ တစ်သက်လုံး မပျော်ဘူး ခဲ့ခဲ့တာ။

“အန်တီ ကျန်းမာရေးတော့ ကောင်းသွားပြီမဟုတ်လား”

“ဪ ငွေစင်၊ သမီးလေး၊ အန်တီကောင်းသွားပါပြီ၊ သား လာမယ်ဆိုလို့ အန်တီ ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ထားတယ်၊ လာထိုင်ပို့ သမီးလေး”

အခုမှ ငွေစင်ကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် နေရာမှာထိုင်ခိုင်းထား သည်။ နေ့သစ်မျက်နှာက တောင့်တမှုတွေပြည့်စုံသွားသလို ပြုံးပျော်လို့

“မို့ရတာကျနေတာပဲ၊ မျက်နှာက စပ်ဖြူပြန်”

“နင့်ရဲ့ကောင်းမှုကြောင့် မေမေနဲ့အတူတူ နေခွင့်ရတော့မှာ နင့်ကို တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငွေစင်”

“ငွေစင်ကို ကျေးဇူးတင်ရင် ငွေစင်လေးကို မေမေတို့နဲ့အတူ ခေါ်ထားလိုက်ပါလား၊ သားရဲ့”

“ဗျာ”

“ဒီလောက် စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းတဲ့ သမီးလေးကို မေမေ ချွေးမ၊တော်ချင်လို့ပါ”

“အန်တီကလည်း”

“နင်ကလည်း ရှက်မနေပါနဲ့၊ မေမေဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေး လိုက်စမ်းပါ”

“ကောင်စုတ်”

နေ့သစ်နောက်ကျော ဘုန်းခနဲ မြည်သွားသည်။ ဒေါ်မြတ် ကေသွယ် ကြည်နူးစွာ ပြုံးလို့ပါ။

“သမီးတို့နှစ်ယောက်က အကြောင်းရေစက်ပါပြီ၊သားပါကွယ်၊ အနစ်နာခံနေကြတာ တစ်ယောက်ခုကွရောက်ရင် တစ်ယောက်က အယ်တင်ချင်တာ မသိစိတ်က ချစ်နေကြလို့ပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ် သား၊ သားတို့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေကြမှာပါ၊ မေမေကို မှန်မှန် ခြောက်စမ်း၊ သား ငွေစင်ကို အားနာပြီးလည်းမဖြေခနဲ”

ငွေစင်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငွေစင် စာ မျက်နှာလေးနီမြန်းလျက် ဒေါင်းကိုငုံထားသည်။ ရင်ထဲကဆန္ဒအမှန် တို့ သူတကာယ်ရော ပြောလို့ရရဲ့လား။

“ငွေစင်”

“ဘာလဲဟ”

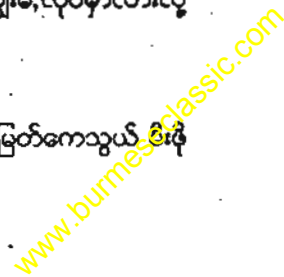
“ငါပြောရမှာလား”

“မသိဘူး”

“သားရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲလိုမေးပြီးမှ ပြောရ သား၊ မေမေရှေ့မှာ ရှက်နေမှာပေါ့၊ ကဲ သားတို့စားဖို့ မေမေ ထမင်း ချွေးမူးလိုက်မယ်၊ သားက ငွေစင်ကို မေမေချွေးမ၊လုပ်မှာလားလို့ ဆရာမေးခော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေ့သစ်တို့ နာခံတတ်နေလိုက်တာ။ ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် မီးဖို

ချောင်ဘက် ဝင်သွားသည်နှင့် ငွေစင်ဘက် တည့်တည့်လှည့်ထိုင်ပြီး ငွေစင်မေးဖျားလေးကိုပင့်မော့ကာ -

- “မေမေ့ချွေးမ လုပ်မှာလားဟင်”
- “ဟင့်အင်း”
- “ဘာ၊ ဖုန်းသက်ပိုင်ကို မျှော်လင့်နေသေးလို့လား”
- “အဲဒီကောင်အကြောင်းမပြောနဲ့၊ စိတ်နာလွန်းလို့”
- “ဒါဆို ဘာလို့”
- “နင်က အဆင့်တွေကျော်မေးနေတာကို”
- “ဪ ခြေ မေမေ့ချွေးမ လုပ်မှာလားလို့ မေးတာကိုလေ”
- “ဟုတ်တယ်၊ နင်က ငါ့ကိုချစ်တယ်မပြောဘဲနဲ့ ငါက ဘယ်

လုပ်ပြီး နင့်အမေ့ချွေးမ လာလုပ်လို့ရမလား”

“ဟာ ဟုတ်တယ်၊ ဆော့နီးပဲ ငွေစင်ရာ၊ မေမေကလည်း ငါ့အဲဒါအရင်ပြောရမယ်လို့ သင်ပေးသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ လေးလေးနက်နက် ပြောတော့မယ်ငွေစင်ရာ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာလေ အရင်တည့်တည့် နင်ရှိနေခဲ့တာပါ။ ငါ နိုင်ငံခြားကပြန်လာတာ အဲဒီမျှော်လင့်ချက်တွေလည်း ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်က သက်ပိုင်နဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေပြီ”

- “အဲဒီတော့”
- “ငါ့ရင်ထဲ မီးတွေလောင်နေတာပေါ့၊ နင်ကတော့ မသိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တာဟု ငွေစင် တိုးတိုးလေး ဝန်ခံခံ နေသစ် မချင့်မချေဖြစ်ကာ ငွေစင်လက်ကလေးကို အားနည်း

ဆီထိုင်ရင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ

နှစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး -

“ငါကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ လောင်ကျွမ်းလို့ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာထက် နှင့်အတွက်ပဲ စိုးရိမ်ခဲ့တာ၊ နင်ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ပျော်နေစေချင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အဘွားလက်ခံအောင်၊ ကြည်ဖြူအောင် နှင့်ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ”

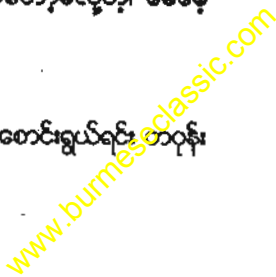
“နင့်ရဲ့စိတ်ကို အဲဒါကြောင့် လေးစားခဲ့တာပါ၊ နင့်အချစ်တွေကို ချီသိပ်ပြီး စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီခဲ့တာ ငါနားလည်တယ်၊ တကယ်ဆို ငါလည်း ဖုန်းသက်ပိုင်ရဲ့ အေးစက်တဲ့အချစ်တွေထက် နှင့်ရဲ့ခန္ဓာထွေးတဲ့ ကြင်နာမှုတွေကို သာယာခဲ့မိပါတယ် နေ့သစ်၊ ငါ အရိုးသားဆုံး ဝန်ခံထားပါ”

- “အဲဒါ အဖြေပေးတာလား”
- “မသိတော့ဘူး၊ ကြိုက်သလိုသာ ယူဆလိုက်တော့”
- “ဈေးပေါ့လိုက်တာ”
- “ဘာ”
- “ဟဲ့ ဟဲ့ ခံစားလို့ကောင်းအောင် ချစ်တယ်လို့ပြောစေချင်တာ”
- “ကတိကတ်သတ်သတ် လုပ်မနေနဲ့ သိပ် စိတ်မရှည်တော့ဘူး ထပြန်လိုက်တော့မှာ”

“မေမေရေ၊ ဟောဒီမှာ ငွေစင်က ပြန်တော့မလို့တဲ့၊ မေမေ့ချွေးမကို လာတားပါဦး”

“ကောင်စုတ်”

အပြုံးနေသောနေ့သစ်ရင်ဘတ်ကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း တာဝန်

ဝုန်း ထုပစ်လိုက်သည်။ နေ့သစ်က မျက်နှာပြောင်စွာ သူမလက်ထဲ
ဖမ်းဆုပ်ကိုင်၍ တရွပ်ရွပ်နမ်းလို့မဆုံးပေ။

“ကဲ ဖယ်စမ်းပါ။ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး။ အန်တီထွက်လာရင်
မကောင်းဘူး”

“မေမေက သဘောတူပြီသားပါ”

“မရှိမသေတော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့ဟဲ့၊ ဒါနဲ့ နေ့သစ်၊ နင့်အဘွား
သဘောမတူရင်ရော နှင်ငါ့ကို လက်ထပ်မှာလား”

“အဘွားက ငါ့ကို စွန့်လွှတ်ပြီးသားပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်
ရိုးသားမှုတွေကို အဘွားကို ငါပြောပြမှာပါ။ ဖုန်းသက်ပိုင်က မတူမထင်
ဖြစ်တောက်လိုက်တာတွေရောပေါ့”

“နင့် မနက်ဖြန် ပိုက်ဆံတွေသွားပေးရင် အဘွားက နင့်ကို
အတွေ့ခံပါ့မလား”

“ပိုက်ဆံပေးပြီး ပြန်လာမှာပဲဟာ၊ အဘွားမျက်နှာကို တစ်
ကြီး ကြည့်ခဲ့မယ်၊ ငါအိပ်မက်မက်တာ အဘွားကျန်းမာရေး မကောင်း
ဘူးဟာ၊ အဘွားလည်း ငါ့ကိုသတိရနေတယ် ထင်တယ်”

“နင့်အဘွားက နင့်ကို ချစ်လျှက်နဲ့ ဘာလို့ ရက်ရက်စက်စက်
နှင်ထုတ်ရတာလဲမသိဘူးနော်”

“ဖုန်းသက်ပိုင်ချစ်သူကို ငါက ကြာကူလီခိုက်ပြီး ကူညီသိမ်းဆွဲ
တယ်လို့ ထင်သွားမှာပေါ့၊ နင့်အခြေအနေမှန်ကိုလည်း ဖုံးကွယ်ပေး
တယ်လေ”

“ဖုန်းသက်ပိုင်သာ ငါ့ဘက်က ရပ်တည်ပေးခဲ့ရင် ဒီလိုကိစ္စတွေ

ဝင်းယုရင် ကိုယ့်ဘဝပရို

ဖြစ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင် အရမ်းယုတ်မာတယ်၊ ငါ့ကိုချစ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘဲ နှင်ပိုင်ဆိုင်သွားမှာ ပိုးလို့ အောက်တန်းကျခဲ့တာ၊ တကယ်လို့
ဖုန်းသက်ပိုင်တို့နဲ့ဆိုရင် နှင် ဒေါသထွက်မှာလားဟင်”

စိုးရိမ်တကြီးမေးနေပုံရသောငွေစင်ကို နေ့သစ် ပြုံးပြလိုက်
သည်။

“နင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးလို့ အဲဒီအတွက်တော့ ဒေါသဖြစ်တော့
မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နင့်ကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ စွန့်ပစ်လိုက်သည်ဖြစ်စေ
ဥစ္စာရင်းမှန်လို့ ပြန်ရတယ်လို့ သဘောထားတယ်၊ နှင်လည်း သူ့ကို
တကယ်ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်လို့ အရမ်းမခံစားရဘူး မဟုတ်သား၊ အဲဒါဆို
ငါ ကျေနပ်နိုင်တယ်”

“တကယ်လို့ ငါ ခံစားရတယ်ဆိုရင်ရော”

“နင့်ကိုနာကျင်အောင်လုပ်လိုက်တာဆိုရင် ငါ ဒီကောင်ကို
ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ နှင် ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်တာနဲ့ သွားသတ်မှာ”

“သူ့ရဲကောင်းကြီးပေါ့”

မျက်နှာပင့်ကာ မေးပုံက အသည်းယားစရာ။ သူ သိမ်းကျွေးကာ
ဖက်ဖွဲ့ပြင်နေဆဲမှာ မေမေ ရောင်းဟန်သံကြောင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရပြီး

“သားနဲ့သမီး ထမင်းစားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေ့သစ်အရင် ငွေစင် ထပြေးလာခဲ့သည်။ ရင်တွေထဲမှာ ပျော်
နေပေမယ့် နေ့သစ် မနက်ဖြန် သူ့အဘွားဆီသွားမှာကိုတော့ စိုးရိမ်စိတ်
တွေ ဝင်နေမိသည်။

နေ့သစ်ကိုရော သူတို့လက်ခံပါ့မလား။ သူမလိုပဲ နှင်ထုတ်ကြ
ဦးမလား။
အဘွားနှင့် တွေ့ခွင့်မရလျှင် အကြောင်းရေစက်တွေ ဆိုးနေဦး
မှာပင်။

အခန်း (၃၈)

လူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို ဘယ်လောက်နှိပ်နှိပ် အသံက ထွက်မလား။
ပျက်နေလို့များလား။
သူ့ရှိနေတုန်းက အဲလို လူခေါ်ဘဲ(လ်)ပျက်လျှင် မိနစ်မဆိုင်။
နာရီမဆိုင်၊ ချက်ချင်းပြင်ခဲ့တာ။
“ဟား ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”
သံပန်းတံခါးကြီးကို တဒန်းဒန်းထုလည်း ဘာမှ ထူးခြားမလော
တာမို့ တော်တော်လေး စိတ်ပျက်နေမိသည်။ ဒီအချိန်ဆို အဘွား အိမ်မှာ
ရှိနေမှာပါ။
မခင်မေလည်း ရေးပြန်ချိန်ဖြစ်နေလောက်ပါလျက် ဘာကြောင့်
များ လူသံ သူသံ မကြားလောက်အောင် အိမ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်နေရ

တာဝန်။ အတွင်းကနေ သော့ခတ်ထားတာမို့ နောက်ဆုံး အုတ်တံတိုင်း သံတံခါးကနေ ခြံဝင်းထဲ ကျော်ဝင်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်ရသည်။

“ဟာ မင်း မင်း ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုမို့ မင်း သူခိုး သူခိုး”

ကသုတ်ကရိုက် ပြေးထွက်လာပြီး ဖုန်းသက်ပိုင် ထိတ်ထိတ် ပျာပျာအော်လိုက်တာမို့ အပေါ်မှာ တိုးလှီးတန်းလန်း တုံ့ဆိုင်းသွားပေမယ့် သူ ရဲတင်းစွာပင် ခြံဝင်းထဲ ခုန်ချလိုက်သည်။

“ငါ့အဘွားအိမ်ထဲ ငါဝင်တာ မင်းက ဘာသူခိုးထအော်နေ တာလဲ၊ မင်း အစကတည်းက ဒီနားမှာရှိနေရင် ငါ တဒုန်းဒုန်းတံခါးကို ထုနေတာတည်းက လာဖွင့်ပေးပါလား”

“မင်းနဲ့ ဒီအိမ်နဲ့ ဘာဆိုင်တော့လို့ တံခါးလာဖွင့်ပေးရမှာလဲ၊ မင်း အခုချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွား”

“ဟိတ်ကောင် မင်း ဇွတ်တားနေတောင် ငါမနေဘူး၊ အဘွား ကို ပိုက်ဆံပေးပြီးရင် ငါပြန်မှာ”

“မင်း အဘွားကို တွေ့စရာ မလိုဘူး၊ ပေးစရာရှိရင် ငါ့ကို ပေးပြီးပြန်”

“အဘွားကို တွေ့ချင်လို့ ငါလာခဲ့တာ၊ မင်းကိုပေးခဲ့ပြီး ငါက ပြန်စရာလား၊ ဖယ်စမ်းကွာ”

“ဟိတ်ကောင်”

ဖုန်းသက်ပိုင်က အိမ်ထဲကို ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ တွန်းထိုးထား၍ နေ့သစ် အနည်းငယ် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ အိမ်အဝင် သံဘာဂျာတံခါး

တလည်း သော့ခတ်လျက်။ သူ့လာမှာ ကြိုသိနေ၍ အဆင့်ဆင့် သော့ခတ် ထားခြင်းလား။

အဘွားက သူ့ကိုမတွေ့ချင်လို့ ဒီလိုလုပ်ခိုင်းထားခြင်းလား။ သူ့ကို ဒီလောက်တောင် စိတ်နာနေတာလားဟု အဘွားကိုတွေ့ကာ မေးကြည့်ချင်လှသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

သူ ရုန်းကန်နေဆဲမှာပင် ဦးအောင်ဖုန်းကျော် ရောက်လာပြီး တျားဟိန်းသံကဲ့သို့ အော်လိုက်၏။ ဖုန်းသက်ပိုင်လက်တွေကို သူ့ ဆွဲဖြုတ် လိုက်ကာ -

“ကျွန်တော် အဘွားနဲ့တွေ့မလို့ လေးလေး၊ အဘွားကို ငွေပေး ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်ပြန်မှာ၊ အဲဒါကို ဒီကောင်”

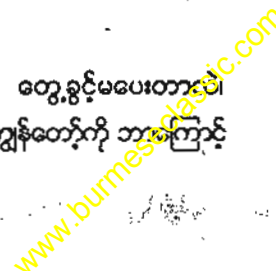
“ငွေထားချင်လည်း ထားခဲ့၊ မထားချင်လည်း ပြန်ယူသွား၊ မေမေနဲ့တွေ့ဖို့ မလိုဘူး၊ ဟိတ်ကောင်တွေ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်”

ဘယ်ကထွက်လာမှန်းမသိသော လူနှစ်ယောက်က ခြံဝင်းတံခါး သော့ကို လာဖွင့်၏။ မထွက်လျှင် သူ့ကိုဆွဲထုတ်တော့မှာ သေချာသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်း သွေးသားအရင်းတွေကို ဘာကြောင့်၊ ကြမ်း တမ်းစွာ ဆက်ဆံနေကြတာလဲ။

“လေးလေး”

“ဘာလဲ”

“ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို အဘွားနဲ့ တွေ့ခွင့်မပေးတာလဲ၊ ကျွန်တော် ဒီကို နေဖို့ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်

ဒီလို ဆက်ဆံကြတာလဲ ပြောပါဦး”

“မင်းကို မေမေက ဒီအိမ်က နှင်ချထားပြီးပြီလေ၊ ဘာလို့ အရှက်မရှိ ပြန်ဝင်လာတာလဲ၊ မင်း ဘာလို့ချင်လို့လဲ၊ ငါ့ကိုပြော”

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကနေ မြေတစ်မူနီတောင် မယူဘူး၊ မက်လည်း မမက်မောဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတယ်၊ ကိုယ့်ခြံထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေးလေးတို့နဲ့ ကျွန်တော်က သူစိမ်းလား၊ ဘာလို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆက်ဆံနေကြတာလဲ၊ ကျွန်တော်ကို အဘွားနဲ့တွေ့ခွင့်ပေး၊ အဘွားက မကြည့်ချင်ဘူးလို့ အိမ်အပေါက်က အော်ရင် ကျွန်တော် သာသာလေး လှည့်ပြန်သွားမယ်”

“မင်း တော်တော် လျှာရှည်တဲ့ကောင်ပဲကွာ၊ ဟိတ်ကောင်တွေ ဆွဲထုတ်လိုက်”

“မလုပ်နဲ့”

သူ အားနှင့်ရုန်းကန်၍ အိမ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ-

“မြေး နေ့သစ်၊ မြေးကြီး”

“အဘွား”

သံဘာဂျာတံခါးအတွင်းက အဘွားရဲ့ခေါ်သံကြောင့် နေ့သစ် သွေးတွေ ဆူဝေတုန်လှုပ်သွားရသည်။ အဘွား သူ့ကို အားကိုးတကြီး ခေါ်လိုက်တာလား။

ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်နေသည့် အနေအထားမို့ အဘွားနားကို မြေ သွားဖို့ သူ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“အာ”

“ခွပ် ဖုန်း”

“ချက္က”

“မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ငါ့မြေးကို မလုပ်ကြပါနဲ့၊ အောင်မယ်လေး ငါ့မြေးဝေပါပြီ၊ အောင်ဖုန်းကျော် ဖုန်းသက်ပိုင် နှင်တို့ လူတွေမှဟုတ် ခဲ့လား၊ ငါ့ကို သော့ပိတ်ထားတာ နှင်တို့ ငါ့ကို သေကြောင်းကြံနေ ကြတာ မဟုတ်လား၊ မြေးနေ့သစ် အဘွားကို ကယ်ပါဦး”

“အဘွား”

သူ တတ်နိုင်သလောက် ခုခံကာကွယ်ပေမယ့် အင်အားချင်းက မမျှတာမို့ သူ့မျက်နှာမှာ သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေရသည်။ အဘွားကို အကျဉ်းချထားကြတာ ရင်နာလို့မဆုံး။

“ဆွဲထုတ်၊ အပြင်ကိုဆွဲထုတ်”

“အဘွား အဘွား”

“မြေးရေ၊ နေ့သစ် မြေး”

“ဝုန်း ဂျိုး”

သူ အပြင်ရောက်သွားသည်နှင့် တံခါးကို ဆွဲပိတ်သောခတ်လိုက် ကြသည်။ ဘာသဘောလဲ၊ ဒါ ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ အဘွားကို အိမ်ထဲမှာ သော့ခတ်ပိတ်ပြီး -

“အား”

သူ မခံစားနိုင်လွန်းစွာ မြေပြင်ကို လက်သီးနှင့်ထိုး၍ ကုန်းအော် ဖမ်းလိုက်မိသည်။ ဖြစ်ပျက်နေသမျှတွေကို တကယ်ကို ဘာမှ နားမလည် နိုင်ပါ။

မှားယွင်းနေတာ သိလိမ့်နဲ့ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သူ တွေးလို့မရ
 ဖြစ်နေတာ။
 လေးလေးနှင့် ဖုန်းသက်ပိုင် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ
 သိကိုသိရမှဖြစ်မည်။

အခန်း (၃၉)

“သိတယ် ဟုတ်လား၊ သိရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကို ဘာလို့မပြောကြတာ
 ဆို မေမေရာ ကျွန်တော်ကို ဘာလို့မပြောတာလဲဗျာ”

“သားရယ် မျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေ အရင်ဆေးထည့်ရအောင်
 နော်၊ ပြီးရင် မေမေပြောပြပါမယ်”

ပါးကို ပွတ်သတ်ကိုင်တွယ်လာသော မေမေလက်တွေကို သူ
 အယ်ချလိုက်သည်။ ငွေစင်က မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် -

“ငါတို့က နင်ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ မပြောသင့် ပြောသင့်
 ခြံ့စားချင့်ချိန်နေကြတာပါ။ ပြီးတော့ ဖုန်းသက်ပိုင်တို့ အတွားကိုပါ
 ဒီလိုလုပ်ထားမယ် မထင်လို့ပေါ့ဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်သားရယ်၊ ကိုယ့်အတွား၊ ကိုယ့်အမေကို ဒီလိုပုံစံ

လုပ်ငန်း ဘယ်ထိပါမလဲ၊ အဘွားက မတွေ့ချင်လို့ တွေ့ခွင့်မပေး
သူတို့နှင့်ထုတ်လိုက်တယ်လို့ သမီးကပြောတာ”

“ဒါ ပြစ်မှုမြောက်တဲ့အလုပ် မေမေ၊ အခု ရဲကတိုင်ပြီး သူတို့
ဖမ်းချုပ်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်”

“အခုတော့ အဲလိုလုပ်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့
အဘွားကျန်းမာရေးကြောင့် တခြားသူတွေနဲ့ အတွေ့မခံတာပါဆို
မေမေတို့ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး”

“အဘွား သနားစရာ အကူအညီတောင်းနေတာ၊ ကျွန်တော်
အခုထိ နားထဲကမထွက်ဘူး မေမေ၊ အဘွား စိတ်ဆန္ဒအရ ကျွန်တော်
ကို မတွေ့ချင်လို့ ဒီလိုနေနေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိထား
အခု မေမေတို့ပြောသလိုဆိုရင် ဖေဖေသေရတာလည်း သူတို့ကြောင့်
မေမေကို နာမည်ပျက်နဲ့ နှင်ထုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း နာမည်
နဲ့ နှင်ထုတ်တယ်၊ သူတို့က အဘွားဆီက”

“ဟုတ်တယ်၊ အမွေတွေအားလုံး သူတို့ချည်းပိုင်ဆိုင်ချင်လို့
အခု ကိုအောင်မင်းကို သက်သေအဖြစ် မေမေတို့ သွားရှာရမယ်၊ သူ
ရဲစခန်းမှာတိုင်ချက်ဖွင့်တာ တရားဝင်မှာ”

နေ့သစ် စားပွဲခံကို လက်သီးနှင့်ထိုး၍ ခုန်ထလိုက်သူ
ဒီရင်ထဲမှာ ဒီတစ်ခါလောက် အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာရူး
မရှိ။

“လေးလေးတို့သားအဖ လုပ်ရက်တယ်ဗျာ၊ အဘွားရော
လောက်တောင် နာကျင်သွားလိုက်မလဲ၊ သူ ယုံကြည်တဲ့သူတွေ

ဒီလိုလုပ်ရက်လေခြင်းဆိုပြီး ရောဂါတွေတောင် တိုးနေမလားမသိဘူး
ကျွန်တော် ခုချက်ချင်း သွားရှင်းမယ် မေမေ”

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ တစ်ဖွတ်ထိုးမလုပ်ပါနဲ့သားရယ်၊ သူတို့မှာ
လူစိတ်မရှိတော့လို့ ဒီလိုလုပ်လွှတ်ကြတာ၊ ဦးအောင်မင်းကို သွားတွေပြီး
ရဲတွေခေါ်ပြီးမှ မေမေတို့ သွားကြတာပေါ့ကွယ် နော်”

“ဦးအောင်မင်း ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မေမေသိလို့လား”

“နိုင်ငံခြားကပြန်ရောက်မှ လိပ်စာအတိအကျပေးထားတာတော့
မရှိပါဘူး၊ အရင်ကရောက်ဖူးတဲ့ သူ့အမေအိမ်ကိုပဲ သွားကြည့်ရမှာပေါ့
တယ်”

“ဒါဆို အခုပဲ သွားရအောင်မေမေ”

“အေးပါကွယ်”

အဘွားအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ကြီးနေသော နေ့သစ်ဆန္ဒအတိုင်း
ခေါ်မြတ်ကေသွယ်နှင့်ငွေစင် ကသုတ်ကယက် ထလိုက်ခဲ့ရသည်။

ဦးအောင်မင်းဆိုတဲ့လူကို တွေ့မှဖြစ်မှာ၊ ဒီပြဿနာတွေရဲ့
ညွှန်သက်သေက ဦးအောင်မင်း။

အင်းစိန်ရင် ကိုယ့်ဘဝပရို

သောသတင်းကြောင့် သာဓကတဘက်ကို ကားဦးလှည့်လိုက်၏။
အောင်မင်း ဘာတွေမကျေနပ်လို့ ပြဿနာတွေ ဆွဲခွဲလိုက်သည် မသိပေ။
အိပေမဲ့ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေက ငွေနှင့်ပိတ်ဆို့လို့ လွယ်ပါသည်။

ဒီပြဿနာတွေရဲ့အဓိကသက်သေဖြစ်သော အောင်မင်းကိုသာ
အိတ်ပေါက်ပိတ်ထားနိုင်လျှင် မေမေ့ကို ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာမို့လို့ပါ။
အဖွဲ့ရှိလျှင် နေ့သစ်ကို ခေါ်ပေးပါမည်ဟု ပြောလိုက်ပါက ပြဿနာတွေ
အေးဆေးစွာ အဆုံးသတ်သွားပေလိမ့်မည်။

“အောင်မင်း”

“ဟာ ကိုကျော်”

အိမ်ရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်ပြီး အိမ်ထဲ လှစ်နေဝင်လိုက်၍ အောင်
မင်း ဘယ်မှ ပြေးချိန်မရလိုက်။

“မင်းက ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ ဘာကိုကြောက်လန့်သွားတာလဲ၊ မင်း
စိတ်ခြားကပြန်လာတာ ငါ့ကို လာမနှုတ်ဆက်လို့ ငါလာတွေ့တာပါကွ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါကိုကျော်၊ အပူလား၊ အအေးလား။
အေးမရှိတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“အဲဒါတွေ ငါမသောက်ချင်ပါဘူး။ မင်းနဲ့စကားပြောချင်တာ
တော့ မင်း ဒီမှာပဲ ထိုင်နေပါ”

အိမ်ရှေ့ခုံတန်းလျားမှာပဲ ထိုင်ခိုင်းတာမို့ အောင်မင်း မပြေးသာ
အုပ်သား ဒီလောက် သွေးပျက်တုန်လှုပ်နေပုံနှင့်ဆိုလျှင် အောင်မင်း
အုတ်တာလုပ်ထားတာ သေချာနေသည်။

“အောင်မင်း”

အခန်း (၄၀)

“ကိုအောင်မင်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းလို့ချပြီ သား
ဖေဖေ သူ့ကို သွားတွေ့လိုက်မယ်၊ သားက သားအတွားကို ဂရုစိုက်ထား
လိုက်ပါ။ အတွား တော်တော်စိတ်ထိခိုက်သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေသာ အဆင်ပြေအောင်
နှုတ်ပိတ်ခဲ့ပါ။ အတွားကို သား ဆေးတိုက်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

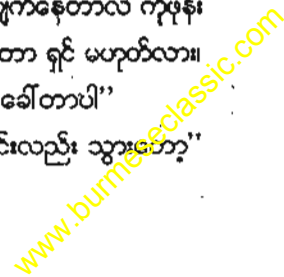
“အေး ဖေဖေသွားပြီသား”

ဦးအောင်ဖုန်းကျော် ထွက်သာလာခဲ့ရပေမယ့် စိတ်တွေ ထေး
နေသည်။ မေမေ အထင်လွှဲစိတ်ထိခိုက်သွားအောင် လုပ်မိလိုက်
ကြောင့်ပါ။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ အောင်မင်း သူ့အမေအိမ် ရောက်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါကုန်ကုန်”
 “ကိုမော့မိန်းမ မြတ်ကောသွယ်နဲ့တွေ့သေးလား”
 “ဗျာ မ တွေ့ပါဘူး”
 “အေး၊ မင်း နိုင်ငံခြား ဘယ်ချိန်ပြန်သွားမှာလဲ”
 “ကျ ကျွန်တော်”
 “မင်းမိသားစုက နိုင်ငံခြားမှာ မဟုတ်လား၊ အလုပ်တွေ ကိုယ်စီနဲ့ အဆင်ပြေမှာပေါ့၊ ဒီကို ဘာလို့ ပြန်လာတာလဲ”
 “အ အမေ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ပါ။ အခု အမေက သူ့နေ ကောင်းမှ ပြန်စေချင်နေတာ”
 “မင်း ဒီရက်ထဲမှာ အမြန်ဆုံးပြန်လိုက်ပါ”
 “ဗျာ”
 “လမ်းစဉ်ကို မင်းသုံးစွဲ လုံလုံလောက်လောက်ပေးလိုက်မယ်”
 “ကိုကော့ရယ်၊ အမေကျန်းမာရေးက နေ့လားညလားမယိဘူး အခုလည်း ဆေးခန်းသွားရင်းနဲ့ ဆေးရုံတက်ရမယ်ထင်တယ်”
 “အောင်မင်း”
 ဦးအောင်ဖုန်းကျော် စားပွဲခုံကို ဘုန်းခနဲ မုတ်၍ ဆောင့်အော် လိုက်၍ ဦးအောင်မင်း တုန်တက်သွားသည်။
 “မင်းကို ငါ နှစ်ရက်ပဲ အချိန်ပေးမယ်၊ မင်း ဟိုကိုပြန်တို မရသေးဘူးဆိုယင်တောင် တခြားမှာ သွားနေ၊ ဒီကြားထဲမှာ ဘယ်သူနဲ့ မတွေ့နဲ့၊ ငါပြောတာ နားမထောင်ရင် မင်းကိုပေးခဲ့တဲ့ငွေတွေ ငါ့ထံ ပြန်ပေးရမယ်လို့ ပြောပြီးသားနော်၊ အခု မင်းအမေနေတဲ့အိမ်က ငါ

အေးတဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ရွေးယူထားတာ မဟုတ်လား၊ အိမ်ကရန် ငါ့ယူသွား မယ်”
 “ကို ကိုကော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အမေမှာ ဒီအိမ်လေးပဲ နောက် ဆုံး ပိုခိုစရာရှိပါတယ်၊ အမေကို သေအောင်သတ်သလို မဖြစ်ပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော်မိုက်ခဲ့တာတွေအတွက် ဒီတစ်ခုပဲ ပြန်ပေးဆပ်နိုင်သေးတာပါ”
 “အဲဒီလိုအိမ်မျိုး နှစ်လုံး ကျွန်တော်ပြန်ဝယ်ပေးမယ်”
 “ဟင် နေ့သစ်”
 “ဟာ မကေသွယ်”
 ဦးအောင်မင်းနှင့် ဦးအောင်ဖုန်းကျော် နှစ်ယောက်လုံး မျက် အလူးဆန်ပျာ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ငွေစင်က ရဲစခန်းကို သွား အကြောင်းကြားနေ၍ ရောက်မလာသေးပေ။
 “မင်းတို့ ဘာကိစ္စ ဒီကိုလာကြတာလဲ”
 ဦးအောင်ဖုန်းကျော် မျက်လုံးကြီးပြူးလျက် ပြုန်းခနဲ ထကာ အေးတော့ နေ့သစ် ခန်းခနဲပြုံးလိုက်သည်။
 “လေးလေးလို့ပဲ ဦးအောင်မင်းခေါ်ကို ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စရှိလို့ ထာတာပါ”
 “မင်း”
 “ရှင် ဘာလို့ အဲလောက်တောင် သွေးပျက်နေတာလဲ ကိုဖုန်း ကျော်၊ ကျွန်မတို့မိသားစု ဘဝပျက်အောင်လုပ်ခိုင်းတာ ရှင် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို သက်သေခံခိုင်းဖို့ ဦးအောင်မင်းကို လာခေါ်တာပါ”
 “နင်တို့ ထွက်သွားစမ်း၊ အောင်မင်း မင်းလည်း သွားတော့”

“ဘယ်လဲ အခုပဲ ရဲတွေရောက်လာတော့မှာ ပြေးလို့မလွယ်
ပါဘူး ဦးအောင်မင်း၊ လေးလေးလည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ဖို့ မစဉ်းစား
ပါနဲ့”

“ဘာကွ၊ ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ ငါ ဥပဒေမဲ့ ဘာမှ
လုပ်ထားတာမရှိဘူး၊ ငါ့ကိုဖမ်းလို့မရဘူး”

“အဲဒါ ရဲစခန်းရောက်မှရှင်းပါ”

“ဟာ ရဲတွေ”

ငွေစင်နှင့်ရဲတွေ အချိန်မီရောက်လာ၍ ဦးအောင်မင်းနှင့်
ဦးအောင်ဖုန်းကျော် ဘာမှ လှုပ်ရှားချိန်မရဘဲ ပြေးပေါက်ပိတ်သွားလေ
သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာတွေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီလိုဖြစ်သွားတာ
မဆန်းပါဘူး၊ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ခဲ့ပါ”

“မလိုက်ဘူး၊ ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ၊ ငါ့သားနဲ့ ငါ့အမေအိမ်မှာပဲ
နေမှာ၊ အမွေတွေလည်း ဘယ်သူမှ မပေးဘူး”

“လေးလေးလိုရှင်တဲ့အမွေတွေ ထောင်ကထွက်လာမှ ခံစားခါ
တော့၊ ရဲအရာရှိမင်းတွေ တာဝန်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ၊ ပြီးရင် ကျွန်
တော်တို့ တစ်အိမ်စင်စရာရှိပါသေးတယ်”

လေးလေးကိုလက်ထိတ်ခတ်လိုက်တော့ ရင်ထဲဆိုနင့်ကာ မျက်
ရည်ပဲခဲသေး၏။ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ရ
တာပါလဲ။

လောဘာရမ္မက်နှင့် မနာလိုဝန်တို့ပိတ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်
ဒဏ်ခတ်စေတာ လေးလေးသိသွားပါစေ။

တာလဲ၊ ငါ့ကို လှောင်ပိတ်ထားတာကရော ဘာသဘောလဲ၊ နင်တို့ သားအဖ ငါ့ကို တစ်လှည့်စီစောင့်ပြီး ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

အဘွားဒေါသတကြီး အော်နေတာမျိုး ဖုန်းသက်ပိုင် ဘာလုပ်လို့ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။

အဘွား ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်နေလျှင် သူတို့သားအဖ အနေ ချောင်မှာမဟုတ်တော့။ နေ့သစ်ကို နှိပ်စက်လွှတ်လိုက်သည့် အခြေအနေ ဆိုးကို မြင်သွားသည့်အတွက် အမွေပြတ် နှင်ထုတ်တာတွေ ဖြစ်လာနိုင် သည်။

“အဘွား”

“မခေါ်နဲ့၊ နင်တို့ ငါ့ကို အဘွားတစ်ယောက်လိုရော သတ်မှတ် လို့လား။ နင်တို့ ငါ့ကိုရော နေ့သစ်ကိုရော ဒီလိုလုပ်တာ မရိုးသားဘူး။ ဘာအတွက်လဲ၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ဘာအတွက်မှ မဟုတ်ပါဘူး အဘွားရယ်၊ စိတ်ကို အေးအေး ထားပါ။ အဘွား သွေးတွေအရမ်းတိုးနေပြီ၊ ဆေးသောက်လိုက်ရအောင် နော် အဘွား”

“မသောက်ဘူး။ နင်တို့ ငါ့ကို သေစေချင်နေကြတာ မဟုတ် လား။ ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ပြီး အခုမှ ဂရုစိုက်မပြုနဲ့၊ ငါ့မြေးကို ငါတွေ့ချင်တယ်၊ အခု တံခါးတွေဖွင့်ပေး။ ငါ့မြေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး အခုချက်ချင်း လာခိုင်းမယ်”

“အ အဘွား၊ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေတယ်၊ ခဏအခုရင် နေ့သစ်ကို သားကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ပေးပါမယ် အဘွားရယ်နော်”

အခန်း (၄၁)

“မသိဘူး။ နင်တို့ ငါ့ကို ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ကြတာလဲ၊ ငါ့မြေး နေ့သစ်ကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ရိုက်ပုတ်ထုတ်လိုက်ကြတာလဲ”

“အဘွား နာကြည်းလို့ နှင်ထုတ်ထားတာ မဟုတ်လား။ သူ့ ကိုမြင်ရင် အဘွားရောဂါတိုးပြီး စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ အဝင်မခံတာပါ အဘွားရယ်၊ အခုချိန်မှာ အဘွားကျန်းမာရေးကပဲ အရေးကြီးတယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား အဘွား”

“မပြောနဲ့၊ နင်တို့သားအဖ မဟုတ်တာတွေ လုပ်၊ မဟုတ်တာ တွေ ပြောနေကြတာ၊ နင်တို့ ငါ့ကို သော့ခတ်ပိတ်ပြီး ဘယ်မှသွားခွင့် မပေးဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ တွေ့ခွင့်မပေးဘူး။ ငါ့မြေး ငါ့ကိုတွေ့ချင်လို့ လာတယ်၊ ငါကလည်း တွေ့ချင်လို့ ခေါ်တယ်၊ နင်တို့ ဘာလို့ ဆွဲထုတ်

“မရဘူး ဖုန်းဆက်မယ်၊ ခင်မေ ငါ့ကို ဖုန်းယူပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကို မခင်မေယူပေးလိုက်စဉ်မှာ ဖုန်းသက်ပိုင် လမ်းခုလတ်က ဆွဲယူထားလိုက်သည်။

“ဖုန်းသက်ပိုင်”

“နေပါဦးအဘွား၊ အဘွားဆေးသောက်ပြီး စိတ်ငြိမ်သွားပြီဆိုမှ နေ့သစ်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ။ မခင်မေ အိမ်တံခါးနဲ့ ဝင်းတံခါးတွေ သော့သွားဖွင့်ထားလိုက်ပါ။ အဘွားဆေးသောက်ပြီးတာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စိတ်တည်ငြိမ်သွားရင် နေ့သစ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်၊ သူ အဆင်သင့် ဝင်လာရုံပဲ”

မခင်မေလက်ထဲ သော့တွဲကြီးထည့်ပေးလိုက်မှ အဘွား အသက်ရှူသံ ပုံမှန်ဖြစ်သွား၏။

မခင်မေက အိမ်တံခါးနှင့် ဝင်းတံခါးကို သော့ဖြန်ဖြန်ဖွင့်ပြီး ပြန်ပြေးလာသည်။

“တံခါးတွေ ဖွင့်ပြီးပါပြီ အဘွား”

“မခင်မေ၊ ဒီဆေးလေး အဘွားကို တိုက်လိုက်ပါ”

ဖုန်းသက်ပိုင်ပေးသောဆေးကို အဘွားပါးစပ်ထဲထည့်၍ ရေယူကာ တိုက်လိုက်သည်။ အခုမှ အဘွား သက်ပြင်းတွေရပြီး ဆေးသောက်တော့၏။

“အ အား မြေး မြေးနေ့သစ်”

“ဟင် အ အဘွား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

စမ်းမရှိရင် ကိုယ့်ဘဝမရှိ

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မခင်မေ အခန်းပြင်ထွက်ပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ သွားလုပ်တော့၊ ဆေးရှိန်တက်ပြီး အဘွား အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်”

ရွေးစေးတွေပြန်၍ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးကာ ဝေဒနာခံစားနေသော အဘွားကို သွေးအေးစွာနှင့် ဘာမှမဖြစ်ဘူးပြောနေတာမို့ မခင်မေ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

“မခင်မေ သွားလေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

မခင်မေ ပြုံးပြုံးပျာပျာ ပြေးထွက်သွားမှ အဘွားနားမှာ ဖုန်းသက်ပိုင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ခွင့်လွှတ်ပါအဘွားရယ်။

ကိုယ့်ဘဝကို ကယ်တင်ဖို့အတွက် ဒီလိုမျိုးမလုပ်လို့ မဖြစ်လို့ လုပ်လိုက်ရတာပါ။

အဘွား သက်သက်သာသာနဲ့ ဘဝကူးပါ အဘွား။

“အဘွား အဘွား ဘာဖြစ်တာလဲ အဘွား”

“ဟင်”

နေ့သစ်နှင့်အတူ လူတွေရော ရဲတွေရော ဝရုန်းသူန်းကား အခန်းတွင်း ဝင်လာတာမို့ ဖုန်းသက်ပိုင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

“သား”

“ဖေဖေ”

“အဘွားကို သား ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ သား”

“ဖေဖေ သားလေ အ အဘွားကို”

“သားရယ် ဖိုက်လိုက်တာ၊ ကိုယ့်အဘွားကို အဲလိုကြီး လုပ်စရာ လိုလားကွာ၊ မေ မေမေ”

လက်ထိတ်ခတ်ခံထားလျက်မှ ဒေါ်တင်မျိုးနွယ်အနားမှာ ဦးအောင်ဖုန်းကျော် ခူးထောက်ထိုင်ချကာ မျက်ရည်ကျနေသည်။

နွေသစ်က အဘွားကိုဖက်တွယ်ထားလျက်မှ ဦးအောင်ဖုန်းကျော်ကို တွန်းထိုးပစ်လိုက်၏။

“ခင် ခင်ဗျားတို့ လူမဆန်တဲ့သားအဖ၊ ကိုယ့်အမေ ကိုယ့်အဘွားကိုတောင် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ရက်ကြတဲ့လူတွေ၊ အ အဘွား သားရောက်လာပြီအဘွား၊ သားကိုစကားပြောပါ၊ အဘွား ဘာပြောချင်လဲ၊ ဘာတွေခံစားနေရလဲ ပြောပါ အဘွား”

“မြေး မြေး နွေသစ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအဘွားရယ်”

“အ အဘွားနားမှာပဲနေ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲနေ၊ မြေး မြေး အမေကိုပါ ခေါ်ပြီးနေ”

“အဘွား အဘွား အဘွား”

သူ့လက်ပေါ်မှာ အဘွားကော်လေးလည်ကာ အသက်ထွက်သွားတာမို့ မချီမဆုံ ခံစားသွားရကာ ကုန်းအော်ပစ်လိုက်သည်။ သွေးတိုးရောဂါ နှင့်မတည့်သောဆေးတွေကို ဖုန်းသက်ပိုင်တိုက်လိုက်၍ အဘွား ဒီလို

ဖြစ်သွားရတာနေမှာ။

“ဖုန်းသက်ပိုင် မင်း”

“သား သားမလုပ်နဲ့”

“နွေသစ် နင်မပေါက်ကွဲပါနဲ့၊ သူ့ကို လက်ထိတ်ခတ်ခတ်လိုက်ပြီ၊ သူတို့အပြစ် သူတို့ခံနေရပါပြီ၊ အဘွားအတွက်ပဲ အကောင်းဆုံးလုပ်ပေး ရအောင်ပါနော်”

“အား ရက်စက်လိုက်ကြတာ၊ ငါ့အဘွားကိုကွာ၊ အဘွားရယ် သားမရှိလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ၊ သူတို့ကို သား ခွင့်မလွှတ်ဘူး အဘွား” အဘွားကို နွေသစ်ဖက်တွယ်ပြီး ဝိုနေသလို ဦးအောင်ဖုန်းကျော် နှင့် ဖုန်းသက်ပိုင်လည်း မျက်ရည်ကျနေကြသည်။ ဘယ်လိုမှ ဒီအမှားက ပြင်ဆင်လို့ မရတော့ပါ။

“နွေသစ်”

“သားလေး”

ဒေါ်မြတ်ကောသွယ်နှင့်ငွေစင်က တသိမ့်သိမ့်ချိုက်ဝိုနေသော နွေသစ်ကို ဆွဲထူ၍ ရဲတွေဆွဲခေါ်ရာ လက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့် လိုက်ပါ သွားရသော ဖုန်းသက်ပိုင်တို့သားအဖကို ပြလိုက်သည်။

“မကောင်းတဲ့သူက မကောင်းတဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရမှာပဲသား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နာကြည်းမနေဘဲ ကိုယ်က အပြစ်ကင်းအောင်နေပါ”

“အဘွားအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ပြီး အမျှအတန်း ပေးဝေလိုက်ရင် အဘွား သာဓုခေါ်ပြီး ကျေနပ်နေမှာပါနွေသစ်ရယ်၊ နင် မျက်ရည်ကျပြီး ခံစားနေရင် အဘွား စိတ်မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်။

၂၅၆ ◆

လုံး

နှင့်စိတ်ကိုဖြေလိုက်ပါတော့နော်”

သူ ခေါင်းညှိတ်၍ မေမေနှင့်ငွေစင်ကို ဖက်တွယ်ထားရင်း
အဘွားရဲ့ ကြင်နာမှုများနှင့် အပြုံးများကို မြင်ယောင်နေမိသည်။
အဘွား ကောင်းရာသူဂုဏ် လားပါစေ။

လုံး

၆၅/၁ နံဘင်းလမ်း

(၁၄) ရပ်ကွက်၊ ပင်လုံစော

လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊

စု-၄၃၅၅၀၆၅